پرين تنهنجي پياس ۾

(رسالو - فقير ولي بخش راڄڙ)

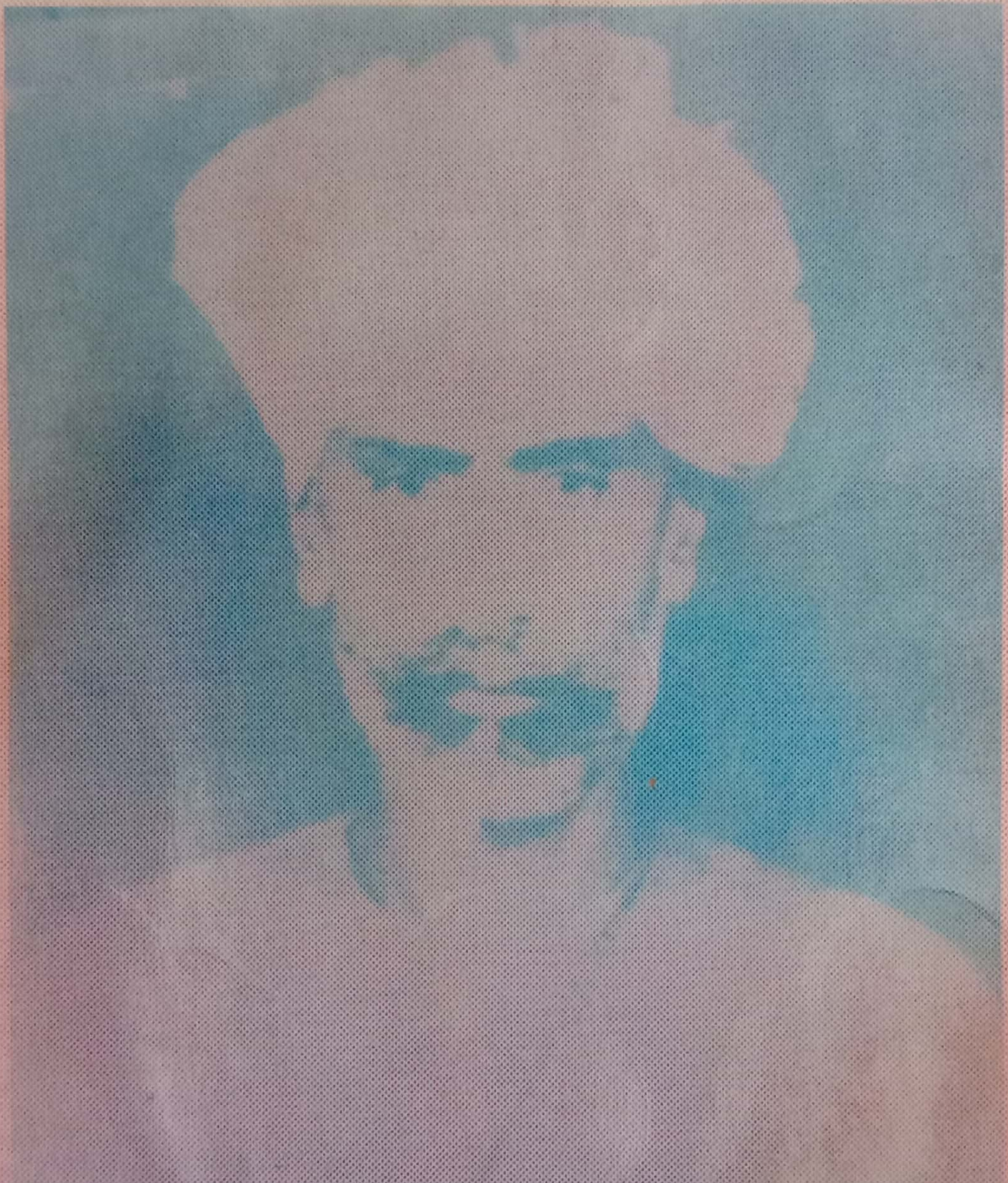

مرتب: فقير محمد بخش "ضامن"

منٺار فقير اڪيڊمي
ڪاٽي راڄڙ، کپرو، ضلعو سانگهڙ، سنڌ

پرين تنهنجي پياس ۾ سڪان ۽ ساريان
اچڻ لئه عجيب ٿو نئين سج نهاريان
ولي بخش چئي ورونهن ۾ اپو اوساريان
هنجون ٿو هاريان سجڻ تنهنجي سڪ ۾

پرين تنهنجي پياس ۾

(ڪلام فقير ولي بخش راڄڙ)

مرتب
فقير محمد بخش راڄڙ "ضامن"
سجاده نشين درگاهه حضرت منتار فقير
چيئرمين منتار فقير اڪيڊمي
ڪاٺي راڄڙ تعلقه ڪپرو - ضلع سانگهڙ
1999ع

حق ۽ واسطا قائم

ڇاپو : پهريون
سال : 1999ع
تعداد : هڪ هزار
قيمت ـ 100 روپيہ
ڇپائيندڙ: منٺار فقير اڪيڊمي ڪاٽي راڄڙ تعلقہ ڪپرو
ڪمپيوٽر ڪمپوزنگ: محمد سومار ڇٽو (اڏيرائي) جمشيد جوڻيجو
ڇاپيندڙ : اسناد پرنٽرس باصم چيمبر نزد حيدر چوڪ گاڏي کاتو
حيدرآباد

شمار	فهرست	صفحو نمبر
	انتساب	۹
	حضرت قبلہ مخدوم محمد الزمان طالب المولیٰ سائين جن جا فقير ولي بخش سائين جن ڏانهن لکيل ٻہ يادگار خط	۱۰-۱۱
	حضرت مخدوم مولوي غلام حيدر سائين جن جو فقير ولي بخش سائين جن ڏانهن لکيل هڪ يادگار خط ۽ سندن طرفان لکائي موڪليل قلمي نسخي جي هڪ صفحي جو عڪس	۱۲-۱۳
	حضرت قبلہ مخدوم محمد امين فهيم سائين طرفان لکيل ٻہ اکر	۱۴
	مخدوم جميل الزمان سائين طرفان لکيل ٻہ اکر	۱۵
	فقير ولي بخش سائين جن جا هٿ اکر	۱۶
	فقير ولي بخش سائين جن جي سوانح حيات (فقير محمد بخش (ضامن)	۱۹
	فقير ولي محمد سائين منهنجي نظر ۾ سرفراز راڄڙ	۳۵
	مون سي ڏنا ماءُ (پيارو خان شر)	۳۹
	تنهنجو ڳالهيون سڄڻ - ڊاڪٽر اسد جمال	۴۱

ڪافيون

شمار	فهرست	صفحو نمبر
۱	الله الله صبحان آهہ	۴۶
۲	حبيبي ڪبريا هادي	۴۷
۳	مدد منهنجي ڪريو مدني	۴۸
۴	علي يا علي بوتراب	۴۹
۵	علي يا شاھہ مردان خدا تون	۵۰
۶	رک هردم حب حسنين سندي	۵۱
۷	ڪريو مومن ماتام مهندارن سندو	۵۲
۸	نرمل نوح فقير	۵۳
۹	سخي شاھہ سرور ڪريو نيڪ نظر	۵۴
۱۰	پارس پکن ڏٺي پير	۵۵
۱۱	هوش ڪري تون ٿيءُ هوشيار	۵۶
۱۲	آيو طالب سندو مولیٰ	۵۷
۱۳	محب منا مننار	۵۹

شمار	فهرست	صفحو نمبر
۱۴	اڄ پرين پاتا پرت جا پير	۶۱
۱۵	حاڪم سائين هلي آ هاڻ	۶۲
۱۶	پيچ ساقيءَ ڪان تون مئي جو مل	۶۳
۱۷	ناهي طلب تن ۾ تار ٻي	۶۴
۱۸	ڪڏهن اڱڻ تي منهنجي ايندون	۶۵
۱۹	محب مسافر يار	۶۶
۲۰	دوست مٺا دلدار وي	۶۷
۲۱	ساقيا مئي جام پياريو	۶۸
۲۲	صبح سان سوائي ڏيو سرڪ ساقي	۶۹
۲۳	حاڪم هوت هيئڻ جا هار	۷۰
۲۴	قرب ۾ اوهان جي ڪيا ڪيا	۷۱
۲۵	محب مٺا دل جاني وي	۷۲
۲۶	اکڙين جي اسرار ڪيا دانهه ديوانا	۷۳
۲۷	مون کي ماڻن ساڻ ماريو	۷۴
۲۸	دل حسن لٽي لٽيا ۽ صبر شرم	۷۵
۲۹	واهه واهه شاهه حسن جو سير آهي	۷۶
۳۰	پهرين پيار ڏئي دلڙي يار ڏتاري	۷۷
۳۱	مٺا محب جاني ياور يگانا	۷۸
۳۲	سڪندي ٿيا ڪئين سال اچو يار وري	۷۹
۳۳	سڻ تہ ڪنيءَ جي هيءُ ڪوڪار	۸۰
۳۴	اچو يار هڪ واري	۸۱
۳۵	مٺا محبوب من مهٽا	۸۲
۳۶	تنهنجي عشق مون سان ڪيون	۸۳
۳۷	آيو عجيب ڪري امداديون	۸۴
۳۸	اجهي آيون امالڪ آيون	۸۵
۳۹	ڀلا ڇا ڪان ڇو آهي وساريو	۸۶
۴۰	سهٽا يار اهو ثواب نہ ڪر	۸۷
۴۱	عشق آ عجب عجاب	۸۸
۴۲	ڪر يو عشق عليل	۸۹
۴۳	عجيبن جون اکيون	۹۰
۴۴	سچي درد بنان سا بات کهڙي	۹۱
۴۵	مون کي دوست دلبر ڇڏيو تو وساري	۹۲
۴۶	تنهن جي تانگهه طلب مون کي تات آهي	۹۳
۴۷	پهرين گڏي گوڏي وبهاري	۹۴

شمار	فهرست	صفحو نمبر
۴۸	منهنجون تون ئي آهين	۹۵
۴۹	دلدار دلڙي ويو ڪٽي	۹۶
۵۰	سو سو سلامن تون ڏيئي	۹۷
۵۱	چوڻ دل جي اکيون اڙٻون	۹۸
۵۲	تنهنجا ڳڻ ۽ ڳالهيون يار	۹۹
۵۳	صدق صدق	۱۰۰
۵۴	محبّت ۾ منهنجا مٺا	۱۰۱
۵۵	تنهنجيون ڳالهيون سڄڻ	۱۰۲
۵۶	حال ڀائي آ هيڪر	۱۰۳
۵۷	ويهه نه منهن تون مٿي مٿي	۱۰۴
۵۸	مندون موٽي وري آيون	۱۰۵
۵۹	پرين پاربو ائين پنهنجو	۱۰۶
۶۰	جيس جاني ياد ڪياس	۱۰۷
۶۱	مالڪ توکي ڪيو مٿانهون	۱۰۸
۶۲	محمد منصور ٿيو مانجهي	۱۰۹
۶۳	سهڻو ساميئڙو دلڙي لٽي ويو	۱۱۰ ۱۱۱
۶۴	اڄا ڪو نه آيو ڪو قاصد قريبن	۱۱۲
۶۵	ادا ساٿي سڄڻن کي	۱۱۳
۶۶	پانڌي پڇايان تولاءِ ڪانگ اڏايان	۱۱۴
۶۷	باهه برهه جي يار ڀڙڪائي	۱۱۵
۶۸	ماري ماٺ سان مشهور ڪيئي	۱۱۶
۶۹	هيڪر نام خدا جي نهار ڪٽي	۱۱۷
۷۰	جهاتي پايو مهڙو لڪايو ڇڏي	۱۱۸
۷۱	ڪٿي خبرون ڪريون خاصيون	۱۱۹
۷۲	اٿي جاڳ جوڳ جوڳي جفاڪر	۱۲۰
۷۳	منهنجو دوست دلبر اڄهو يار آيو	۱۲۱
۷۴	تون هي تون جي ڪر تنوار	۱۲۲
۷۵	مٺا محبوب دل جاني	۱۲۳
۷۶	جيئو جانب سدا جڳ ۾	۱۲۴
۷۷	اٺئي پهر اداس	۱۲۵
۷۸	ساٿي ڏيج سلام	۱۲۶
۷۹	عمر مرم مارن جو مون کي ٿو ماري	۱۲۷
۸۰	عمر اباڻي پار وڻا مينهن موڪون	۱۲۸
۸۱	وطن وڃڻ جي مون کي	

فهرست

شمار		صفحو نمبر
٨٢	عمر ڪوٽ ۾ آئون	١٢٩
٨٣	عمر منهنجن اباڻن ساڻ	١٣٠
٨۴	ڪٿي مارو منهنجا ڪٿي آئون رهيس	١٣١
٨٥	مون ڪي پل پل ياد پنهوار عمر	١٣٢
٨٦	لائي لئون توسان مون دلڙي ڦرائي	١٣٣
٨۷	محب مٺا دل جاني	١٣۴
٨٨	توريءَ ساعت سال برابر	١٣٥
٨٩	دلڙي ڪئي تو ديواني	١٣٦
٩٠	مون سان محب مٺي منٺار	١٣۷
٩١	موٽ مٺا منٺار وو يار	١٣٨
٩٢	سڪ ريت پريت پڄائڻ جي	١٣٩
٩٣	ساهڙ منهنجو ساهه	١۴٠
٩۴	اڇي ساهڙ ٿيءُ ساٿي	١۴١
٩٥	ڪا مون جيئڻ لائي مٽان ڙي	١۴٢
٩٦	ور پہ مان وري	١۴٣
٩۷	سسئي ڇڏ نہ سڏڙي	١۴۴
٩٨	جت وڃئي ٿو زور ڙي	١۴٥
٩٩	ڪنيزڪ ڪيچ جي اصل ڪان آهيان آئون	١۴٦
١٠٠	آئون ڪم ذات ڪوجهي	١۴۷
١٠١	آيو ٽڙ ٽماچي	١۴٨
١٠٢	سوڍل ڪي ڙي سرتيون	١۴٩
١٠٣	ميارون مون ڏي مهندار	١٥٠
١٠۴	بيت	١٥١

آئون هي رسالو وڏي عقيدت سان
قبلہ مرشد مخدوم محمد امين فهيم سائين
جن سان منسوب ڪريان ٿو جو هي سموريون عنايتون سندن ئي نظر ڪرم جي طفيل آهن جا هميشہ رهندي آئي آهي ۽ رهندي اچي. هي حقير وري ٻہ عرضدار آهي

فقير محمد بخش راڄڙ "ضامن"
ٻهاريدار درگاھہ منٺار فقيرِ راڄڙ ڪاٺي

طالب المولیٰ

هالا
١٢ ستمبر ١٩٥٢ع

صداقت بخش عقيدت انديش فقير ولي بخش سلمه الله

السلام عليڪم ورحمة الله وبرڪاته.

معلوم ٿيو ته ستار فقير مرحوم جي وفات جي تاريخ عيسوي سال ان سان گڏ فقير جي زندگيءَ جو بيان لکي [illegible] جي هٿ، موڪليو. جيڪڏهن فقير جي جنم جي تاريخ به هٿ اچي، لکجي، نه ته ڪهڙي نموني انداز سان ٻڌائجي ته فقير جي عمر اٽڪل ڪيتري هئي وغيره. ڪوشش ڪري جلد موڪليو.

٢ ساڳيءَ طرح بيدل فقير جي به وفات جي تاريخ، عمر، سندس ٻئي ڪلام، حياتيءَ جو بيان ۽ فوٽو هجي، موڪليو. فوٽو سندس وري واپس ڏبو.

والسلام
محمد زمان

(حضرت مخدوم طالب المولیٰ جو خط فقير ولي بخش ڏانهن)

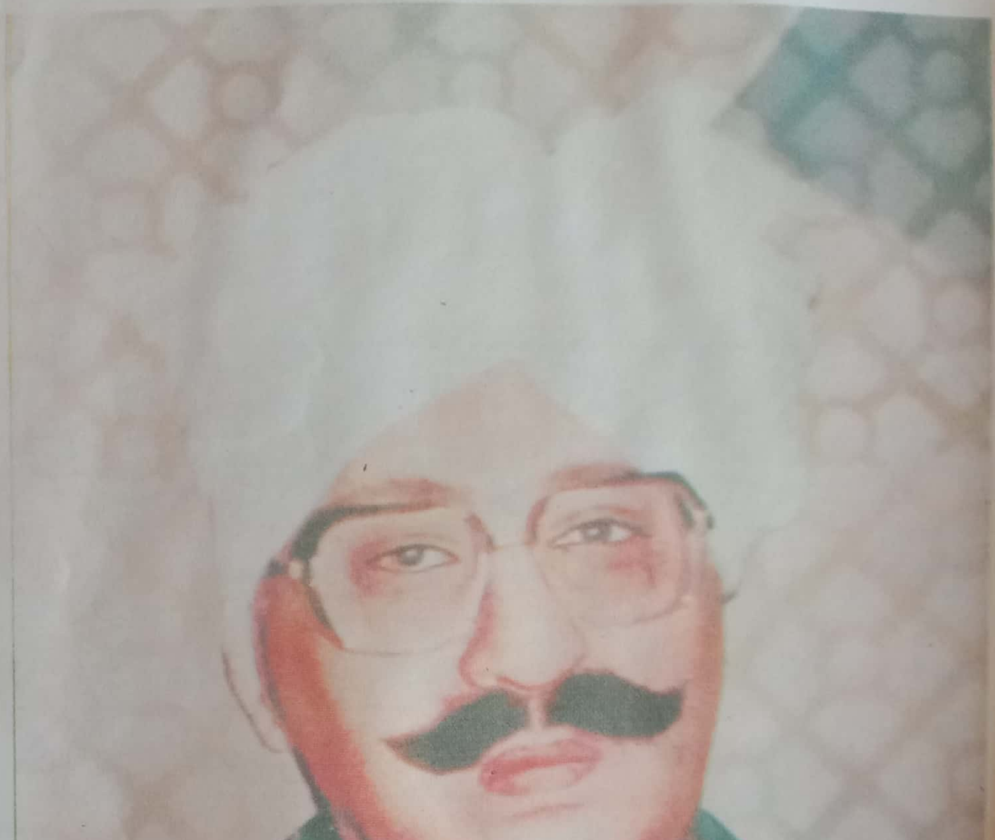

عالي جناب قبله مخدوم
محمد زمان طالب الموليٰ

هالا
١٤ ذي الحج ١٣٨١ھ
١٤ مارچ ١٩٦٢ع

جامع خصائل حميده مفخر ولي بخش
السلام عليكم - معلوم هجي ته رحيم يار خان طرف هلڻ لاءِ
٢٠ ذي الحج تي اوهان کي هالن اچڻو هو. مگر سفر جي پروگرام ۾
ڪجهه ڦيرگير بحر طرف جو ارادو ٿيو آهي. شهر بحري في الحال اڃا تاريخ تي
نه ايندا. جڏهن پوري اطلاع ملي تڏهن ايندا. پر جيڪڏهن
پروگرام سان گڏ رهيا تڏهن به اطلاع لکندي ايندا. جي پور پيو
هليا ته نوابشاه مان؟ اوهان کي ڇهن سفر تي پاڻ هو نشي پر
هفتي کن لاءِ هالن گهرايو ويندو. اهڙو اطلاع فتح دين شاهه
جي هٿ به اوهان ڏي موڪليل آهي.
طالب المولیٰ

(حضرت مخدوم طالب المولیٰ جو خط فقير ولي بخش ڏانهن)

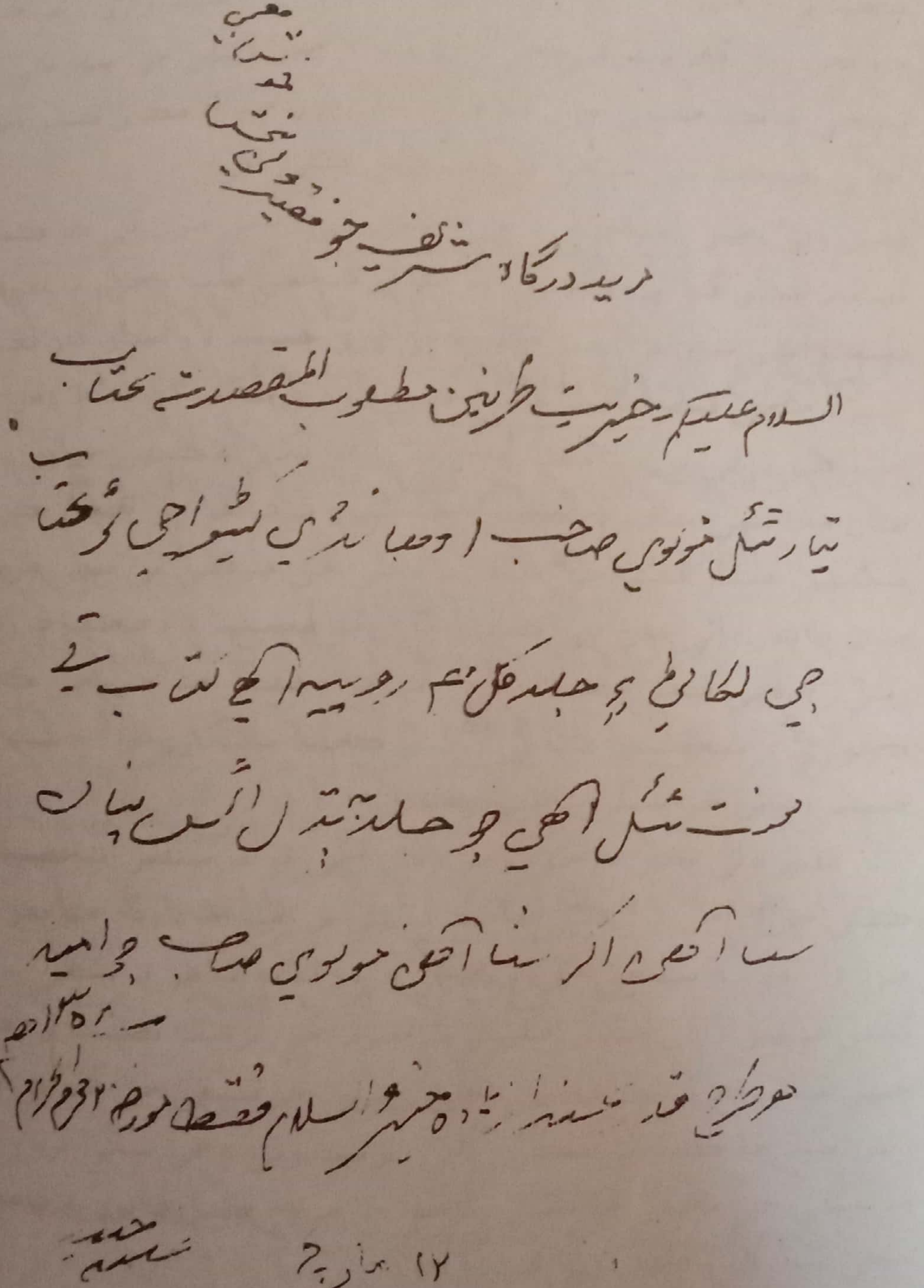

معرفت بندا محمد بخش

مريد درگاهه شريف جو مخدوم ولي

السلام عليكم خيريت طرفين مطلوب المقصود ته كتاب

تيار ٿيل مولوي صاحب اوهان ڏي موڪليو آهي ته كتاب

جي لکائي ۽ جلد قل ٤ روپيه آهي کتاب تي

مدت ٿيل آهي جو جلد ٿيل اٿس پيان

سنا آهي اڳ سنا آهي مولوي صاحب جو اميد

سنه ١٣٥١ هه

هو ڪري ادا سنديا زياده خير والسلام فقط مورخه ٢ محرم الحرام

محمد سليم

١٢ مارچ

١٩٣٥

[redacted]

(علامه محمد هاشم سائين جو خط فقير ولي بخش
حضرت مخدوم مولوي غلام حيدر جو فقير ولي بخش)

ڏاڍي لڪيل خط

گوش ذيئي سڻئو تهنجي تروذي اشواقا ؛ الٰهي رسالي
ڪتاب رسالي فتحيم هنير مذڪورا ؛ منجهه شان مخدوم
سلامت جي جو ڪامل مڪملا ؛ ته ڪکر هئو ڪرامت
جو عنايت سندوا ابرا ؛ والي ولايت جو هئو هادي هدايتا
سرتاج سيني ولين جو ذيو ذيهنا ؛ شمس هئو شريعت
جو واقف وحدتا ؛ پيروي پيغمبر جي نت هئو مستقيم
مضبوطا ؛ طالب هئو طريقتجو عارف عرفانا ؛ حاڪم
حقيقت جو مايو معرفتا ؛ مالڪ مختار هئو سند جبروتا
سرتاج سير ملڪوت جوء نامور ناسوتا ؛ لالن لاهوت
مان ڪئو گوهر گذرانا ؛ سيئي لطيفا لطفس الگي ڪيائس
عطا بحر هئو بخش جو سمند سخاوتا ؛ دفتري اهل الله
جو خادم الفقرا ؛ ختم الاوليا هئو تهنجو لقب مشهورا

(حضرت مخدوم مولوي غلام حيدر سائين جن طرفان مرشد نوح فقير رحمت الله عليه جن جي ملفوظات شريف جي قلمي نسخي جي هڪ صفحي جو عڪس جيڪو ١٩٣٩ع ۾ فقير ولي بخش سائين جن ڏانهن نڪرائي موڪليو -)

ٻه اکر

اها ڳالهه باعث مسرت آهي ته " منٺار فقير اڪيڊمي " طرفان پرين تنهنجي پياس (ڪلام فقير ولي بخش راڄڙ) ڇپائي پڌرو ڪيو پيو وڃي. فقير ولي بخش مرحوم منٺار فقير رح جو پوٽو هو ۽ انهيءَ ناتي شاعري سندس ورثي ۾ آئي.

حالانڪه فقيرولي بخش مرحوم جو گهڻو ڪلام پاڻ سندس حياتي ۾ ئي ضايع ڪري ڇڏيائين. ۽ پوءِ ڪيترو وقت شاعري ڇڏي ڏنائين. وري زندگي جي پوين ڏهاڙن ۾ شعر چوڻ شروع ڪيائين جيڪو هن مجموعي ۾ شامل آهي.

فقير ولي بخش مرحُوم ڪافي جو پختو شاعر هو. پاڻ پيهر ان دور ۾ ڪافي چوڻ شروع ڪائين جڏهن سنڌ تي غيرڪلاسيڪل غير عروضي ڏارين صنفن جو اثر وڌڻ لڳو. قبله حضرت مخدوم محمد زمان سائين طالب الموليٰ ته نه صرف ڪافي تي هڪ لاجواب ڪتاب لکيو بلڪه ٻهربون دفعو ڪافي مشاعرو ڪرايو جنهن ٻين سيني رجحانن ۾ تبديلي آندي.

فقير ولي بخش مرحوم جيئن ته راڳ جي فن مان مڪمل آگاهه هو. ان ڪري سندس ڪافي ۾ موسيقي جون سڀ رمزون موجزن آهن.

هن دور جو ڪو به فنڪار راڳي ولي بخش مرحوم جي ڪافي ڳائيندو ته ڪيس ڏن خود بخود ملي ويندي.

جڏهن قبله مخدوم محمد زمان طالب الموليٰ حج بيت الله جي سعادت تان واپس وريا ته فقير ولي بخش مرحوم هڪ ڪافي
اڄ پرين پاتا پرٿون پير. اهي پير چمان پيزار چمان.
چئي هئي. هيءَ ڪافي هن وقت به سنڌ جي فقراءَ ۾ مقبول عام آهي.

اسين منٺار فقير اڪيڊمي جي ڪارڪنن کي جس تا ڏيون ۽ دعا تا ڪريون جن هن اهم ڪم کي سرانجام ڏنو آهي.

(مخدوم محمد امين فهيم "
سجاده نشين درگاهه حضرت نوح رح هالا

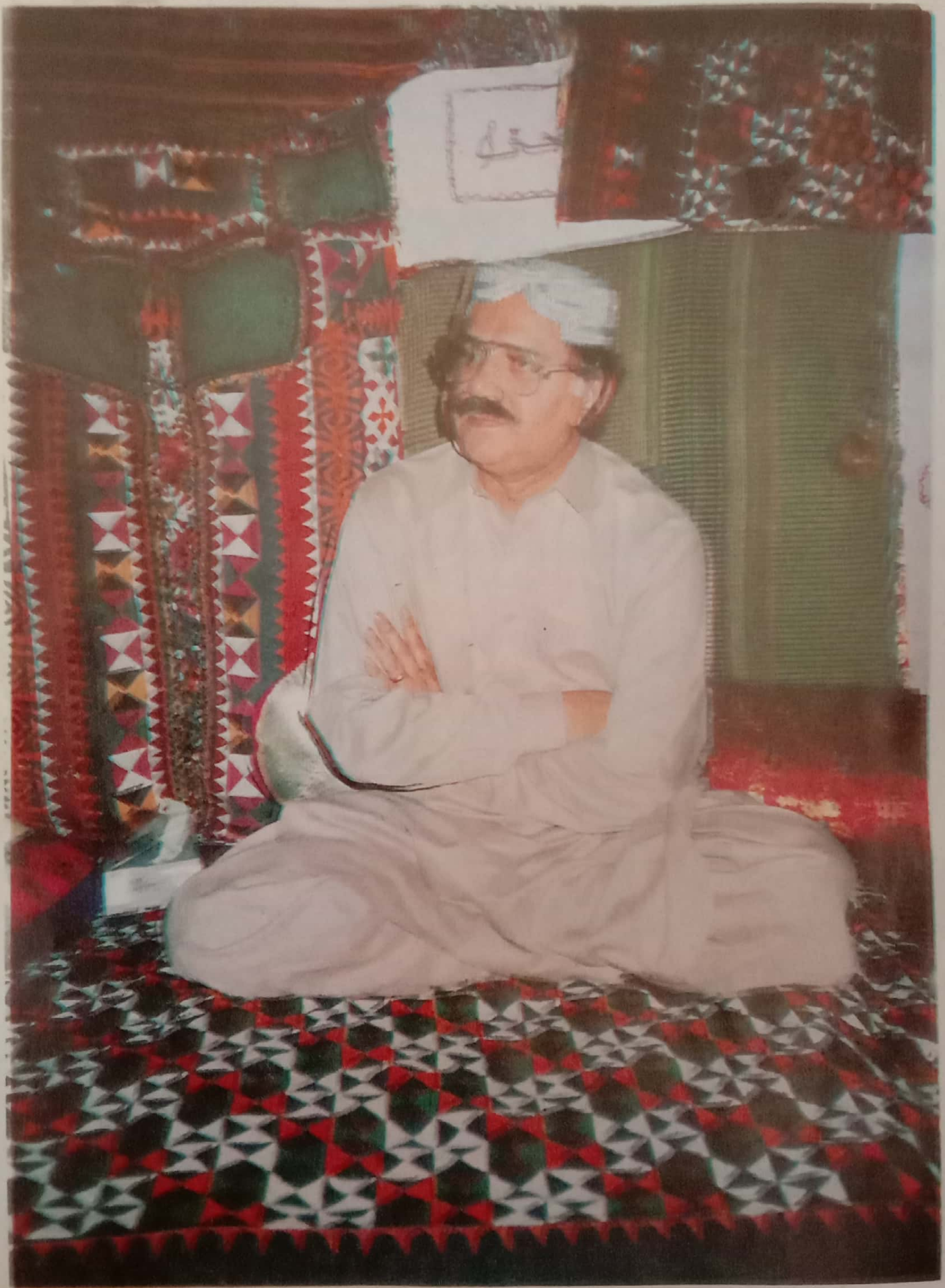

قبلہ مخدوم محمد امین فہیم سائین

8 فيبروري 1998ع تي ادبي ڪانفرنس جي موقعي تي درگاهه منٺار فقير اندر، منٺار فقير ۽ فقير ولي بخش (مرحوم" جي" مزارن تي، درگاهه جي سجاده نشين، فقير محمد بخش ضامن سان گفتگو ڪندي.

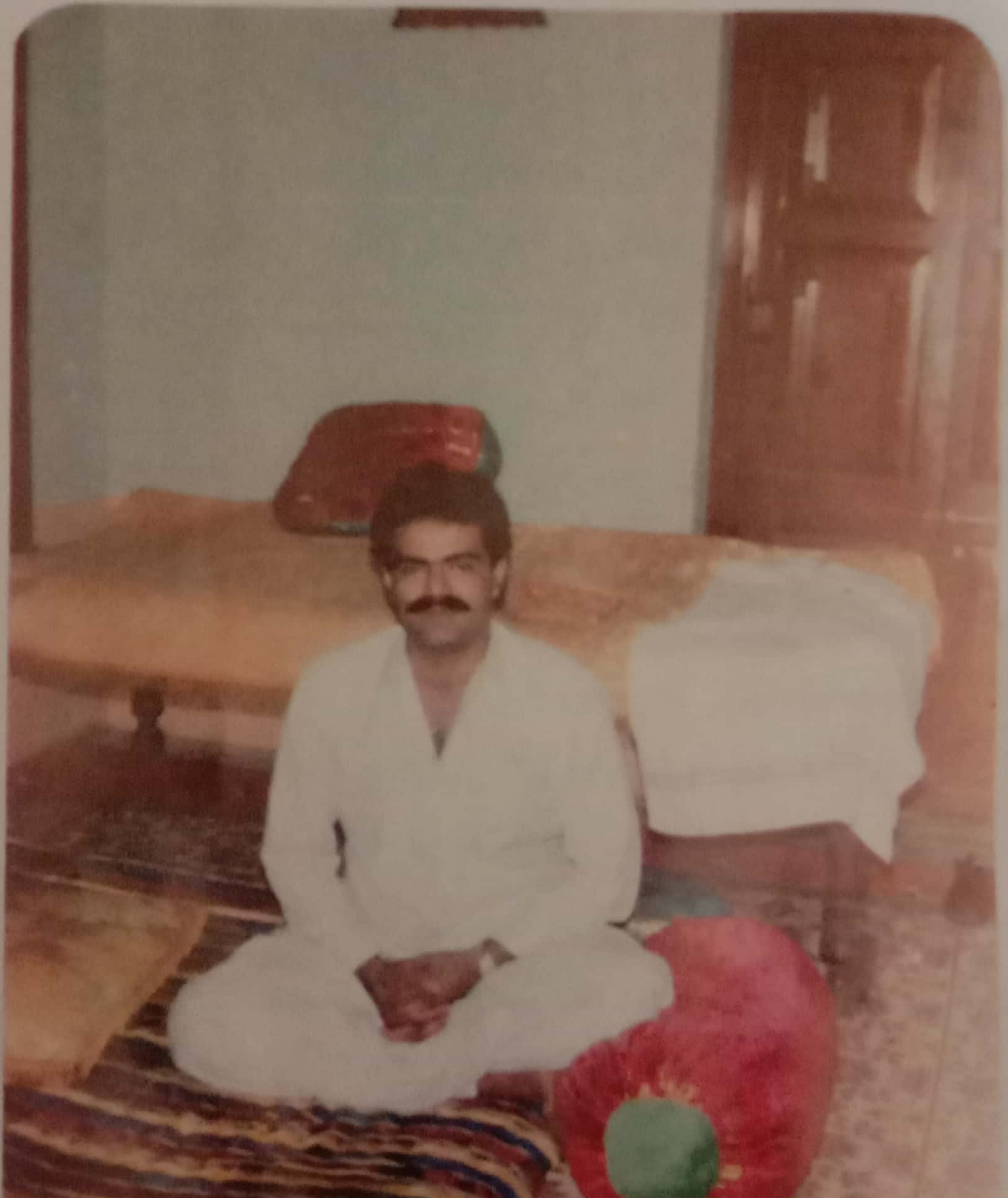

مخدوم جميل الزمان صاحب
درگاهه منٺار فقير جي آستاني تي.

ٻه اکر

فقير ولي بخش (مرحوم) جو سنڌي ڪافي جي شاعرن ۾ سٺو مقام آهي. سندس ڪافين ۾ نه صرف نج سنڌي سماج جو عڪس نمايان آهي، پر وحدت جون وايون تصوف جا نقطا ۽ فن جون تمام موشگافيون موجزن آهن سندس ڪلام ۾ جيڪا مرشد جي محبت ۽ سڪ جي ڪشش سمايل آهي سا به لاجواب آهي.

" منٺار فقير اڪيڊمي " طرفان ايڏي سٺي ۽ سهڻي ڪلام کي ترتيب ڏيئي پيش ڪرڻ ادبي دنيا ۾ هڪ اهم خدمت شمار ڪيو ويندو.

" منٺار فقير اڪيڊمي " پنهنجي قيام کان وٺي مسلسل اهم ڪم ڪيا آهن اسين اڪيڊمي جي مڙني ڪارڪنن کي هن علمي جاکوڙ تي مبارڪباد ڏيون ٿا ۽ اميد ڪريون ٿا ته اڪيڊمي هن سلسلي ۾ اڃا به وڌيڪ اهم علمي ۽ ادبي ڪم سرانجام ڏيندي آمين.

مخدوم جميل الزمان "جميل"

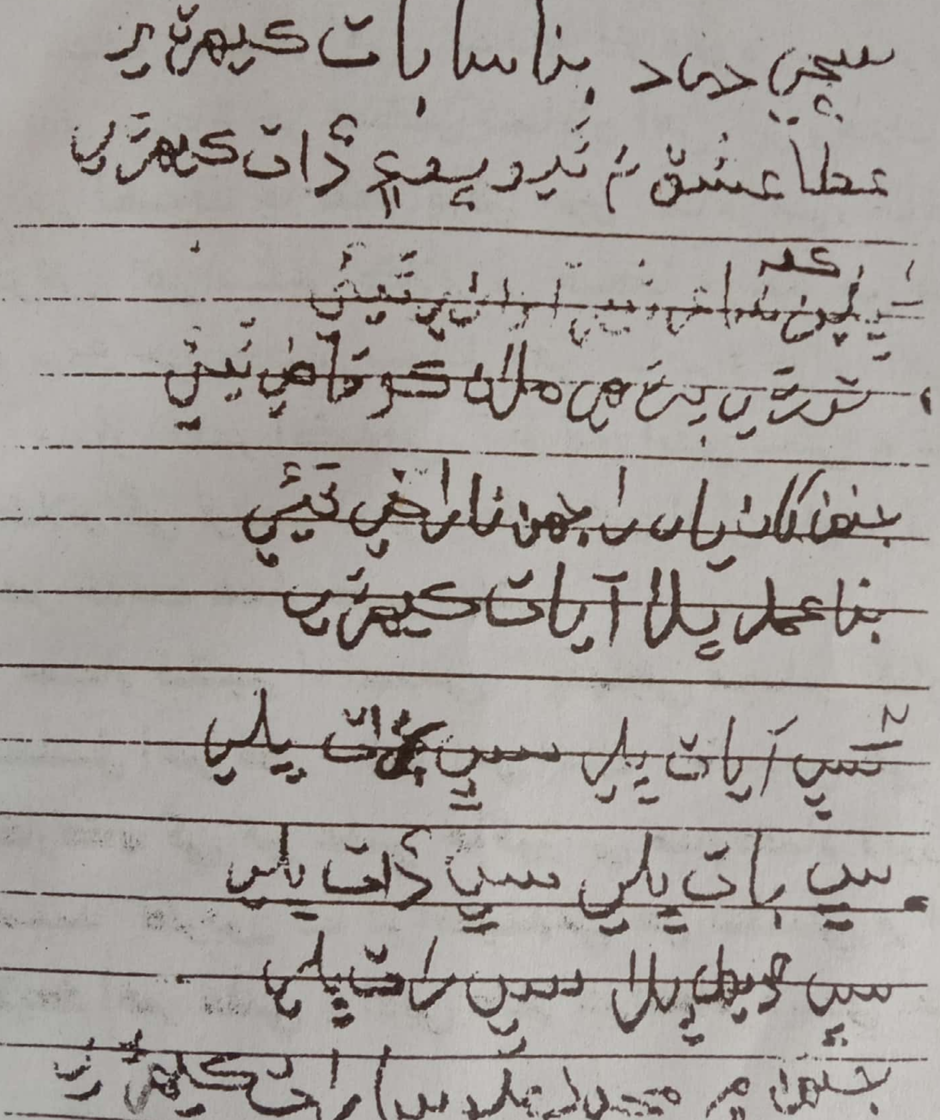

(هٿ اکر فقير ولي بخش راڄڙ)

فقير ولي بخش راڄڙ سجاده نشين
درگاهہ منٺار فقير ڪپرو
جنوري 1981ع تي منٺار فقير جي مزار تي دعا گهرندي

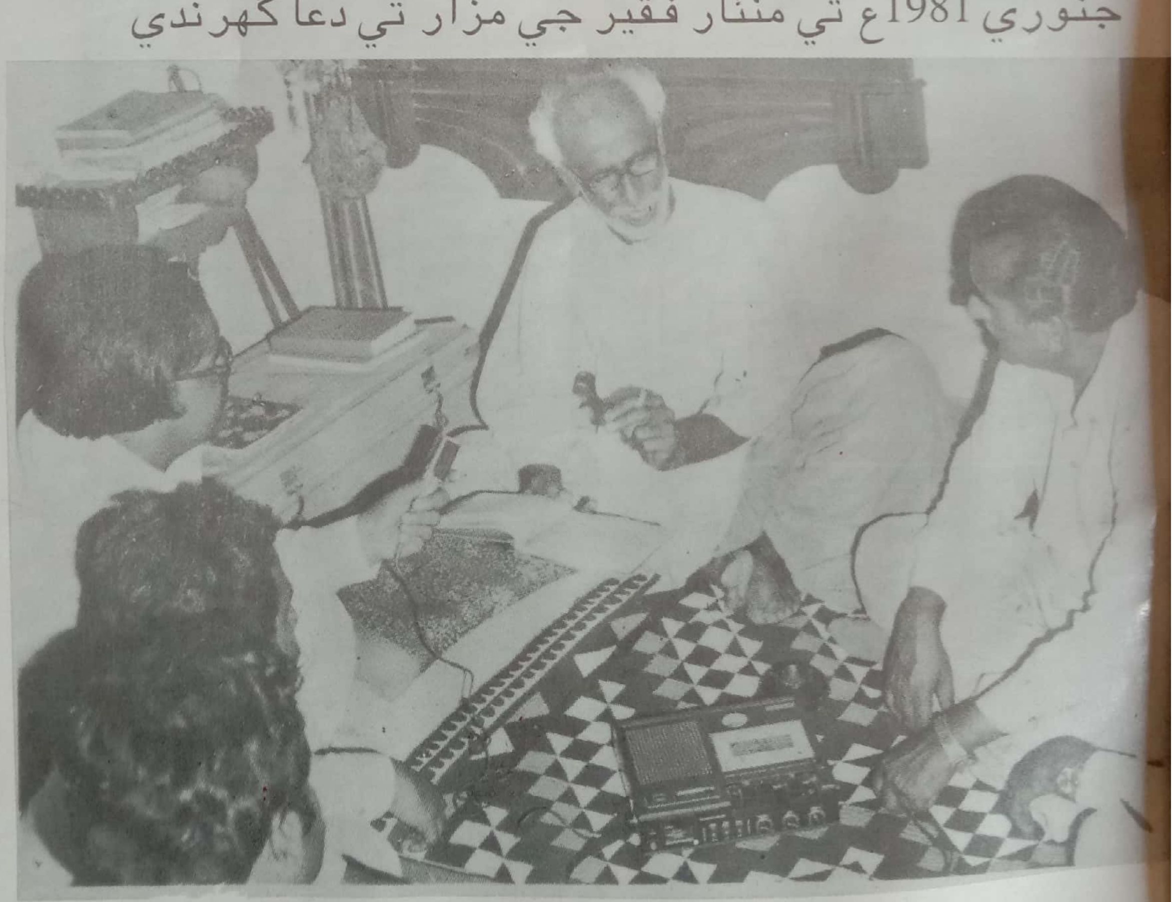

فقير ولي بخش راڄڙ کان انٽرويو ڪندي ڊاڪٽر غلام علي الانا
سرفراز راڄڙ، عبدالله ورياهہ، عبدالقادر جوڻيجو

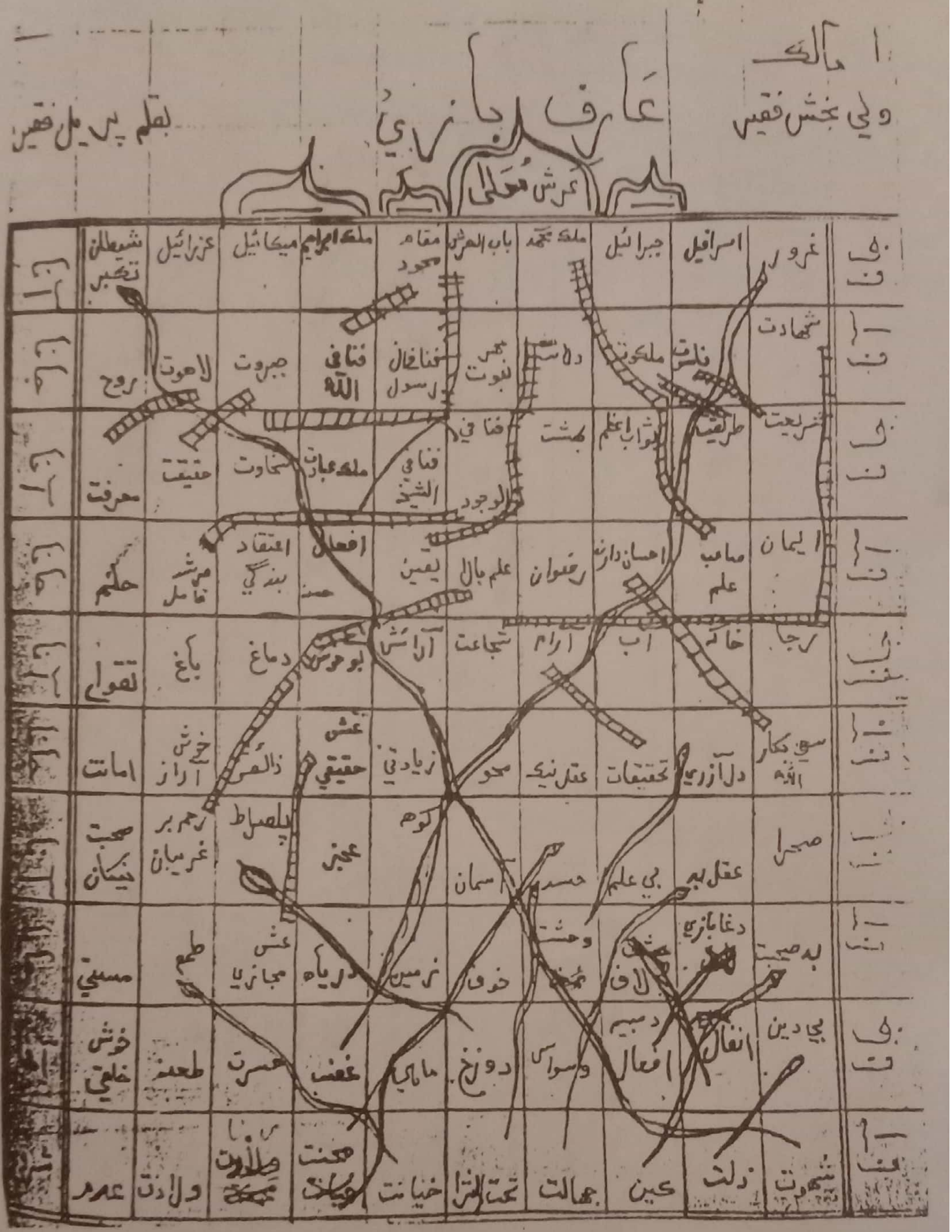

غرور	اسرافيل	جبرائيل	ملڪ محمد	باب العرش	مقام محمود	ملڪ ابراهيم	ميڪائيل	عزرائيل	شيطان تڪبر
شهادت	ناسوت	ملڪوت	دلاسا	جمع نبوت	فنا في الرسول	فنا في الله	جبروت	لاهوت	روح
شريعت	طريقت	ثواب اعظم	بهشت	فنا في الوجود	فنا في الشيخ	ملڪ عبادت	سخاوت	حقيقت	معرفت
ايمان	صاحب علم	احسان دار	رضوان	علم بالل	يقين	افعال حسد	اعتقاد بندگي	مرشد ڪامل	حلم
رجا	خاڪ	آب	آرام	شجاعت	آرائش	بوهوس	دماغ	باغ	تقوا
سوق نگار الله	دل آزري	تحقيقات	عقل نيڪ	محو	زيادتي	عشق حقيقي	ذالعي	خوش آواز	امانت
صحرا	عقل بد	بي علم	حسد	آسمان	ڪوه	عجز	پلصراط	رحم بر غريبان	صحبت نيڪان
بدصحبت	دغابازي	لاف	وحشت تهمت	خوف	زمين	درياه	عشق مجازي	طمع	مستي
بي دين	انڪار	افعال ذميمه	وسواس	دوزخ	ماهي	غضب	عسرت	طعنه	خوش خلقي
شهوت	ذلت	ڪين	جهالت	تحت الثرا	خيانت	همت [illegible]	[illegible]	ولادت	عدم

هي راند حضرت قبلا مرشد غلام محمد گل سائين جن کان فقير ولي بخش سائين جن کي ملي جنهن جو نقل پريل فقير پنهنار فقير سائين جي جوڙايل رسالي بحرلعاشقين ۾ ڪيو هي ان جو عڪس آهي هن راند ۾ انسان جي زندگي جو خاڪو ڏنل آهي ته ڪهڙين جاين تي بلائون آهن جن کان بچڻ گهرجي ۽ ڪٿي چاڙهيون آهن جتان چڙهڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

حضرت منٺار فقير رح جو خانداني شجرو

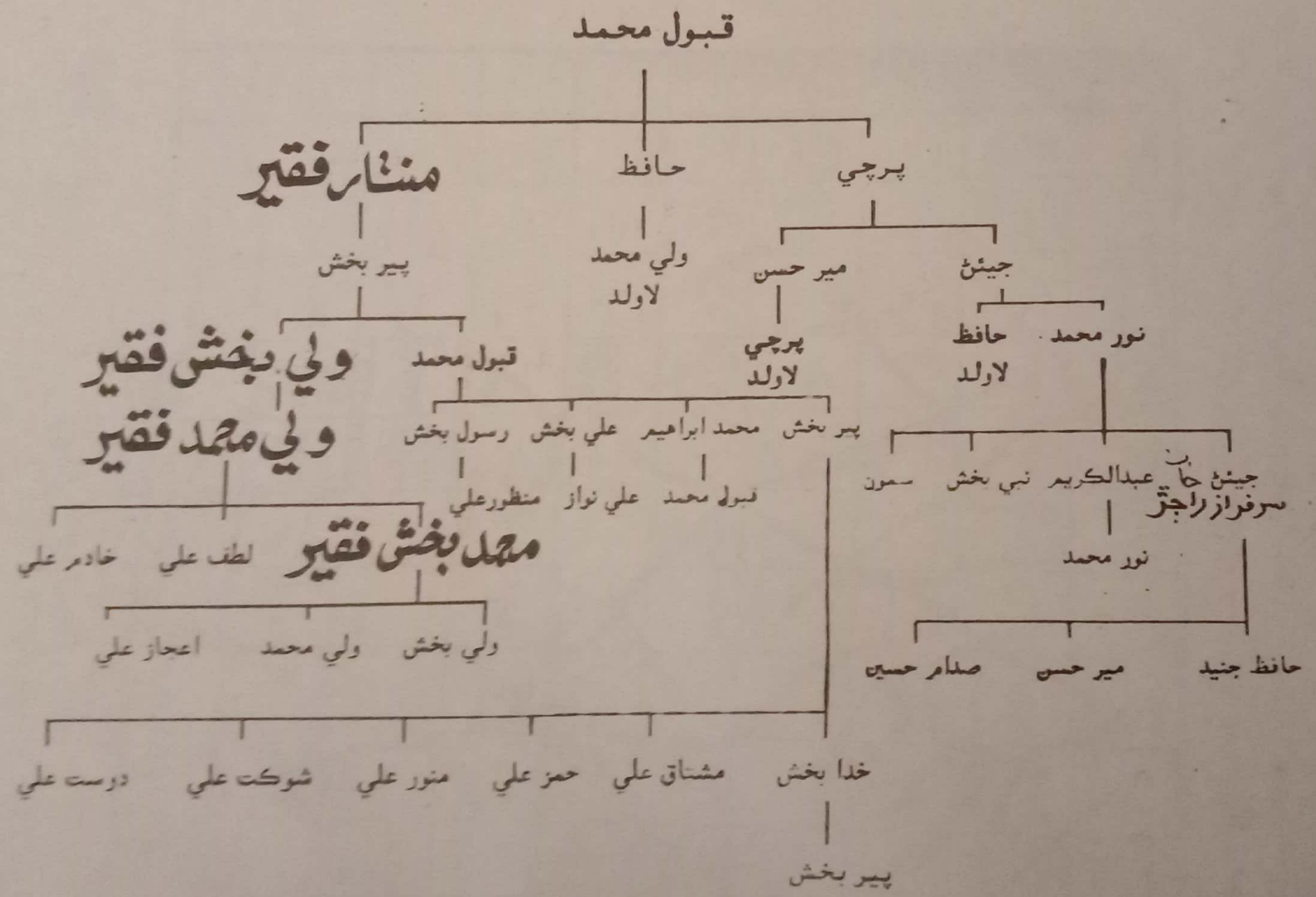
قبول محمد
پرچي
حافظ
منٺار فقير
جيئڻ
مير حسن
ولي محمد
لاولد
پير بخش
نور محمد
حافظ
لاولد
پرچي
لاولد
قبول محمد
ولي بخش فقير
ولي محمد فقير
جيئڻ خان
سرفراز راجڙ
عبدالكريم
نبي بخش
سمون
نور محمد
حافظ جنيد
مير حسن
صدام حسين
پير بخش
محمد ابراهيم
علي بخش
رسول بخش
قبول محمد
علي نواز
منظورعلي
محمد بخش فقير
لطف علي
خادم علي
ولي بخش
ولي محمد
اعجاز علي
خدا بخش
مشتاق علي
حمز علي
منور علي
شوڪت علي
دوست علي
پير بخش

سوانح حيات فقير ولي بخش راڄڙ عليہ رحمت

سونهاري سنڌ تي الله سائين جي اها عنايت رهي آهي جو منجهس ڳاٽيتي کان وڏيڪ اولياءَ الله پيدا ٿيا وقت بوقت ڪيئي ناميارا بهادر بيباڪ انسان ايندا رهيا آهن جن پنهنجو نالو اهڙو تہ روشن ڪيو جو سندن دنيا ۾ وارو وڃائڻ ڪي تہ ورهيہ ٿيا پر اڄ بہ ائين ٿو لڳي جڻ تہ اهي اسان وٽ موجود آهن واقعي بہ اهي تہ آهن ئي هميشہ حيات جيئن فقير منٺار سائين جن هڪ ڏهر ۾ فرمايو آهي تہ :

جي مري جيا منٺار چئي، هوندا سي حيات
جن پاڻ هڻڻ پاسي ڪري ، پنهنجو الله ڪيئون اثبات
الست بربكم .قالو بليٰ ڪن ياد هڪ ئي حرفات
انهيءَ جي آسڻ تي آهي راتو ڏينهن رحمات
پيا موڳا مريو ٿين مات، هو مرد مرن ئي ڪين ڪي.

انهن املهہ انسانن مان فقير ولي بخش سائين جن بہ هڪ هئا.

ولادت با سعادت

پاڻ مشهور صوفي شاعر منٺار فقير راڄڙ رحمت الله عليہ جن جي اڪيلي فرزند فقير پير بخش جن جي گهر ۾ جنم ورتئون. اها تاريخ 24 ذوالقعد 1331 هہ بروز چنڇر هئي.

سندن ننڍپڻ

پاڻ اڃا ٽن سالن جا مس هئا تہ سندن والد دنيا مان رحلت فرمائي ان بعد سندن پرورش سندن ڏاڏي حضرت،منٺار فقير راڄڙ عليہ رحمتہ الله جن ڪرڻ فرمائي. فقير سائين جن جي ڏنل تربيت ئي کين هڪ ڪامل انسان بنائڻ لاءِ ڪافي هئي.

تعليم

ان وقت تعليم جون سهولتون گهٽ هئڻ ۽ حضرت فقير سائين جن جي گهڻو ڪري سير و سفر تي هجڻ ڪري ٻني ٻاري ۽ اوطاق وغيره جون جوابداريون ننڍي هوندي کان ئي مٿن اچڻ ڪري پاڻ ظاهري تعليم حاصل نه ڪري سگهيا. اجا سن بلوغت کي مس رسيا ته هڪ دفعي محرم شريف جي ڏهين تاريخ مرثيه خواني هلندي فقيرس سائين وڏن جو آواز اوچتو رڪجي پيو (شايد قدرتي طرح سبب ٿهڻو هو بهاني سان عنايت ٿيڻي هئي) پاڻ آواز کي درست ڪرڻ جي ڪافي ڪوشش ڪيائون پر آواز نه هليو پر دل مجمعي ۾ نظر ڦيريائون ٻه دفعا نظر ڦيرائڻ بعد ٽيون دفعو نظر وڌائون ته فقير ولي بخش سائڻ تي نظر پئي هڪدم کين سڏي چيائون ته پڙهه پاڻ چئيون ته آئون ته پڙهي ڄاڻان ئي ڪو نه پر فقير صاحب جن وري چيو ته پڙهو ته پاڻ وري اسرار ڪيائون ته ڪيئن پڙهون پڙهيل ئي ڪو نه آهيون ته فقير صاحب جن حڪم جي انداز ۾ چيو ته اسين ٿا پڙهايون اوهين پڙهو بس پوءِ ته ڪتاب کولڻ جي دير هئي لفظ ائين ايندا ويا ڄڻ پڙهڻ ڪو مسئلوئي ڪونهي ۽ اهو مرثيو به آواز بلند پڙهي پورو ڪيائون. اهو غالبن سچل سائين جو مرثيو هو جيڪو ان وقت پڙهيئون پي اهو ڪتاب به اجا موجود آهي جيڪو پراڻي سنڌي ۾ لکيل آهي جيڪو اڄ ڪلهه جي پڙهيلن کان مشڪل پڙهجي ان واقعي بعد فقير سائڻ لاءِ لکڻ پڙهڻ ڪو مسئلو ڪو نه رهيو سندن مطالعي لاءِ ڪافي ناميارن ڪتابن جو ذخيرو سدائين سندن سيراندي کان محفوظ رکيو هوندو هو جيڪو اڄ تائين موجود آهي انهن ڪتابن ڏسڻ سان يا جن ماڻهن کين ڏٺو هوندو يا ساڻن ڪچهري ڪئي هوندي ته بلاشڪ ائين لڳندو ڄڻ پاڻ اعليٰ تعليم يافته آهن.

ان نظر ڪرم سان نه رڳو پاڻ لکڻ پڙهڻ سکيا بلڪه الله سائين کين علم عقل فهم بيباڪي ، دورانديشي ۽ فقير اکر جي جملي وصنفن تي عبور عطا ڪيو بيشڪ جن ماڻهن ساڻن ڪچهري ڪئي هوندي اهي ئي ان ڳالهه کي ڄاڻندا ته سندن هڪ هڪ وصف تي لکڻ ڄڻ درياءَ کي ڪوزي ۾ بند ڪرڻ برابر ٿيندو.

سندن شادي

پاڻ اجا جواني ۾ قدم ئي مس رکيئون ته فقير سائين وڏن ڳوٺ مان ئي

پنھنجي برادري مان سندن شادي ڪرائي.

سجاده نشيني

پاڻ اجا چوويھہ پنجويھہ سالن جا مس ٿيا تہ فقير منٺار سائين عليہ رحمتہ الله جن دنيا مان برقعو مٽايو ۽ پاڻ درگاھہ منٺار فقير رح جا پھريان سجاده نشين ٿيا.

ذڪر تلقين

پاڻ قبلہ مرشد مخدوم غلام محمد گل سائين عليہ رحمت الله سجاده نشين درگاھہ مرشد سرور نوح فقير عليہ رحمت الله جن کان ذڪر تلقين ورتئون ۽ اھا قبلہ مرشد سائين جي نظر ڪرم ئي ھئي جو ايتري ننڍي عمر ۾ درگاھہ جي خدمت و رياضت ۽ فقير سائين وڏن جي وسيع تعلق سان پورو نباھي پنھنجا مداح بہ پيدا ڪري ويا. ھر ماڻھو کي ائين لڳندو ھو تہ ڄڻ فقير منٺار سائين اسان وٽ موجود آھن. پاڻ ان وقت ھڪ اھڙو اعزاز ماڻيائون جو سرور شاھہ جي پوري جماعت مان شايد ئي ڪنھن ماڻيو ھجي اھو ھيئن جو ان وقت ۾ فوٽو اسٽيٽ ڪاپي جي سھولت ڪا نہ ھئي پر قبلہ مخدوم مولوي غلام حيدر سائين جن خصوصن ھڪ ڪتاب وھاري مرشد نوح فقير عليہ رحمت الله جن جي محفوظات شريف جا نثر ۾ آھي ان جو ڪجھہ حصو نظم ۾ قلمبند ڪرائي ان ڪاتب ھٿ ئي فقير ولي بخش سائين ڏانھن ڏياري موڪليائون ان ڪتاب جا ھٿ اکر بہ پنھنجو مٽ پاڻ آھن ڄڻ لفظن جي جاءِ تي موتي پوبل آھن ان ملفوظات شريف جي مطالعي بہ سندن وڏي رھنمائي ڪئي کين پنھنجي مرشد ۽ ان جي ڏسيل طور طريقن متعلق جيتري ڄاڻ ھئي شايد ئي ڪنھن ٻئي کي ھجي ٻڌجي ٿو تہ سندن والد محترم فقير پير بخش جھڙو ذڪر ڏھر ۽ تسبيح سماع ڪنھن ڪا نہ ڪئي پر کين بہ ذڪر ڏھر تسبيح متعلق جيتري ڄاڻ ھئي ۽ جنھن انداز سان ڪندا ھئا اھو بہ ٻي ڪنھن کان نہ ٿي سگھيو.

سندن قبلہ مرشد گل سائن عليہ رحمت الله جن جي خدمت ۾ بہ گھڻو رھڻ ٿيو ۽ باقاعده فقيري فيض حاصل ٿين ۽ روحاني رمزون ماڻيائون.

شاعري

پاڻ فقير سائين وڏن جي حياتيءَ ۾ ئي تمام ننڍي عمر ۾ شاعري

شروع ڪيائون شعر لکندا سهيڙيندا ويا هڪ دفعي انهن شعرن کي ڪتابي شڪل ڏئي فقير منٺار سائين جن کي پيش ڪيائون نظرثاني لاءِ فقير سائين جن شعرن جي مطالعي بعد ڪافي داد ڏنائون ۽ فرمايائون ته شاعري ته اوهان جي ڏاڍي سٺي آهي نالي ڪان سواءِ ماڻهو اسان جي ۽ اوهان جي شاعري ۾ فرق محسوس ڪري نه سگهندا پاڻ ڏاڍو خوش ٿيا پر وري وقت سان گڏ هڪ دفعي اهڙي فقيري اوقات ۾ آيا جو اهو سڀ شعر ضايع ڪري ڇڏيائون ڪو هڪ شعر يادگار طور به نه رهيو ان بعد ڪافي عرصو شاعري ڪو نه ڪيائون. پر وري جڏهن قبله طالب المولىٰ سائين عليه رحمت الله جن حج جي سعادت حاصل ڪري موٽيا ته ان خوشي ۾ ڪافي شاعرن شعر لکيا ته پاڻ به هڪ ڪافي لکيائون جيڪا پاڻ تائين رکيائون ان سلسلي ۾ ٿيندڙ مشاعرن وغيره ۾ ڪانه پڙهيائون ٿورن ئي ڏينهن ۾ قبله طالب المولىٰ سائين جن ناري جي دستوري مسافري تي آيا ته هڪ دعوت تي فقير امير بخش پنهنجي سنگ سان اها ڪافي ڳائڻ شروع ڪئي فقير سائن پائلٽ گاڏي ۾ هئا سي به لهي اچي ڳائڻ ۾ شامل ٿيا قبله سائين جو لٿا اچي ته ڪافي غور سان ٻڌندا آيا نالي مصرع به آئي پاڻ پاٿاري تي هلي ويٺا ۽ حڪم ڪيائون ته ڪافي وري ٻڌايو وري ڳائي وئي وري حڪم ڪيائون ته هاڻ ڪجهه دير ترسو هٿ منهن ڌوئون چانهه پيئون ته وري ٿا ٻڌون ان بعد ٽيو دفعو ساڳي ڪافي ڳارايائون فقير سائن ڳالهه ڪندا هئا ته ان دعوت تان ئي اسدالله شاهه کي خط لکيائون جيڪو لنڊن ۾ هو ته مبارڪ هجيئو فقير ولي بخش شاعري ڪئي آهي ۽ شروعاتي ڪافي ئي ڏاڍي متاثر ڪن آهي ان بعد ڪڏهن ڪن موقعن يا هونئن ئي شعر لکندا رهندا هئا.

گهڻو ڪري ڪافيون ئي لکيائون ڪجهه بيت :
اها شروعاتي ڪافي هتي ڏجي ٿي.

ٿل : اج پرين پاتا پرتئون پير اهي پير چمان پيزار چمان

۱ : آيا پرين جتان پير پري جن سئيرن تان سڀ سئير چُمان
ڪري سر ساهه صدق تن سئيرن تان ، اهي سيئر سو وار چمان

۲ : اچي مون سان ملي منٺار ، هر جاءِ حسن هنڪار ٿيا ،
هني حب جي هئين ۾ هير گهٽي اها هير چمان هنڪار چمان

۳: وبهي وحدت جا واپار ڪيئون ، وهواھ پلي پٽڪار ڪيئون
اهي مون تي پلاٽي جا پير ٿيا، اهي پير چمان پٽڪار چمان.

۴: ولي بخش وصال جا واءُ وريا ، اچي محب مليا جي دل گهريا
اها وير پلي جنهن وار آيا ، اها وير چمان اهي وار چمان

سندن رهڻي ڪهڻي

فقير سائين جن اڪثر ڪري نيرو لباس استعمال ڪندا هئا نيرو پهراڻ شلوار پائيندا هئا پٽڪو گهڻو ڪري گيڙو رنگ جو ٻڌندا هئا ڪڏهن ڪڏهن محفل جي ٿهيل گرم ٽوپي به پائيندا هئا مرشد سائن جي آڌو گيڙو رنگ جو ڪپڙو ضرور ڳچي ۾ هوندو هون سياري ۾ اڪثر ڪري خاص ٿهرايل ڪوٽ پائيندا هئا جيڪو ڏاڍو سهڻو لڳند، هنن پهراڻ جي هيٺان خاص ٿهرايل سدري ضرور پائيندا هئا ڪڏهن ڪڏهن ته صرف سدري ۽ گوڏ استعمال ڪندا هئا.

پاڻ بلاناغہ اسُر جو تسبيح ۽ ذڪر ڏهر ڪندا هئا اهڙو ذڪر ڏهر جو انداز ۽ تسبيح ڪرڻ جو طريقو سماع جو انداز به ٻي ڪنهن ڪان ڪو نہ ٻڌوسين. محرم شريف جي ڏهين تاريخ صبح جو ۽ ميلي جي پهرين ڏينهن صبح جو مٽي درگاھ شريف تي هلي تسبيح سماع ۽ ذڪر ڏهر ڪندا هئا. ساڻن ذڪر ڪرڻ مهل ذڪر ڪرائيندڙ ماڻهو ايترا ته پابند هوندا هئا جو ڪنهن جي مجال ڪا نہ هوندي هئي جو ڪنهن جو آواز سر ۾ نہ اچي يا الڳ لڳي سيئي هڪ آواز هوندا هئا.

پاڻ فقيرن سان فقير ۽ اميرن سان امير لڳندا هئا ڪڏهن ته مڪان جي ٻهاري پيا ڪڍندا هئا ۽ ڪڏهن اميرن جي وچ ۾ ڪنهن شهنشاھ ڪان گهٽ ڪو نہ لڳندا هئا. منجهن ايڏي ته هشمت هوندي هين جو جلال ۾ هوندا هئا ته ڪنهن ۾ همٿ نہ ٿيندي هئي جو سامهون اچي. ڪين غريبن لاءِ محبت هوندي هئي ۽ وڏيرا وئون وبندا هئن پاڻ ڪنهن به وڏيري ڪي سچ چوڻ ۾ دير نہ ڪندا هئا. ڪين معلوم هجي ته ڪو ماڻهو لڪ رهيا ڪٽي اسان جي خدمت ۾ ڏيڻ آيو آهي ۽ اهو غلط هوندو ته اهڙي تنبيهہ ڪندس جو هو وري غلطي جو سوچيندو به ڪو نہ لڪ پلي گهر ڪٽي وجي.

هڪ دفعي جي ڳالهہ آهي ته هڪ وڏيري چنئي ڏيئي ماڻهو موڪليو ته سائين ٿالو سارين جو خدمت ۾ ڏيڻ چاهيان ٿو اوهان باردانون ڏياري

موڪليو. پاڻ جواب موڪليائونس ته اسان ڪي اهي ساريون ڪپڻ ئي ڪو نه. جڏهن تو وٽ باردانو ڪو نه آهي ته اسان ڪي به تنهنجي سارين جي ضرورت ڪو نه آهي اسين گهوڙيا فقير ڪو نه آهيون جو باردانو ڪٽي اچون.

نيٺ ان وڏيري اچي پنهنجي غلطي جي معافي ورتي تڏهن معاف ڪيائونس.

ميلي جي محفل به سندن جهڙي ڪٿي ڪا نه ٻڌبي سندن محفل جا اصول مقرر ٿيل هوندا هئا مثال محفل ۾ راڳ هلندي ڪو ڳالهائيندو ڪو نه ڀلي هزارين ماڻهو هجن محفل ۾ جتي ڪا نه آٿبي ڀلي ڪو نواب هجي ڪانڀ ڪا نه ڪڍبي پير ڪو نه سڌو ڪبو اڳ پوءِ ٿي ڪو نه ويهبو بلڪ هڪڙي لائين سان ويهبو انعام ڀرپور ڏبو پر ويٺي ويٺي اٿي وڃي انعام ڪو نه ڏبو ، اهڙي طرح اهڙا اصول مقرر ٿيل هئڻ ڪنهن ۾ مجال نه هوندي هئي جو سندن اصولن جي خلاف ورزي ڪري. محفل ۾ عطر جو ڇٽڪار گلن جي ورڪا به هلندي رهندي هئي. استاد منظور علي خان چوندو هو ته اڪبر بادشاهه جي دربار ٻڌجي ٿي سا يقينن اهڙي هوندي. ڪنهن ڪي اڪبري دربار ڏسڻي هجي ته فقير ولي بخش جي محفل وڃي ڏسي.

پاڻ قرب محبت به اهڙي ڏيئي ڄاڻندا هئا جو جنهن شخص به هڪ دفعو ڪچهري ڪئي اهو ڄڻ ته خريد ٿي ويو ۽ پاڻ اهڙا سوين ماڻهو ريءَ ملهه خريد ڪيائون به جنهن ماڻهو هڪ دفعو ڪين ڏٺو هوندو ان ڪي عمر ڀر نه وسرندا.

سير سفر

پاڻ اڪثر ڪري وقت به وقت فقير سائين وڏن جي معتقدين ڏي مسافري تي ويندا رهندا هئا انهن سان خوب ناتو نباهيئون بلڪ پنهنجا ذاتي معتقد پيدا ڪيائون. ڪن موقعن تي اهڙيون عجيب ڳالهيون ٿينديون هيون جو ماڻهو حيران ٿي ويندا هئا اهڙن واقعن مان ڪجهه مختصر هتي ڏجن ٿا. هڪ دفعي پاڻ چيلاڙي تعلقي عمر ڪوٽ ۾ نڪر آئيڏان سنگهه جي ڪمدار علو ڀيل وٽ دعوت تي ترسيل هئا ان سال مڪڙن جو تمام زور هجي جو جنهن به ديهه ۾ اچيو لهن ته سڄا فصل چٽ ڪري ڇڏين وونٽن جو فصل تيار هجي شام ٿي ته اچي مڪڙ لٿا علو فقير سائڻ جي ڪچهري ڇڏي هارين ڪي سڏ ڪرڻ لڳو ۽ تمام ششدر ٿي پيو ته هاڻ فصل تباهه ٿي

ويندا پاڻ جو اهو حال ڏنائون ته علو کي پاڻ چيائون ته، هاڻ هارين کي پريشان نه ڪر ۽ هتي اچي ڪچهري ڪربو علو ۽ هاري اچي ڪچهري ۾ ويهي رهيا. پاڻ مڪڙن ڏي اشارو ڪيائون صبح جو هاري اٿي ڏسن ته سڄي رات مڪڙ سندن ڍنڍ ۾ هئا پر سندن فصل جو هڪ پن به ٽڪيل ڪو نه هو پاسي ۾ ماڻهن جا فصل تباهه ٿي ويا پر ٺڪر آئيڏان سنگهه جو فصل بلڪل سلامت رهيو.

ماسٽر تاجو ڀيل سندن خاص معتقدن مان هو ان جو نياڻو ڏيچند ڀيل هڪ دفعي فقير سائين جي حاضري تي آيو. پاڻ ٻه ٽي ڏينهن هن کي روڪي ڇڏيائون ۽ ڪنهن طرف سفر تي گڏ وٺي ويا واپس آيا ته هن اجازت گهري پاڻ نه ڇڏيئون نيٺ ٻي ڏينهن هن بنا موڪل جي رات جو نڪري وڃڻ جو سوچيو جڏهن ڪچهري ڪري سڀ ماڻهو آرامي ٿيا ته هي اٿي روانو ٿيو ڏسي ته فقير سائين جن سامهون بيٺا آهن خيال ڪيائين ته پاڻ اٿيا هوندا پلي آرامي ٿين وري ڪجهه دير ڪان پوءِ اٿيو ته وري پاڻ بيٺا آهن وري ڪجهه دير سٽو ٽيو دفعو وڃڻ جي ڪوشش ڪيائين ته وري ڏسي ته فقير سائين جن سامهون بيٺا آهن. خيال ڪيائين ته هاڻ اسُر ٽائيم آهي پاڻ شايد درگاهه شريف تي ٿا وڃن پوءِ ٿو وڃان اهو سوچي جو ڪٽ ڏي نهاري ته پاڻ آرامي آهن هوڏانهن ڏسي ته سامهون بيٺا آهن بس پوءِ ته يقين ڪري اچي سمهي رهيو صبح جو فقير سائين جن چيس ته ڏيچند رات لڪي وڃڻ جي ڏاڍي ڪوشش ڪئي بس پوءِ وڃي پيرن تي ڪريو ۽ معافي ورتائين پوءِ پاڻ خوشي سان اجازت ڏنائون.

وري هڪ دفعي ماسٽر تاجو وٽ ٻوڪلي تعلقه عمر ڪوٽ ۾ دعوت تي هليا ڪچهري پي هلي ته پاسي ۾ هڪ چئونري کي اچي باهه لڳي ٿي چئونرا گڏ هئا جن مان هڪ هاشم ڀيل جو چئونرو به هو پاڻ هاشم کان پڇيائون ته ڇا ٿيو آهي هاشم چيو ته سائين باهه لڳي آهي ۽ هاڻ ته ٿاندا منهنجي چئونري تي پيا ڪرن همت ڪري ٽپڙ اندران ڪڍي وٺون پاڻ اٿيا ۽ گڏ ٿيل ماڻهن کي چيائون ته اچو ته اچي ڪچهري ڪريون باهه هاڻ پاڻهي ٿڌي ٿي ويندي ائين چئي باهه ڏي منهن ڪري ڪجهه پڙهيائون ته باهه اتي جو اتي وسامي وئي ڪو به نقصان نه ٿيو.

هڪ دفعي پاڻ ڪنهن دعوت تي ويل هجن جنهن گهوڙي تي سواري ڪري ويا اها فقير سائين وڏن جي سواري جي گهوڙي هجي ۽ تمام پلي هئي ڪجهه چورن صلاح ڪري سندن پيڇو ڪيو ته اها گهوڙي چورائجي رات جو ڪچهري ڪري.

ماڻهو جڏهن آرامي ٿيا تہ چور آيا جيڪي اتي ئي پرپاسي ۾ لڪل هئا گهوڙي وٽ اچن تہ هڪ همراھ آهي جيڪو اتي ڦري پيو چور موٽي ويا اهڙي طرح وري وري پڪ ڪري ماڻهن کي سنتل ڏسيو گهوڙي وٽ اچن تہ اڳيان همراھ ويٺو آهي ڀري وڃن تہ کير بہ ڪونهي سڄي رات جي ڪوشش باوجود ڪين مايوس واپس موٽڻو پيو پوءِ اها پڪ ٿين تہ فقير جي ڪڪ جو بہ نقصان نٿو ٿي سگهي

اهڙا ٻيا بہ ڪافي واقعا آهن پر هتي ڪتاب جي طوالت جي ڪري چند واقعا مثال طور ڏجن ٿا.

مڪان جي خدمت و رياضت

پاڻ اڪثر هڪ واقعي جو ذڪر ڪندا هئا تہ ڪئين اسان هن رياضت جي شروعات ڪئي فقير منثار سائين رح جي وصال کان سگهوئي پوءِ هڪ دفعو هالا شريف وڃڻ ٿيو قبلہ مرشد غلام محمد گل سائين رحمت الله عليہ جن جي حاضري تي پاڻ سيني ننڍين وڏن جي خيرعافيت معلوم ڪري پڇيائون تہ فقير هن سال فصل ڪئين ٿيا پاڻ چيائون تہ شڪر آهي گنج ٿيا. سائن وري فرمايو تہ ڪيترو فصل ٿيو تفصيل ٻڌايو ان سال صرف ٻہ ٽي ايڪڙ ٻني پوکي هيٺ اچي سگهي هئي سو پاڻ تفصيل ٻڌايائون تہ قبلہ ٻٽيھ مڻ ڦٽيون ٿيون آهن جن مان اڌ هاري جو حصو آهي باقي سورهن مڻ ڦٽيون ٿيون آهن ان وقت شايد ڪو ٻہ ٽي روپيہ مڻ هو سائن اهو ٻڌي فرمايو تہ فقير اهو تہ تمام گهڻو گنج ٿي ويو ايڏا پئسہ خرچ ڪٿي ڪبا. فقير سائين خاموش رهيا ڇو جو رقم تہ هئي ئي چند رپيہ جا خرچجي بہ چڪي هئي. ۽ سائين پيا فرمائين تہ ايڏا پئسہ ڪيئن خرچ ڪبا وري ڪجھ دير بعد سائين فرمايو تہ فقير اسان جي مرضي آهي تہ ان رقم مان فقير جي مڪان کي پڪو ڪوٽ ڏيارجي اهو ڪم وڃين ڪريو. فقير صاحب جن موٽي آيا ان وقت صرف قبي ۽ مسجد شريف ۽ چئوڪنڊي جي ڪجھ حصي کان سواءِ ٻي ڪا بہ تعميرات ٿيل ڪا نہ هئي. واپس اچي پاڻ سوچ ۾ پئجي ويا تہ رقم تہ موجود ئي ڪا نہ آهي پڪو ڪوٽ ڪيئن ڏيارجي پر قبلہ سائين جو حڪم آهي اهو بہ ضرور پورو ڪرڻو آهي خيال ڪيائون تہ مال مان ڪجھ ڪپائجي يا ٻني مان ڪجھ حصو ڪپائجي اهي خيال ڪندي وري سومار شريف اچي ويو پاڻ هالا شريف ويا جڏهن حاضري تي

ويا ته قبله گل سائين جن فرمايو ته فقير اسان اوهان کي چيو ته مڪان جي وڃين خدمت ڪريو يا موجود شيون ڪپايو. اوهان بسم الله ڪري ڪم ۾ وڃين هٿ وجهو اسان جي همراهي اوهان سان آهي ڪم پاڻهي پيو ٿيندو. بس پوءِ ته طريقو ملي ويو موٽندي ئي سرن جو ڀٺو لڳرايون ۽ ڪم چالو ٿي ويو پوءِ ته ڪم هلندو ويو خبر ڪا نه پئي ته ڪم ڪيئن ۽ ڪٿان پيو ٿئي. ڪوٽ ٺهي بس مس ٿيا ته هڪ دفعي ڏينهن جو ٻنين تان ٿي موٽيا اوطاق جي ٺهيل لانڍي ۾ آرامي هئا ته ڪو شخص پيو چئين ته فقير اٿي بنگلو ٺهراءِ پرهن نقشي سان بنگلو ٺهراءِ ڪين وري ننڊ اچي وئي ته وري اهو شخص ائين پيو چئي پاڻ سجاڳ ٿي وري ستا ته وري ا ن شخص ٻانهن مان جهلي اچي اٿاريو ۽ نقشو ڏسي چيو ته ههڙو بنگلو ٺهراءِ پاڻ اٿي ڏسن ته اهو شخص ظاهر ظهور بيٺو آهي ۽ ٻاهر روانو ٿيو پاڻ هڪدم اٿي ٻاهر ڏسن ته ڪو به شخص ڪو نه آهي.

ڪين اهو نقشو ياد هو هڪدم پني تي ٺاهي ورتائون ۽ ڪجهه ئي ڏينهن ۾ بنگلي جي تعمير جو ڪم شروع ٿي ويو ماڻهو حيرت ۾ پيا پون ته نالي ماتر آمدني مان هزارين لکن جا خرچ پيا هلن ۽ سندن ڪم سرور شاهه جي سگهه جو ظاهري نمونو هئا اهو بنگلو ٺهي تيار ٿيو پر ڪجهه سالن کان پوءِ برساتن ڪري ڪن هنڌن تان ڪريڪ ٿي پيو ته پاڻ ان جي ريپيئرنگ بجاءِ وري نئون بنگلو جوڙڻ جو فيصلو ڪيائون جيڪو اڃا موجود آهي ان بنگلي ٺهڻ تائين هڪ ٻيو ننڍو بنگلو ٺهرايائون جنهن ۾ شفٽ ٿي پوءِ بنگلي جو ڪم نئين سر شروع ڪيائون اهو ڪم اهڙو ته مضبوط ڪرايائون جو اهو ٿوري عرصي ۾ جڙي راس ٿيل بنگلو اڄ ستاويهن سالن کان پوءِ به نئون ٿو لڳي. وري رنگ ڪرائڻ جي به ضرورت ڪا نه پئي ننڍي بنگلي ۽ وڏي بنگلي جي وچ ۾ هڪ لانڍي تيار ڪرايائون سياري ۾ مچ جي ڪچهري لاءِ اها به پنهنجو مٽ پاڻ آهي لانڍي جي اڳيان هڪ ٿلهو مٽي پراءِ ڪري جوڙايائون اونهاري ۾ رات جي ڪچهري لاءِ وڏي بنگلي جي اڳيان ٿلهو ۽ اسٽيج جي جاءِ جوڙايائون جتي اڃاتائين هر سال ميلي جي محفل ٿيندي آهي سندن ايڏا ڪم ڏسي ماڻهن ۾ حيرت جي حدئي ڪا نه رهندي هئي ڪي چوندا هئا ته فقير ڪيمياگر آهي ڪن جو خيال هوندو هو ته وهاٽي هيٺا پئسه ٿا نڪرن ڪي ڪيئن چوندا هئا ته ڪي ڪيئن ڪي ته مرڳو ڪين تنگ ڪندا هئا ته سائين اهو نسخو اسان کي به ٻڌايو پاڻ جواب ڏيندا هئا ته ابا اسان وٽ ته صرف مرشد جي ڏسيل ذڪر جو نسخو آهي اهو ٿا ڪريون ڪم پاڻهي قدرت پئي ڪري مون کي هڪڙو ماڻهو ياد آهي

جنهن کي اها ڳالھ اهڙي اچي دماغ ۾ وينس جو فقير سائين کي تہ تنگ ڪندو رهيو پر ڪٿّان پوءِ اها ڪوشش مون تائين جاري رکيائين تہ فقير ضرور اوهان کي سڀون ٺاهڻ جي وات ڏسي هوندي مون کي ڏسيو آخر تائين سمجهي نہ سگهيو تہ اهو ڪو علم نہ پر سرور شاھ جي سگھ آهي.

فقير سائين جي حياتي ۾ گهڻو ڪري ٿورو گهڻو رياضت جو ڪم هلندو ئي رهندو هو سندن وصال واري سال بہ لانڍي کي نئون ڪرڻ ۽ ٿلهن جي رپيئرنگ جو ڪم هليو پي مڪان جي رنگ جو ڪم هليو پي مٿان ميلو ويجهو هو اهو ڪم هلندي ئي پاڻ راھ رباني تي راهي ٿيا.

سندن اولاد

جيئن تہ مٿي ذڪر ٿي آيو تہ سندن شادي ننڍپڻ ۾ ئي ٿي سال ڏيڍ جي اندر ئي الله سائين کين هڪ نيڪ ۽ صالح فرزند عطا ڪيو ان جو نالو فقير ولي محمد رکيائون جنهن جي پرورش بہ فقير سائين وڏن جي زير سايہ ٿي اجا چئن پنجن سالن جا مس ٿيا تہ فقير منٺار سائين جن وات ۾ پنهنجي پڪ مبارڪ ڏئي دعا ڪري مدرسي ۾ چڍيائون جتان ٿوري ئي عرصي ۾ قرآن پاڪ پڙهي پورو ڪيائون تہ فقير سائين وڏن رحلت فرمائي ان بعد ننڍي عمر کان ئي پاڻ پنهنجي والد فقير ولي بخش سائين جن سان هر ڪم ۾ ٻانهن ٻيلي ٿي بيٺا فقير ولي محمد سائين بہ انيڪ خوبين جا مالڪ هئا جن جي تفصيلي ذڪر لاءِ الڳ ڪتاب گهرجي پر جن ماڻهن کين ڏٺو هوندو اهي ئي ڄاڻندا تہ بيشڪ اهڙو نيڪ صالح ۽ فرمانبردار فرزند الله سائين ڪنهن خوش نصيب ٻيءُ کي ئي عطا ڪندو پاڻ ڪڏھ بہ فقير ولي بخش سائين کي بابا چئي مخاطب نہ ٿيا هميشہ فقير سائين چوندا هئا ۽ سندن هر حڪم کي پورو ڪرڻ پنهنجو فرض اولين سمجهندا هئا جواني کي رسيا تہ فقير سائين تان ٻني ٻاري مال متاع جي سنڀال ۽ مڪان تي ايندڙ مهمانن فقير فقراءَ جي نگر فڪر جي اون ئي لهي وئي پاڻ وينا مهمانن سان ڪچهري ڪندا هئا سڀ ڪم پاڻهي ٿيندو هو خاص طرح ميلي جو ننگر تيار ڪرڻ ۽ هٿ سان وڏي ڪارائڻ سندن ذمي هوندو هو پاڻ رڌ پچاءَ ۾ صفائي جو بہ خاص خيال رکندا هئا ذري بہ ڪوتاهي برداشت نہ ڪندا هئا اهڙا ڪافي مثال ماڻهن اکين سان ڏٺا جو چند ماڻهن لاءِ نهيل طعام سوين ماڻهون کائي خوش ٿي ويندا ۽ ڪرئي ڪا نہ پوندي هئي حاضرين حيران ٿي ويندا هئا مڪان جي خدمت و رياضت ۾ بہ فقير سائين حڪم ڪندا هئا تہ هر شيءِ ضرورت کان وڌيڪ. الا جي ڪيئن * ڪٿان

مهيا ٿي ويندي هئي. مطلب تہ جيڪو ماڻهو ساڻن مليو هوندو اهو سندن يار وبس طبعيت ڪي وساري نہ سگهندو.

فقير سائين جو اڪيلو فرزند جڏهن جوان ٿيو تہ سندس شادي لاءِ ڪافي رشتا اچڻ لڳا پر پاڻ ڪنهن فقيري گهر ۾ رشتي جي ارادي سان سڀ رشتا نڪرائيندا ويا. آخر اهو گهر بہ مليو جنهن جي ڪين ڳولا هئي قبلہ مرشد طالب المولىٰ سائين اها رشتيداري حاجي حليم فقير درس جي فرزند سوني فقير جي گهر ڪرڻ فرمائي ۽ فقير سائين جن آمين ڪيو حاجي حليم فقير ۽ عارب فقير درس صاحب ڪرامت الله وارا درويش ٿي گذريا آهن اها خوش نصيبي اسان جي حصي ۾ اچٽي هئي جو ڏاڏاڻا چاهي ناناڻا سرور شاهہ جا خاص فقير الله سائين جا پيارا بزرگ ٿي گذريا آهن.

فقير سائين جن پنهنجي فرزند جي شادي جو ڪاج بہ اهڙو مثالي ڪيو جو جن ماڻهن اهو ڪاج اکين ڏٺو تن جو چوڻ آهي تہ اسان اهڙو ڪاج ڪنهنجو نہ ڏٺو ٿي راتيون ٿي ڏينهن يعني ڇهہ ٽڪ ڪاج هليو ۽ اهو انتظام بہ مثالي هو.

هتي هي ذڪر بہ ڪندو هلان تہ فقير سائين کي بابا سائين کان سواءِ هڪ فرزند ۽ نياڻي جو اولاد ٻيو بہ هو جيڪي ننڍي عمر ۾ ئي وفات ڪري ويا هئا ان ڪري بابا سائين جن کي سندن اڪيلو فرزند ڪري لکيو ويو.

١١ جماد الآخر 1387ع مطابق 1967ع تي هن ناچيز جي ولادت ٿي فقير سائين ان موقعي تي هيءَ ڪافي لکي.

ٿل : منهنجو دوست دلبر اجهو يار آيو.
منهنجي ملڻ لاءِ واليءَ ورايو.

منهنجي ولادت کان اڳ ئي پاڻ نالو رٿيو هئائون تہ امداد علي نالو رکبو ولادت وقت نانا حاجي عبدالحليم فقير جن هتي هئا انهن فقير سائين کي ٻڌايو تہ رات خواب ۾ هڪ بزرگ اچي فرمايو آهي تہ فقير ولي محمد کي فرزند تولد ٿيندو ان جو نالو محمد بخش رکجو ائين پاڻ هن فقير جو نالو فقير محمد بخش رکڻ فرمايائون.

ان بعد 1972ع ۾ ڀاءُ فقير لطيف علي جي ولادت تي ان جي نالي رکجڻ جو بہ عجيب اتفاق ٿيو جو سندس ولادت کان ٻي ڏينهن فقير سائين جن جو هالا شريف وڃڻ ٿيو قبلہ طالب المولىٰ سائين رح جن جي حاضري ٿي تہ پاڻ بابا سائين جي خيريت معلوم ڪيائون وري منهنجو پڇيائون تہ فقير سائين عرض ڪيو تہ قبلہ ولي محمد کي ٻيو فرزند ٿيو آهي پاڻ پڇيائون تہ پوءِ ان جو نالو ڇا رکيو اٿو فقير سائين عرض ڪيو تہ قبلہ ان جو

نالو سائين رکندا پاڻ فرمايائون تہ پوءِ اسين نالو ڳوليون سياڻي پيڄو ٻي ڏينهن پاڻ صبح ساڻ حيدرآباد اسري ويا ۽ فقير سائين لاءِ چٺي ويا تہ اتي اچي فقير سائين حيدرآباد بنگلي تي پهتا حاضري ٿي تہ پاڻ فرمايائون تہ فقير نالو مليو آهي لطف علي اتي ني فقير سائين منائي گهرائي ورهائي.

وري 1978ع ۾ اسان جي ٿي پياءُ خادم علي جي ولادت ٿي ان جو نالو فقير سائين جن پاڻ رکيو.

اسان ننڍي جي پرورش سندن زير سايہءِ ٿي اها بہ هن فقير جي خوش قسمتي چئجي جو ڪافي وقت سندن خدمت جو موقعو مليو. گهڻو وقت سندن حاضري ۾ رهڻ ڪري سندن صحبت مان پرائڻ جو موقعو مليو.

سندن دنيا مان رحلت

ڪين عمر جي آخري سالن ۾ ڪافي آرزو رهيا علاج بہ هلندا رهيا. دوائن جو پابندي سان استعمال ۽ ڊاڪٽري پرهيز پابندي سان ڪرڻ بہ اسان فقير سائين جهڙي نہ ڏٺي مهينن جا مهينا ڦڪي ربِ استعمال ڪرڻي پئي تہ بہ خوشي سان ڪيائون آخري ٽائيم بہ مڪان جي مرمت جو ڪم هلندڙ هو ميلي ۾ صرف ڏهہ ڏينهن بچيا هئا پاڻ طبيعت ۾ بہ بلڪل نيڪ ٺاڪ هئا رات واري ماني گڏجي ڪاڌي سون ڪچهري ڪري اسين بابا سائين سان گڏ گهر آياسين پاڻ آرامي ٿيا.

سندن حاضري جو خاص ماڻهو محمد علي فقير ۽ ڪجهہ ڪم وارا مستري موجود هئا ان مهل ئي پاڻ ڪجهہ تڪليف جي شڪايت ڪيائون هڪ ماڻهو بابا سائين جن کي سڏڻ آيو ۽ هڪ ماڻهو ڳوٺ ۾ موجود ڊاڪٽر کي وٺي آيو ان کان اڳ ۾ ئي پاڻ پنهنجي پاٿاري تي سڌا ٿي سنا ۽ ٽي دفعا ڪلمون پڙهي راهہ رباني اختيار ڪيائون اها تاريخ 19 محرم الحرام 1403 هہ مطابق نومبر 1983ع ڇنڇر جي رات هئي.

سندن رحلت بعد سندن فرزند فقير ولي محمد سائين جن درگاهہ جا سجاده نشين ٿيا سندن سجاده نشيني جي دور ۾ هر ڪم جيئن جو تيئن پاڻ اڳي کان بہ اڳرو هلندو رهيو پر فقير سائين جن جي ظاهري جدائي جو مٿن تمام گهڻو اثر ٿيو جيڪو ظاهر ٿيڻ تہ ڪو نہ ڏنئون پر فقير سائين جن جي رحلت کان صرف انداز سترهن مهينا ئي اسان وٽ رهيا ۽ مختصر عليل ٿي 25 رجب 1405 هجري مطابق 17 اپريل 1985ع بروز اربع ِتي هن دنيا فاني کي الوداع چئي راهہ رباني تي راهي ٿيا.

سندن وصال کان پوءِ درگاهہ شريف جي ڀاري جو بار ننڍي عمر ۾ ئي

درگاهہ منٺار فقير جو سجاده نشين فقير محمد
بخش ”ضامن“ پائرن فقير لطف علي (کاٻي)
فقير خادم علي(ساڄي)
فرزندان : فقير ولي بخش (کاٻي) فقير ولي
محمد (ساڄي) ۽ فقير اعجاز علي(وچ ۾)

هن فقير جي ڪلهن تي پيو اها ته قبله مرشد طالب المولىٰ سائين عليه السلام جن جو معجزوئي چئجي جو مڪان جو هر ڪم هر روايت دستوري طرح هلندا رهيا ڪو به خاص فرق نه ويو ور نه فقيري جي ف تي پهچڻ محال آهي. 1990ع ڌاري منهنجي شادي قبله سائين جي حڪم سان پنهنجن عزيزن مان ڳوٺ مان ٿي. 16 ڊسمبر 1992ع 20 جمال الاول 1413ھ تي مونکي فرزند عطا ٿيو ٻن ڏينهن بعد هالا شريف آيا سين قبله سائين ان ڏينهن طبيعت جي ناسازي ڪري ڪنهن سان به ڪو نه ٿي مليا. ان هوندي به اسان کي ملڻ لاءِ سڏيائون ننڍڙي جي ولادت جو ٻڌايوسين ۽ نالي لاءِ عرض ڪيوسين ته ڪهڙو رکجي ته پاڻ هڪدم فرمايائون ته نالو رکبو فقير ولي بخش وري ڪجھ دير رکي چيائون ته اسان جي هوندي فقير ولي بخش موٽي آيو آهي وري ٻيو ننڍڙو ٿيندو ان تي والد جو نالو رکبو ائين چئي ڪافي دير دعائون ڏنائون اينتري عنايت ٿيڻ ان مهل ته سمجھ ۾ ڪا نه آئي پر پوءِ پتو پيو جڏهن ان ڪان صرف ويھ ٻاويھ ڏينهن بعد قبله سائين جن جو وصال ٿيو اسان کي ظاهري جدائي جو داغ ڏيئي پنهنجي اصل وطن اسهيا.

15 آگسٽ 1994ع ٻيو فرزند عطا ٿيم جنهن تي قبله سائين جي سائين جي ڏنل حڪم موجب بابا سائين جو نالو فقير ولي محمد رکيو سون وري نومبر 1994ع ۾ ٽيو فرزند تولد ٿيو جنهن جو نالو فقير اعجاز علي رکيوسين.

آخر ۾ ڪجھ عرض هن رسالي جي ڇپجڻ بابت:

فقير ولي بخش سائين جي رحلت ڪان پوءِ بابا سائين جن فقير سائين جن فقير سائين وڏن جي رسالن جي ڇپائي جي ڪم سان گڏ هن رسالي کي ڇپائڻ جو ڪم به هٿ ۾ ڪنيائون رسالي ۾ بابا سائين سان گڏ ايندڙ گروپ فوٽو به ان تياري جي سلسلي ۾ ئي ورتو ويو پر بابا سائين جو رسالو جو ڪم رهجي ويو پوءِ هر سال اها خواهش رهندي آئي ته جلد فقير ولي بخش سائين جو رسالو ڇپائجي آخر هن سال منٺار فقير اڪيڊمي کي سندن شعر ڇپائڻ جو اعزاز مليو. سوانح حيات لکڻ ڪان وٺي پروف ڏسڻ تائين گهڻو ڪم پنهنجي هٿ سان ڪيو اٿم ان ڪري جو ٿيندڙ ڪوتاهين لاءِ ڪنهن دوست کي ذميورر ٺهرائڻ بجاءِ پنهنجي سرڪٽي سگهجن. قبله مخدوم محمد امين سائين جن جي مهربانين ۽ دعائن ۽ قبله مخدوم جميل الزمان سائين جن جي رهنمائي جوئي نتيجو آهي جو هي ڪتاب تمام مختصر عرصي ۾ ڇپجي سگهيو. ان سان گڏ آئون چاچا سرفراز راڄڙ

عبدالله ورياھ ،پياري خان شر ۽ جان محمد راڄڙ جن جو بہ نهايت ٿي مشڪور آهيان جو سندن ساٿ کان سواءِ هي ڪم ممڪن نہ هو. آئون محترم مقبول ميمڻ صاحب اسناد پريس جو ٿورائتو آهيان جنهن تمام مختصر ٽائيم ۾ هي رسالي ڇپي ڏيڻ جي حامي ڀري هنئي ۽ اها حام پوري ڪري ڏيکارئين.

آئون رسالي جي ڇپائي ۾ ٿيل ڪوتاهين تي اڳواٽ ئي معذرت خواھ آهيان ۽ سيني اهللعلم حضرات کي گذارش ڪندس تہ رسالي جي مطالعي بعد رهيل ڪوتاهين کان خط و ڪتابت ذريعي يا روبرو آگاھ ڪندا رهندا. جيئن اهي نوٽ ڪري آئينده انهن جو ازالو ڪري سگهجي.

دعائن جو طالب
خادم الفقراءُ
فقير محمد بخش راڄڙ خان
چيئرمين منٺار فقير اڪيڊمي
درگاھ منٺار فقير راڄڙ ڪاٺي

فقير محمد بخش راڄڙ "ضامن"
سجاده نشين
درگاهه حضرت مننار فقير راڄڙ

شجرو

1: فقير محمد بخش بن فقير ولي محمد بن فقير ولي بخش بن فقير پير بخش ابن حضرت منار فقير راڄڙ رحمت الله عليه

2: بن قبول محمد (٣) بن پرچي (۴) بن علودو (۵) بن مست علي (٦) بن شاهو (٧) بن رحمان (٨) بن جرکس (٩) بن پکربو
(١٠) بن جرکس (١١) بن هاشم (١٢) بن ويرسين (١٣) بن پاٽو
(١۴) بن جرکس (١۵) بن ٻنيڻ (١٦) بن ڏيرو (١٧) بن راڄڙ
(١٨) بن جکرو (١٩) بن جيهو (٢٠) بن جوٽو (٢١) بن هوٿي (٢٢) بن انڙ (٢٣) بن سمون ڄام (٢۴) بن راءِ رائيڌڻ (٢۵) بن ڪاڪو
(٢٦) بن لاکو (٢٧) بن لاکيار (٢٨) بن اوڍار (٢٩) بن اوڍو
(٣٠) بن سمون (٣١) بن ڄادم

٣: پرچي جو ڀاءُ حاجي هو جنهن جو اولاد گل يوسف ۽ حسن وارا ڳوٺ ۾ رهندا اچن.

4: علودي جو ڀاءُ ميهل هو جنهن جو اولاد پيراٽي يار محمد وارا آهن.

5: مست علي جا ڀاءُ دادو ـ ساماٽو ـ سليمان ۽ رمن هئا جن مان دادو جو اولاد نندي ڪاٽي ۾ گل وارا ساماٽي جو اولاد ٻه نندي ڪاٽي ۾ مبارڪ ، ساماٽو ۽ سليمان جو اولاد ڏٽي بخش پنهنجو ڳوٺ اٿس ۽ رمن جو اولاد جعفراٽي ۽ رمناٽي سڏجن ٿا جي وڏي ڪاٽي ۾ رهن ٿا.

6: شاهو جي ڀاءُ سکيلڏي جو اولاد نندي ڪاٽي ۾ ڪارواٽي ۽ مريد وارا ۽ حاجي حسين بخش ، حاجي خدابخش ۽ حاجي رحيم بخش وارا.

9: پکربي جا ڀاءُ کنگهار ۽ خفيف کنگهار جو اولاد باجيد جي عمر ڪوٽ ۽ ڍوري ناري ڏي آباد آهن ۽ خفيف جو اولاد مرحوم محمد خان حاجي غلام وارا جيکي وڏي ڪاٽي ۾ رهن ٿا ۽ محمد خان کان پوءِ سندن پيڙهي بيهي رهي.

11: هاشم جي ڀاءُ ورياهه جو اولاد ٿر ۾ ۽ درياهه ڏي رهن ٿا ڄامشورو وارا راڄڙ وغيره

12: ويرسين جي ڀاءُ ربسين جو اولاد پاٽو پاڙو مشهور آهن جي چنڊ موري چوٽل ۽ ڍورونارو ڏي رهن ٿا.

14: جرکس جي ڀاءُ پٽي جو اولاد پٽي پوٽا جي درياهه جي پاسي آباد آهن.

16: ڏيري جا پاءُ اڳهم ۽ راڄپار هئا ٻنهي نالن مان اڳهم ۽ راڄپار راڄڙن جا مشهور پاڙا آهن جي ٿر ۽ ناري ۾ آباد آهن.

22: نمبر تي انڙ اچي ٿو جنهن جي پائڻ ۽ تمام گهڻن پٽن جي اولاد مان مختلف ذاتيون ٿريون جن مان ڪاڪي پوٽا، جڪرا، ٿيٻا، رونجها، رامڏيا، ابڙا، جوڪيا، نوهڙي، راهمان، ڀنڀرا، هنگورا، ٻگاها، وساڻ، سمان، آريسر، پليجا، ڇڇر ۽ هنگورجا ۽ ٻيون به ڪيتريون ذاتيون نڪرن ٿيون.

23: نمبر تي سمون ڄام آهي. جو مشهور سخي ڏاتار ٿي گذريو آهي. جنهن کي شاه صاحب به ڳايو آهي.

مثال:

سمون سخاوت جي ٻيٺو آڇي ڀر
ڪونيو ڪنگالن کي ڏي دلاسا در
تنهن سمي ڄام صدر ۽ سڀ تامائو تارڪيا.

22: نمبر تي آيل انڙ جي پاءُ ڦل جو پٽ لاکو به مشهور سخي ڏاتار ٿي گذريو آهي جنهن لاءِ مشهور آهي ته روز سوا لک ياڪيترا خيرات ڪري پوءِ اٿندو هو. ان لاءِ به ڀٽائي صاحب جو هي بيت مشهور آهي.

لاکا لک هئا پر ڦولاڻي ڦير ٻيو
آجا اوڏ ٿيا پلئه لڳي جنهن جي
يا ڪنهن ٻي شاعر جو شعر آهي ته
اول وٺي سخاوت تي ڏنڊڻ ڪري پوءِ
لاکو ٿي لک ڏي سج اپارو منگتن کي.

22: نمبر تي آيل انڙ، ڄام پاڻ به مشهور سخي ڏاتار ٿي گذريو آهي. ان لاءِ به هي شعر مشهور آهي.

ميين مگڻين پاڻ ۾ جڏهن وراهي وٺ
ته انڙ ڄام ابٽي چڙيا سندا هيرن هٿ
سندا موتين مٿ ميڙي ڀريا منگتي.

31: نمبر تي آيل ڄادم جي پٽ سمي مان سمات جون سڀ ذاتيون في الحال اتي پهچي شجري جو اختتام ڪجي ٿو. اڳتي مڪمل شجرو انشاءَ الله تحقيق سان هٿ ڪري منظر تي آڻبو.

فقير ولي محمد سائين منهنجي نظر ۾

سرفراز راڄڙ

درگاهه منٺار فقير رح جي ٽي سجاده نشين فقير ولي محمدراڄڙ مرحوم سان گهاريل گهڙيون دل کي ٺڙپائي وجن ٿيون. فقير صاحب وڏو سخي ۽ دل جودرياهه انسان هو جنهن وٽ هر وقت مهمانن ۽ يارن دوستن جون محفلون متل هونديون هيون سندس حلقئه احباب ۾ امير فقير موالي ۽ مسڪين سڀ شامل هئا. پاڻ هر ڪنهن سان قرب ۽ محبت جو ناتو قائم رکيو هئائين جنهن سان به سندس رستو هو تنهن سان توڙ نڀاهي ويو. سندس فقيري طبيعت ۾ ڏاڍو نياز ۽ نوڙت قرب ۽ پيار جي جهلڪ نظر ايندي هئي. سندس دستر خوان وسيع ۽ نهايت ڪشادو هوندو هو. پاڻ سموري زندگي پنهنجي والد فقير ولي بخش سائين جي خدمت ۾ رهيو ۽ ڪو به لمحو ۽ ڪا گهڙي اهڙي ڪا نه هئي جنهن ۾ پاڻ فقير سائين کان پري ٿيو هجي. پنهنجي والد جي فرمانبرداري ۽ خدمت ۾ اڳيرو هو. نوڪرن کان به وڌيڪ حاضري ڏنائين. فقير سائين جون هر وقت دعائون ساڻس گڏ هيون. اهڙا سپوت ۽ لائق پٽ مون تمام گهٽ ڏٺا آهن هي ته خدمت ۽ ادب جو هڪ نادر نمونو هو. درگاهه تي هر وقت ۽ هر گهڙي هر ڳالهه کي نظر مان پيو ڪيندو هو. ففر ولي بخش سائين جي هر وقت اها ڪوشش هوندي هئي ته درگاهه تي هر وقت ڪو نه ڪو ڪم هلندو رهي. اهو ڏاڍو عجيب آهي ته سال جا ٻارنهن ئي مهينا مسترين جو ڪم ڪو نه ڪٽندو هو ۽ سدائين ڪا نه ڪا نئين شيءِ ٺهي جڙي راس ڪئي ويندي هئي. انهيءَ سڄي ڪم کي فقير ولي محمد سائين منهن ڏيندو هو. سدا مصروف رهندي رڌ پچاءُ جي ڪم جو خاص خيال رکندو هو. بورچي خاني جي سار سنڀال بار بار پئي لهبي هئي. ائين فقير صاحب خدمت ۽ سادگي جو هڪ گڏيل Symbol هو. منهنجو ساڻس گهڻو پيارهوندو هو ۽ اسين هڪٻئي جي تمام گهڻي عزت ۽ احترام ڪندا هئاسين. منهنجو

وڏو هئو. آئون جڏهن ٻه ڳوٺ ويندو هوس ته سڀ کان پهرين سندس حاضري ضرور ڀريندو هئس. فقير صاحب کي پنهنجي اولاد سان ٻه عشق جي حد تائين پيار هوندو هو. هاڻوڪو درگاهه جو گادي نشين فقير محمد بخش ننڍي هوندي گهڻو بيمار رهندو هو ۽ پاڻ سدائين انهيءَ ڳڻتي ۾ هوندو هو ته سندس علاج تمام سٺن ڊاڪٽرن کان ڪرائجي. انهيءَ وقت ۾ کپري ۾ نه ايتريون اسپتالون هيون ۽ نه ڪي ڊاڪٽر. هاڻي ته الحمدالله گهٽيءَ گهٽي ۾ ڊاڪٽر موجود آهن. اسين هڪ ڀيري صلاح ڪري ڪيس حيدرآباد ڪٺي آياسين. فقير صاحب مون کي چيو ته "ادا زندگي تي ڀروسو ڪونهي ننڍڙي فقير سان هڪ يادگار فوٽو ڪڍائي ڇڏجي. اسين ٻمبئي فوٽو اسٽوڊيو تي آياسين ۽ غفار ڀائي کي چيوسين ته هڪ ٻه فوٽو ڪڍي ڏي. ائين هڪ يادگار فوٽو نڪري ويو. خدا جي قدرت ڏسو. فقير سائين وڏا ولي بخش فقير ٻه جلد راهه رباني وٺي راهي ٿي ويا ته انهيءَ کان پوءِ جلد پاڻ ٻه اسان کان موڪلائي ويا. اڄ فقير محمد بخش الله سائين جي ڪرم سان سڀڪجهه سنڀاليو وينو آهي. جڏهن فقير سائين وڏن جو انتقال ٿيو ته پاڻ تمام گهڻو اداس ٿي پيو. هميشه چوندو هو "اهي ٻار منهنجي ڪلهن تي ٺهي ڪو نه ٿو فقير سائين کي الله حياتي ڏي ها ۽ اهي ئي هي ٻار سنڀالين ها" هونئن ته سڀ ڪم ڪار ميلي ۽ درگاهه جي رياضت ۽ خدمت ته پاڻ ڪندو هو. پر ائين چئي هو پنهنجي والد جي عظمت جو سدائين قائل رهندو هو. سندس خدمت مثالي هئي. ۽ سندس فقراءُ طبيعت ٻه ڏسڻ وٽان هوندي هئي. مون کي ته نه پاڻ وسريو آهي ۽ نه سندس قرب سندس دوستن ۾ حاجي فيض محمد هنگورجو، پيارو خان شر ۽ سيد گل شاهه سندس ويجها هوندا هئا ۽ اهي ٻه جيسين پاڻ حياتي هو سندس خدمت ۾ رهيا. اڄ انهن دوستن مان فقط پيارو خان اسان وٽ موجود آهي، پاڻ درگاهه تي سجاده نشين ٿيو ته سندس حياتي ۾ ٻه ميلا ٿي گذريا هئا پاڻ اهي ٻئي ميلا ائين ڪري ڏيکاريائين جيئن فقير ولي بخش سائين جي حياتي ۾ ٿيندا هئا. اسان کي ڪا ٻه ڪمي محسوس ڪا نه ٿي هئي اهي ساڳيا اصول اهي

ساڀيون خدمتون ۽ اهي ڪاڏي پيتي ۽ رهائش جا اعليٰ انتظام هڪ پيري حيدرآباد مان آغا سليم غلام حسين شيخ مراد علي مرزا ۽ انور بلوچ ڳوٺ درگاهه تي مون سان گڏ هليا. تنهن.زماني ۾ آغا سليم ريڊيو پاڪستان حيدرآباد جو پروگرام مئنيجر هو. اسان اتي ڪافي دير ڪچهري ڪئي اها رات چوڏهين جي رات هئي. درگاهه تي پرواري ڍنڍ ۾ چنڊ جو عڪس ۽ روشني هڪ عجيب منظر پيش ڪري رهي هئي. انهيءَ رات اسان ڪافي دير انهيءَ منظر مان لطف اندوز ٿي رهيا هئاسين فقير صاحب جيسين اسان جاڳياسين پي اسان جي انتظام ۾ وينو جاڳندو رهيو. پاڻ بار بار ماڻهو موڪلي ماني جي پڇا ڪندو رهيو ته ڪيڏي مهل کائبي. ٿوري ٿوري دير کان پوءِ مهمانن جي خبرچار حال احوال به وٺندو رهيو. مون کي آغا صاحب ۽ دوستن چيو ته يار فقير صاحب ته عجيب ماڻهو آهي ايڏو مهمانن جو انتظار ۽ خيال رکڻ هن زماني ۾ ته مشڪل آهي.اڳي مهمان نوازي جون روايتون ٻڌندا هئاسين اڄ اکين سان ڏٺيون اٿئون. فقير صاحب پنهنجو قرب ۽ محبت دوستن ۾ ورهائيندو رهندو سندس اوچتي انتقال اسان سڀني کي اڪيلو ڪري ڇڏيو هو. سندس دل جي اوچتي تڪليف اسان سڀني لاءِ باعث حيرت هئي. ڪنهن کي ڪهڙي خبر ته پنهنجي عظيم والد جي جدائي جو درد اندرئي اندر ڪيس کائي رهيو هو. سندس فقير سائين سان پيار به هڪ مثالي پيار هو. اهڙا پٽ ورلي پيدا ٿيندا آهن. جيڪي پيءُ جي اڳيان ٻانهون ٻڌيو بيٺا هجن. ڪڏهن جيءُ کان سواءِ ٻي ٻولي نه ٻولين اهڙي ريت انهيءَ غم ڪيس دل جو درد ڏئي ڇڏيو. ۽ اوچتي دل جي دوري سبب پاڻ اسان کان موڪلائي روانو ٿي ويو. هاڻي فقط سندس قرب پيار ۽ محبت جون يادون اسان وٽ رهجي ويون آهن. اسين درگاهه تي جڏهن به هجون ٿا ته فقير ولي محمد جي خوشبوءَ اسان کي محسوس ٿيندي آهي. ۽ اها خوشبوءِ جيسين هتي دم باقي آهي محسوس ٿيندي رهندي ڇاڪاڻ ته هو پنهنجي روايتن سان گڏ هميشه زنده رهندو. اسين هر سال سندس وفات تي سندس ڏهاڙو ملهائيندا آهيون انهيءَ موقعي تي هڪ ننڍڙو ميلي سمان منظر

هوندو آهي. سندس قربدار ۽ معتقد سندس وفات جي ڏينهن تي درگاهہ تي اچي گلن جون چادرون چاڙهيندا آهن راڳ رنگ ٿيندو آهي. فقير فقراءَ سڄي رات راڳ جي رهاڻ رچائي ڪيس خراجِ عقيدت پيش ڪندا آهن. الله پاڪ ڪيس جنت ۾ جايون ڏي فقيرن تي هي ميلا سدائين قائم رهن.

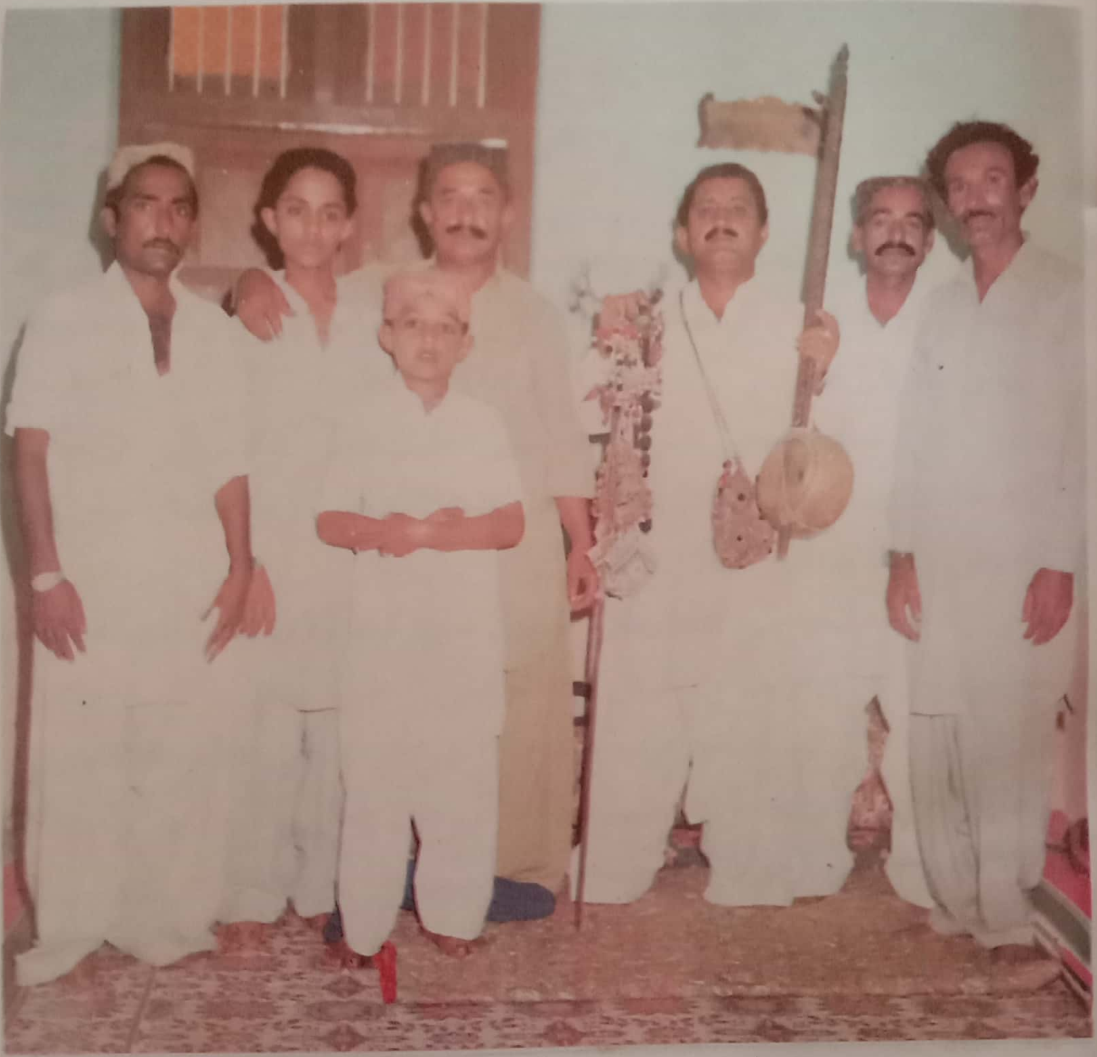

سجاده نشين درگاهه منٺار فقير
قير ولي محمد (مرحوم) 1984ع ۾ "ڪلام فقير ولي بخش" جي ڇپائي
جي تياري جي سلسلي ۾ پنهنجن ساٿين سان گڏ
اٻي کان - پيارو خان شر، سيد گل شاهه، حاجي فيض محمد هنگورجو
يڪتاري سان) فقير ولي محمد (مرحوم) فقير محمد بخش "ضامن"،
جان محمد راڄڙ، فقير لطف علي (اڳيان)

مون سي ڏٺا ماءُ

فقير ولي بخش مرحوم سان منهنجي پهرين سڃاڻپ 1951ع ۾ ٿي، اسان جو چاچو مرحوم حج بيت الله جي سعادت حاصل ڪري آيو فقير صاحب ان کي مبارڪ ڏيڻ آيا اهي ڏينهن اڄ ڏينهن تائين وڃڻ وارا هليا ويا پر دل ۽ ذهن تي ڪي نقش ڇڏي ويا آهن جيڪي نه مٽجڻ جهڙا آهن.

فقير صاحب جا واسطيدار سڀئي چوندا هئا ته فقير صاحب اسان کي گهڻو ڀائيندو هو پر آئون والله يقين سان چوان ٿو ته مون تي گهڻو مهربان هو.

شادي هجي غمي سفر هجي هضر هجي خادم کي هر حال ۾ ياد ڪندا هئا فقير صاحب وٽ هڪ سڃاڻپ هئي زمان ساز سان زمان شناس وقت شناس هئا.

حالتن جي شناسائي سندن سڀ کان وڏي اها ڳالهه هئي جو دوستن ۾ امير غريب ۾ تفريق ڪا نه هئي.

اهي ئي سندن قرب هئا جو انهي قرب جي ڪڙي اهڙا پيرن ۾ پيندڙ وڌا جو تقريبن ٻارهن تيرهن سالن جي ڄمار کان وٺي اسان جي خادميت هلندي اچي.

فقير ولي بخش مرحوم هڪ اعلي پايه جو ڏاهو سٺو اديب شاعر سٺو آبادگار ڀاڳ وارو ڀاڳيو ڀلوڙ آرڪيٽيڪ ۽ مڪمل امير فقير هو.

فقير صاحب جي رهڻي ڪهڻي اٿڻ ويهڻ ۾ پنهنجي انفراديت هئي جنهن جا شاهد سندن نهرايل مال جا واڙا ٻنيون ٻارا ۽ درگاهه تي ڪرايل تعميرات عيان آهي.

فقير صاحب جن سخي سان گڏ قانع به هئا ان سان گڏ فقير صاحب جن علم موسيقي جا ماهر هئا جو جهڙو تهڙو گويو فنڪار

سندن آڏو مقيد ٿي ڳائيندو هو. مونکي ياد آهي استاد منظور علي خان هڪ دفعو ڀري محفل ۾ فقير صاحب سان مخاطب ٿي چيائين ته سائين جي اوهين ڳايو ها ته اسين سڀ بک مرون ها. سندن تربيت سان مشهور سٺا فنڪار ٿي گذريا آهن انهن مان جهڙوڪ محمد علي شيخ مرحوم، قادر بخش کهيري مرحوم، ول فقير مرحوم، فقير امير بخش مرحوم، تارا چند ڀيل حال حيات آهي سندن هڪ خاصيت لکجي ته ڪتاب ڀرجي وڃن، جيئن ته مون تقريبن 40 سال کن سندس صحبت ۽ خدمت ۾ گذاريا آهن جيڪي ڪجهه آهيان سندن صحبت مان پرايو اٿم عمومن چيو ويندو هو ته فقير صاحب سخت مزاج هئا، پر آئون وثوق سان چوان ٿو ته فقير صاحب ماڪي ڪان منو حليم برد بار طبيعت جا مالڪ هئا سندن سخت مزاجي صرف ڪوڙي خوشامند منافق لاءِ هئي ڇو جو وٽن سچ ۽ ڪوڙ جي سڃاڻپ هئي.

مون سي ڏٺا ماءِ، جنين ڏٺو پرين کي،
رهي اڇجي راتڙي تن جنگن سندي جاءِ،
تني جي ساجاهه ترهو ٿئي تار ۾.

خادم الفقراء
پيارو خان ٿر
وڪيل

تنهنجون ڳالهيون سجڻ

ڊاڪٽر اسد جمال پلي

ڊسمبر 1993ع جي هڪ سيءُ وسائيندڙ رات جو فقير محمد بخش جي دعوت حاجي غلام محمد ولد (مرحوم) حاجي محمد اسماعيل راڄڙ وٽ هئي. ان دعوت ۾ سڀني سنگت سان گڏ آئون به شريڪ هئس. فنڪارن فقيرن جا ٻه ٽي گروپ هئا. اسان جي يار جمن دربدر جون ڳايل ٻه ڪافيون سڄي محفل تي عجيب جادو ڇڏي ويون. هڪ ڪافي سرائيڪي شاعر منظور جي

لڳي واليانون نيند نهين آوندي
ني تيري ڪيوين ني اک لڳ ڳئي

ٻي منٺار فقير سائين جي:

پڳهه ڇوڙي پنڌ پيا
مون وينءِ وڻجارا

رات جو ٻه اڍائي بجي فقير صاحب ۽ سڄي سنگت کان موڪلائي گهر پهتس رات جي انهن وچين پهرن ۾ بابا سائين جاڳيو پئي حال احوال پڇيائين ٻڌايم ته بابا، فقير محمد بخش آيل آهي ساڻس ڪچهري تي هئس چيائين ته اسان جون فقير جي وڏن سان ڪچهريون هيون. فقير ولي بخش ۽ مون درگاهه منٺار فقير تي هڪ نجي ڪچهري ۾ سازن تي ڳايو به هو. فقير صاحب جي وڏن سان به وڏن جا قرب رهيا آهن. منٺار فقير جو به پنهنجي راڄ جي ڪيترن ئي ماڻهن وٽ خصوصي اچڻ ٿيندو هو جن ۾ عالماڻي، پلي، قاضي نور محمد پلي، حافظ درمحمد پلي، الحاج ميان محمد اسماعيل پلي ۽ جتنو پلي ته سندس خاص صحبتي هئا. زماني ۾ ڪيئي تبديليون اچڻ ٿيون پر منٺار فقير جي گهر سان تعلق سيني هوائن کان محفوظ رهيو. فقير ولي بخش

سان اسان جو تعلق تمام ويجهو ۽ دوستانہ رهيو آهي. اسان پنهنجي جوڙ سان توڙ نباهيو هاڻي توهين نوجوان بہ ساڳيو گس ونجو. بابا جي زندگي جي اها جاڳڻ واري آخري رات هئي. منهنجي ساڻس آخري ڪچهري ۽ مون لاءِ بابا جي آخري نصيحت ۽ تاڪيد واري رات صبح جو فجر ويل ڪين بيهوشي جو دورو پيو ۽ ڇهن ڏينهن جي بيهوشي بعد پنهنجي مالڪ حقيقي سان ملاقاتي ٿيا. مون حتہ الامڪان سندن انهيءَ آخري نصيحت سان نباهڻ جي ڪوشش ڪئي آهي.

فقير ولي بخش (مرحوم) جي آستان تي ويندي مون کي ٻين ڪيترن ساٿين سان گڏ بہ وڏا قرب جا ٻندار شخص مليا. خبر نہ آهي ڇو قسمت انهن سان ٿورا سال گڏ رهائي وري هميشہ لاءِ اسان کان لڪائي ڇڏيو. حاجي فيض محمد هنگورجو مرحوم ۽ سائين گل شاهہ. مون کي خبر ڪو نہ ٿي پوي تہ ڪنهن جو نالو اڳ لکان ۽ ڪنهن جو پوءِ. بندہ سان هنن ٻنهي سهڻن شخصن جو ايترو قرب هو جو اظهار ڪري نہ سگهبو. منٺار فقير جي ساليانہ ميلي جي موقعي تي ٻنهي قربدارن سان ٻاڪر پائي ملڻ جي ڪشش پاڻ وٽ هميشہ لاءِ محفوظ رهجي وئي. حاجي فيض محمد ۽ گل شاهہ ، فقير صاحب جي ڪلام ، ڪچهري ۽ شخصيت متعلق گهڻو ڪجهہ سيکاري ويا. سندن ياد هميشہ دعائن جو سبب بڻجندي رهندي.

فقير ولي بخش مرحوم جو ذڪر اچي ٿو تہ سندس شخصيت جا ڪيئي حوالا اچن ٿا. فقير صاحب فقيري ۾ امير هو. وڏو متوڪل هو. خود دار هو. ۽ پنهنجي خوءِ ۾ مگن هو. قانع بہ هو تہ سخي بہ هو. ڪيس سندس ڏاڏي منٺار فقير مرحومُ جي تربيت نصيب ٿي هئي. جنهن ڪيس نج ۽ نبار فقير ٺاهي ڇڏيو. موسيقي جي حوالي سان وٽس سنڌ جا ڪيترائي فنڪار ڳائي تربيت وٺي ۽ فن سکي نروار ٿيا. موسيقي جي محفل جا فقير صاحب جا مروج ڪيل قانون ۽ قاعدا تہ سڄي سنڌ لاءِ باقاعدہ وڏو حوالو آهن.

فقير صاحب جا تعلقات هالا جي مخدوم صاحبن سان تہ مريد ۽ مرشد ، خادم مخدوم ، منگتي ۽ ڏاتار وارا هئا. تاهم بہ قبلہ مخدوم

محمد زمان طالب المولىٰ ۽ سندن اولاد وٽ فقير صاحب جي وڏي عزت ۽ اعليٰ مرتبو رهيو آهي. سروري جماعت جي "ڏهر" جي سلسلي ۾ ته "طالب المولىٰ سائين ڄڻ فقير ولي بخش صاحب ڏانهن سڄي سروري جماعت کي حضوصن راغب ڪرايو.

فقير ولي بخش جا تعلقات ناري پٽ جي "عطائي پلي" جي خاندان سان به دوستانه رهيا آهن. فقير ولي بخش جي عزت ۽ احترام خانصاحب عطا محمد پلي ۽ ميان محمد اسماعيل پلي خاص طرح ڪندا هئا. فقير ولي بخش سائين هڪ ڪچهري ۾ فقير محمد بخش کي ٻڌايو ته منٺار فقير جي زماني ۾ عطائي خاندان سان واسطو رهيو آهي پر خانصاحب عطا محمد هن واسطي کي نئين سر ڳنڍيو ۽ نباهيو آهي. خانصاحب عطا محمد کان پوءِ خانصاحب عبدالرحمان مرحوم هن تعلق کي وڌيڪ ويجهو ڪيو. جو ڪيترو وقت فقير ولي بخش کي پاڻ وٽ رهائيندا هئا. 1962ع کان پوءِ وري خانصاحب عبدالڪريم "ڪريم" پلي هنن تعلقاتن کي چار چنڊ لڳائي ڇڏيا. فقير ولي بخش سان پرمغز علمي ۽ موسيقي جون ڪچهريون منٺار فقير جي ڏهاڙي تي هر سال باقاعده وڃڻ، ميلي ۾ هلندڙ ننگر جي تياري ۾ ڀرپور حصو وٺڻ ميلي کان پوءِ به ٽي ڏينهن مڪان تي رهڻ راڳ رنگ جي رهاڻ ۾ فقراءُ کي تمام گهڻو پئسو ڏيڻ ته جيئن ميلي جي محفل ڄمندي رهي.

فقير ولي بخش جو خانصاحب جي ڳوٺ کان سواءِ ڪريم صاحب جي "ٻوڪلي" واري اسٽيٽ تي گهڻو وڃڻ ۽ رهڻ ٿيو. جتي فقير صاحب جو ڪجهه مريد ڀيل قوم جا ماڻهو به رهندا هئا. ڪريم صاحب فقير ولي بخش جو احترام پنهنجي ڪنهن وڏي بزرگ وانگيان ڪندا هئا. ڪيترا دفعا ڪافين جون محفلون ۽ نشستون ٿينديون هيون ۽ ڪيتريون ئي ڪافيون فقير ولي بخش، ڪريم صاحب جليل سروري ۽ معمور يوسفاڻي گڏ ويهي هڪڙي نشست ۾ پڻ لکيون. ڪيترن ئي دنيوي مسئلن ۾ پڻ ڪريم صاحب فقير جو ساٿي ۽ ساٿي رهيو.

فقير ولي بخش جا تعلقات مرحوم جتو پلي جي پوئرن سان به سٺا رهيا. جتو پلي، منٺار فقير جي دوستن مان هو. جتو مرحوم

راڳ جي چاڻ ۾ نہ صرف ناري پٽ بلڪہ ڏکڻ سنڌ ۾ يڪتا هو. هڪ دفعي جتو پلي وٽ رات جو مننار فقير جي ڪچهري پئي هلي. فقرا راڳ پئي ڪيو تہ هڪ پيرسن پيل اٿي چيو تہ مننار فقير هيڏو مشهور فقير آهي. پر حقو مٽيءَ جو پيو ڇڪي جتو پلي يڪدم ورائيو تہ حقو چاندي جو آهي پر تنهنجي نظر ڪمزور آهي. صبح جو اچي ڏسجان. اهو پيرسن صبح جو وري آيو تہ حقو واقعي چاندي جو پيو آهي. جتو پلي مرحوم رات جو مٽي جو حقو ڪٽي چاندي جو فقير صاحب جي خدمت ۾ رکي ڇڏيو. جيڪو پوءِ بہ ڪيترو وقت فقير صاحب وٽ سنڀاليل هو.

فقير ولي بخش مرنجان طبع جا مالڪ هئا. سندن ڪچهريون ۽ واسطو ڪورائي فقيرن سان بہ هو. خصوصن فقير قاسم علي ڪورائي مرحوم ۽ پوءِ وري جانب علي اجاتائين سنگ سان فقير جي آستاني تي ڳائيندا ۽ تعلق ڪي نباهيندا اچن.

فقير ولي بخش جون ڪافيون ٻولي، معنيٰ خيال ۽ فن جي لحاظ کان سهڻيون ڪافيون آهن ڪنهن ٻي موقعي تي انشاءَالله فقير صاحب جي ڪافين جي فني حيثيت ۽ مقام تي لکبو اسان جي ننڍي هوندي ولي بخش سائين جي هڪ دلڪش مولودن جي شغل اڪثر ٻڌي تہ:

تون ڪو نہ گڏين پر ڪي نہ چيون.
تنهنجون ڳالهيون سڄڻ منهنجي روح ۾ رهيون

۽ وڏا ٿياسين تہ راڄ محمد پلي مرحوم جو مضمون جيڪو مننار فقير تي هيستائين واحد تحقيقي ۽ تحريري مضمون آهي رسالي تماهي مهراڻ ۾ پڙهيو الله سائين سڀني مرحومين کي پنهنجي رحمت جي ڇانو ۾ رکي.

ڪافيون

ٿل : الله الله سبحان آهي -هادي حق هكڙو سو جلشان آهي

١ : آهي سڀ خلق جو سو خالق خدا -جوڙيو جنهن جلشان جهان آهي

٢ چون ٿا عالم ارڙهن هزار -سيني جو مالك منان آهي

٣ : وڏي ويل سڀ كنهن رسائي رزق -اهڙو رب رازق رحمان آهي

٤ : خلقي خلق تي مكو جنهن رسول -سو محشر جو محمد زمان آهي

٥ : سيني نبين سندو ٿيو نبي -لٿو شان جنهن جي ۾ فرقان آهي

٦ : مٿي مان ۽ شان سڀ كان وڏو -جبرائيل خادم دربان آهي

٧ : معراج مدني كيو مجتبيٰ -مڙن كان مٿاهون مليل مان آهي

٨ : آهي نور حق جو سو نرمل نبي -نكو ڦير تنهن ۾ كو گمان آهي

٩ : مٿي آل ان جي ۽ مٿي مصطفيٰ -پڙهو سڀ صلواة فرمان آهي

١٠ : اسلام اعليٰ احمد سندو -مٿي جو نہ محمد سو بيئمان آهي

١١ : كري پير وي جو پرين سندي -اهو مرد مومن مسلمان آهي

١٢ : انا احمد بلا ميمي -اتي صاف صاحب سو سلطان آهي

١٣ : گنهگار غافل جي تون عيبدار -تنهنجي درد جو پيو نہ درمان آهي

١٤ : ولي بخش وحدت ناتون وسار -ركي من محبت سو مردان آهي

تل : حبيبي ڪبريا هادي حبيب الله تي آيو
انا احمد بلا ميمي رسول الله تي آيو

١ : ڪيو معراج جيئن مدني -ڪيو تيئن ڪين ڪنهن هوندو
ملي معشوق عاشق سان -واصل بلاالله تي آيو

٢ : جيڪي اوتڙ ويا ابتا -جڏي جي دين دلبر جو
تني لئه رهنما رهبر -ڪلام الله تي آيو

٣ : مدد موليٰ علي جي سان -فتح ٿيو ڪوٽ خيبر جو
محمد جي مدد جي لاءِ -علي الله تي آيو

٤ : لحمڪ لحمي جسمڪ جسمي -روحڪ روحي دمڪدمي
غريبن ۽ يتيمن لاءِ -ڪرم الله تي آيو

٥ : انبي علي ڪيو قائم -نبي جي دين ڪي برحق
ڪرڻ صدقو پنهنجا پيارا -في سبيل الله تي آيو

٦ : ڏڏن ڪي ڏان ڏيڻ ڏوڙا -فقيري فيض جا فائق
ڪرڻ لائق لطف سييئي -لطف الله تي آيو

٧ : ولي بخش وسيلو آهي -وارث بي وسيلن جو
مرسل مير محشر ۾ -شفي الله تي آيو

ٽل : مدد منهنجي ڪريو مدني - محمد مصطفيٰ مربي

•

١ : ٽيس پيدا چوڏهين سن ۾ - گتل آهيان گناهن ۾
رکو پنهنجي سائين امن ۾ - ڪريو جاري ذڪر قلبي

٢ : ڪريو مرسل مهرباني - ڏيو ديدار دلجاني
پسايو پاڪ پيشاني - نوازيو نگاھ سان نبي

٣ : ازل کان آهيان اداسي - پسڻ لئه پرين پياسي
وصل جي لاءِ واتان واسي - توهان جي توھ جو طلبي

٤ : ولي بخش ڪي بخشيو برڪت - ڪريو أجو ڪنان ذلت
محبت جي ڏيو ملت - اجها عاصين سندا عربي

ٿل: علي يا علي بوءَ تراب - تون دلدل جو هسوار عالي جناب

١: لحمڪ لحمي جسمڪ جسمي - روحڪ روحي دمڪ دمي
اهو شان تنهنجو مليو تو خطاب

٢: تون ٿي شاهه شاهن سندو شاهه تون - سواءِ تنهنجي سائين نه ٻي واهه مون
آئون ويرين وڪوڙيو - سگهو رس شتاب

٣: هتي ۽ هُتي تون صاقي صدر - حسنين هادي جو بابو پدر
فتح هٿ تنهنجي تون هي ڪامياب

٤: توڙي ڪي حاتم دارا سڪندر - تنهنجي پئيزار ناسي برابر
سخاشاهه تنهنجي آهي آفتاب

٥: اها در اوهان جي ڪريان التجا - مون ڪي ميل مُرسل يا مشڪل ڪُشي
۽ شوق تنهنجي جو پيارين شراب

٦: منگا مهر تنهنجي ٿو محبت مدام - اهو دانُ ڏهرو ڏيو مون انعام
پياري ڪريو پر حيات آب

٧: آهي سگُ اوهان جي سائين در سندو - ولي بخش در جو بردو بندو
ڪريو ڏوهه تنهنجا سڀئي ثواب

ٿل : علي شاہ مردان شير خدا تون -هوئج گڏ هميشہ تيج نا جدا تون

١ : تون هين حق حيدر -علي شاہ صفدر كنبائي قلعو تون
كٽيو كوٽ خيبر -مٿان مير محمد فائق فدا تون

٢ : ڏي تندرستي توحيد توكل -كر معاف مون تان مڙيئي مير مشكل
آهين شاه شاهن ناهين گدا تون

٣ : ڏيو حب حسنين جي مون كي هردم -دنيا دين جا سڀ پورا كريو كم
مون كي ميل مرسل نورالهدا تون

٤ : آهين وير وارث ولايت جو والي اسين آهيون تنهنجا آلي موالي
كرين پير پوري من جي مدا تون

٥ : ولي بحس آهي تنهنجي در سوالي -وريو كو نہ توكان كڏهن كو بہ خالي
سخي شاہ آهين سيد سڄ سدا تون .

ٿل: رک هردم حب حسنين سندي - تنهن وارث واليءَ ڪونين سندي

۱: جنهن جو بابو علي ۽ نانو نبي - تنهنجي وصف ٻي ڪهڙي ڪبي
جنهن رضا سڀ مڃي ربي - ڏس بي حيائي شمر العين سندي

۲: جي پائين راضي الله ٿئي - مٺو مير محمد شاهه ٿئي
عين آل علي فقراهه ٿئي - ته وٺ دامن دوست دارين سندي

۲: چئو يا حسين ۽ چئو يا علي - سڀ نبي چون ٿا غوث ولي
ته حُب حسين جي آهي ڀلي - تنهن سيد صاف سقلعين سندي

: ولي بخش ڪيم وسارج تون - پيو هردم غم ۾ گذارج تون
سردار سيد کي سارج تون - رک طلب تنهن طرفين سندي

ٽل: ڪريو مومن ماتم مهندار سندو - هردم حسين سردار سندو

١: ڇا خون حسين جي برڪت ٿي - صلوات سيد تي رحمت ٿي
قاتل حسين جي تي لعنت ٿي - جو دشمن ٿيو دلدار سندو

٢: جنهن کي غم حسين جو ناهي اصل - سو تہ يزيد جو آهي نسل
بي حيا ٻڇڙو بلڪل - ٿيو دوزخ مڪان تنهن مردار سندو

٣: جيڪي حب حسين جي ٿا رکن - پروانہ ٿي پڙ ۾ پچن
کهڙي قيامت آ ڪاڻ ٿن - جن غم آهي غمخوار سندو

٤: آئون سئو صلواتون سلام چوان - مٿي آل نبي امام چوان
جنهن کي ٻيئي جهان انعام چوان - آهيان طالب تنهن تاجدار سند

٥: امامن لاءِ او ساريان - انهيءَ غم ۾ شال گذاريان
هنجون هڻ هميشہ هاريان - ٿيندا پوش پناهہ پئينار سندو

٦: علي اڪبر شاهہ هو هم شڪل - محمد مٺو جيئن جڳ مرسل
سو بہ ڪفارن ڪيو قتل - پوٽو علي حيدر قرار سندو

٧: علي اصغر شاهہ صغير سان - ڪئي ڪيڏي موذين مير سان
سو بہ شهيد ڪيائون تير سان - جو اولاد اڙين آذار سندو

٨: حامي حسيني يار هو - گوهر غازي غمثار هو
سورهيہ سپهہ سالار هو - تنهن عباس علمدار سندو

٩: آئي نائين محرم ماهہ جي - سُڃي سيج رهي قاسم شاہ جي
اڄي مرضي ٿي آها الله جي - ڪريان ڪهڙو بيان قربدار سندو

١: هلي حر آيو منجهان قرب ڪاهي - سڀ سورهيہ سانگا سر جا لاهي
چيائين سر صدق سئو وار آهي - تنهن بہ قول پاريو اقرار سندو

١١: سڀ هئا بهادر با وفا - سر تي سٺئون ڪيڏي جفا
ٿي شان ان جي ۾ شفا - ڏيندا دان مون کي ديدار سندو

١٢: ولي بخش تي آهي وڙ ڪندا - جو ديدار لاءِ آهي سائل سـ
ي ڪندا اها من جي مدا - اهو جوڙ آهي محب منثار

ٿل : نرمل نوح فقير - سڻ منهنجا سرور سڏڙا

١: لاهه قريشي مون تان قرض کي - مرشد ميٽي ڇڏ مرض کي
اويسي اڪسير - هيٺا ٿي پيا آهن هڏڙا

٢: راهنما اوهين آهيو رهبر - فيض فياض جا ساقي سرور
مرشد ماهه منير - جام پياريو آهيون جڏڙا

٣: لاهي درد کي دور جفا ڪر - سڏ سان گڏ ٿي شاهه شفا ڪر
ڪامل قطب - ڪبير - تون ڏاتار اسين آهيون ڏڏڙا

٤: آيو آهي وقت اخيري - دلبر دل کي ڏيو دل ڏيري
پرين پارس پير - گوندر غم وڏي ٿيا وڏڙا

٥: ڪريو رهبر رهنمائي - پير پنان ٿو آن ڪان پناهي
ولي بخش جا وير قائم ڪريو ائين توڪل تڏڙا

ٽل: سخي شاهه سرور ڪريو نيڪ نظر - ذاتي ذڪر جو ڏيو دان دلبر

١: سٽو منهنجا سڏڙا - ننگي نوح نرمل
لڄس لڙ تنهنجي قريشي اي ڪامل - آهيو پير پارس محبوب منور

٢: ڏيو فيض مون کي فائق فقيري - ٿئي سانگ سو تڙ وڃي دل گيري
حقيقت ۾ هر دم - هجي حال هر هر

٣: نوازي گهڻا توڪيا وير واصل - ڪريو معاف منهنجا مڙيئي مير مشڪل
ٿين مات مدعي - موذي جي منڪر

٤: مٺا مير مرشد هدايت جا هادي - اچن در تنهنجي ڪئين فريادي
.ڏئين ڏان ڏوڙا - ڏڏن کي تون ڏاتر

٥: ڏجان ياد مون کي تون ڪلمون قبر ۾ - ڪج ڪا حمايت مهندان محشر ۾
گهران گهوٽ توڪان - پناهه جي پاڪر

٦: ولي بخش جو تون هي وارث وسيلو - سواءِ تنهنجي سائين هلي ڪو نه هيلو
پلا پير جهلا ٿي اچي وير واهر

ٿل : پارس پکن ڏٺي پير - سائين سُڻ منهنجا سائين

١ : رهي راهوند ۾ قرب ڪمائڻ - ترڪ ڪري تدبير سائين

٢ : قرض مرض ڪان رکجان امن ۾ - اويسي اڪسير سائين

٣ : سئو صغيرا مون ڪان ٿيئڙا - ڪئين ڏوهه ڪبير سائين

٤ : ڏي هدايت هادي هردم - مرشد ماهه منير سائين

٥ : مدعي منڪر منهنجا جيڪي - ٽڙي ڪجان سي تغير سائين

٦ : دم قدم ۾ هوئج حامي - سوکي لنگهائج سير سائين

٧ : مرڻ مهل منهنجي ساهه ڪي - سرور ڏجان سڌير سائين

٨ : ڏجان ياد ڪلمون قبر ۾ - مٺا مرشد مير سائين

٩ : صدقي پنجن پارهن جي مون ڪي - ڏيو فيض فقير سائين

١٠ : ولي بخش ڪي فيض فقيري - داتا ڏيو دل ڏير سائين

ٿل: هوش ڪري تون ٿيءُ هوشيار - ساڳيو آهي سر صبحاني

١: اول آخر آهه اهوئي - ظاهر باطن ساڳيو سوئي جاني جلويدار

٢: لاهه گمان تون ڇڏ گمراهي - آهي افضل نور الاهي ڪل سندو ڪلتار

٣ رهي راهوند ۾ - مز رلائي - پڪا پرت جا اعلي اڏائي امين ٿيو اظهار

٤ فيض فقر لئه غازي ٿيو گل - ترِ نه تفاوت ساڳيو تل مل محب مٺو منٺار

٥ آهي مولي جوائي طالب - سڀ ڪنهن غير تي ٿي آيو غالب سرور شاهه سردار

٦ آل انسان سري سِر سا ـو - وحدت جو ٿي آيو وڻجارو نور ڪرڻ نروار

٧. انا احمد پلا ميمي - اصل آهي قول ڪريمي هادي هِڪو هروار

٨ ٻوڙ ٻيائي رک هيڪڙائي - صورت ساڳي آهي اهائي ولي بخش ڪر ويچار

ٿل : آيو طالب سندو مولي - جنهنجو طالب چوايان مان
ملايو سو مون کي مولي تنهنجو - عاشق آهيان مان

١ : آهي سو خود محمد امين - قريشي ڪُل سندو ڪرمي
انا احمد بلاميمي - ٻولي هيءَ ٿو ٻڌايان مان

٢ : آهي ساڳيون سو گل گوهر - جواني جو ڀانيان جوهر
نوحاٽين نينهن نشابر - لڳل لنئو ڪيئن لڪائيان مان

٣ : آيو محمد زمان سو پير - طالب المولي مرد منير
عشق اويسي آ اڪسير - تنهن سان ناتو نڀائيان مان

٤ : ڀلي آيو سهڻو سرور - جنهن سانِ پرتل خدا پرور
مون لاءِ منٺار آهه منور - جنهن جو سڳ ٿو سڏائيان مان

٥ : اچڻ امداد ٿيو جنهن جو - پناهي پاند ٿيو تنهنجو
اڱڻ آباد ٿيو منهنجو - صفت تنهنجي سڻائيان مان

٦ : آيو ولهن سندو والي - پيارئين پرت جي پيالي
سوالي نا ڇڏي خالي - تنهن کي آزيون الائيان مان

٧ : ڏنائين تحليل ۽ توحيد - ڏيئي درشن دڪائي ديد
اسان لاءِ ٿي اهائي عيد - تنهنجا هوڪا هلائيان مان

٨ : آهي فقير فياضي - رهي شل سو سدا راضي
پهرائي تو ڪيئن پازي - تنهن سان پيچ پائيان.

٩: پيرل آ پير رجت پايو - رڪي رحمت سندو رايو
سپن تيو ڪاڄ سجايو - تنهن جا ڳڻ ڳائيان مان

١٠: اندر منهنجي جو اداسون اچي پنيون اهي آسون
جيڪي مون باسيون باسون - ولين تي ورهائيان مان

١١: چوي طالب آهيان - طالب آئون طالب سندو طالب
جو آهي سڀ غير تي غالب تنهن سان محبت ملائيان مان

١٢: آيو ولي بخش جو وارس - پرت پالوت سان پارس
لاتائين قلب مٿان سڀ ڪس - پلي جا پال پائيان مان

ٿل : محب مٺا مٺار ائين نہ مناسب توکي جڳائي

١: اڇي اڇي نہ وڃ تان ورجي ڏيانڙو ڪو دل ۾ ڏرجي
هوت هيئين جا هار

٢: ڏڏ ڏوهاري ڏٻرا آهيون توهان آس اميد نہ لاهيون
اڪرين جا اجار

٣: قدم قرب جا پرين ڪي پايو دل جا حال محرم آهيو
محمد جا مهندار

٤: واڳ وصل جي وارث وايو اڃيا عشق جا پُر پياريو
ساقي سندم سردار

٥: تنهنجا آهيون آلي موالي حاڪم هادي جڏ م خالي
اڙين جا آڌار

٦: خاميون خطائون منهنجيون مڙيئي ڍڪج پاند پناهہ جو ڏيئي
ٻوليا ڍڪڻ هار

٧: سوا زاري ڪو زور نہ هلي ٿو جيءُ جدائي ۾ جاني جلي ٿو
پيرل ساءِ پڳدار

٨: هادي منهنجو آهين حاڪم برهہ تنهنجو آهي بالم
توحيدي تاجدار

٩: سدا تنهنجو سات سلامت اعلي تنهنجو عشق امامت
ٻنهي جڳن جنسار

١٠: پنجئي پارهين هوندئي هامي چارئي چوڏهين محب مدامي
ننگ پريا ننگدار

١١: چئي چئي پلا چا ٻڌايون جهڙا تهڙا تنهنجا آهيون
سهڻن جا سالار

١٢-واحد لڳ سائين واڳ ورايو - پازيءَ پنهنجي کي پهرايو،
وحدت جا وينجهار

١٣- سڀ ڇڏين پر تون نہ ڇڏجان - گل گداگر پاڻ سان گڏجان،
مون ڏي سڀ ميار

١٤: تون مولي جو آهين طالب آئون آهيان تنهنجو طالب
قامل ڪلادار

١٥: تنهنجا آهيون ٻي جا ناهيون تولاءِ ويئا يار واجهايون
پر ڪرين پينئار

١٦: ولي بخش جا والي وارث پيري مغان پريمي پارس
دل وٺيا دلدار

ٿل : اڄ پرين پاتا پرت جا پير - اهي پير چمان پيئزار چمان

١ : آيا پرين جتان پير پري - جن سيرن تاڻ سپ سير ڪري
سر ساهہ صدق تن سيرن تان - اهي سير چُمان سئو وار چمان

٢ : اڄي مِون سان ملي منٺار ٿيا - هر جاءِ حسن هبڪار ٿيا
هئي حب جي هنئين ۾ هير گهٽي - اها هير چمان هبڪار چمان

٣ : ويهي وحدت جا واپار ڪيائون - واهواهہ پلي پٽڪار ڪيائون
اهي مون تي پلائي جا پير ٿيا - اهي پير چمان پٽڪار چمان

٤ : ولي بخش وصال جا واءُ وريا - اڄي محب مليا جي دل گهريا
اها وير پلي جنهن وار آيا - اها وير چمان اهِي وار چمان

ٿل : حاڪم سائين هلي آ هاڻ
هئي هئي حال ڏسو هڪ واري

١ : اٿئي اسم الله جو نالو
وصل وصال جو پيار پيالو
ساقي سرڪي اهڙي آڻي
لاهي بندن جي سڀ بيماري

٢ : ڏئي ڳرهاتي رڪي ويون ياري
پوءِ ڪيئي وري ڪا نه پوئواري
هيڪر وري اچي منڙا ماڻ
لاهي نقاب ڪاڏي ڏيکاري

٣ : دردن دل ۾ ڪيو آهي ديرو
ڀلا ڀلائي جو ڪر ڪو ڀيرو
ته وري ٿئي ڪا روح رهاڻ
سو وار صدق ٿيان ٻلهاري

٤ : تون وِسيلو تون آهين واهر
هتي هتي آهيان آنجهي آهر
ٻي نه ڪنهن جي آهي ڪاڻ
تنهنجي قرب جي آهيان ڪاٽياري

٥ : طالب تون مطلوب به توهين
سالڪ تون مجذوب به توهين
تنهنجو سوڳند ۾ سرهاڻ
واهه واهه آهي برهه بهاري

٦ : دردن دلڙي آهي مروٽي
تنهنجي آهيان ڪري جي ڪوٽي
ولي بخش چئي ڪر ڪا وراڻ
ته هردم حال ٿئي هوشياري

ٿل: پڇ ساقي ڪان تون مئي جو مُل - جي سرتي ڏي ته اٿئي پوءِ بُل

١: تنهنجو ساقي سرور شاهه آهي - جنهنجو نظر نيڪ نگاهه آهي
اهو آل انساني آگاهه آهي - اهو حاڪم هادي گوهر گل

٢: توڪي ساقي سرڪ پياريندو - ڪٽي نازڪ نيڻ نهاريندو
مئي دلڙي يار جياريندو - ٿيندو ونحن وارو واهه وصل

٣: سر ته سُرڪ تان گهور ڪجي - ٻي ڪهڙي اتي تڪ تور ڪجي
جَتي وصل وصال سان اور ڪجي - لاهي خطرو ٻيو سڀ خوف خلل

٦: وٺ ولي بخش وار اٿئي - اها جيت اٿئي نه هار اٿئي
هي مهل موچاري يار اٿئي - ايندو اوڏو توڪي ڪين اجل

ٿل: ناهي طلب تن ۾ تار ڀي - ڪنهن مايا ملڪيت مال سان

١: سائين مٿو منٿار تون - آهين دل وٽيو دلدار تون
منهنجو قلب ڪر قرار تون - قرب ۾ ڪمال سان

٢: نوح فقير تون ڪر نظر - تو پنج تن پنا آن ڪان پاڪر
ڏيو حال حقيقت هر هر - آهي خاصيت اها خيال سان

٣: نفس ۾ شيطان ڪان - مون ڪي پرين ڪريو پري
نيهن نغارو ڪريو نصيب - ڌو ڌو عشق ڌمال سان

٤: آن سندو ولي بخش سوالي - تو پني پريم پيالي
تنهن ڪي ائين وارث والي - ڪا ورچ ڏيو وصال سان

تل: ڪڏهن اڱڻ تي منهنجي ايندون - ڄاني جيءُ جيارا

١: سال ٿيا ڪئين ساجن سڪندي - منهنجي ساهه سهارا

٢: اچي منهنجا درد دفع ڪر - ميٺ مرض مونجهارا

٣: دردن دلڙي ڪئي آهي ديواني - کائڻ پيئڻ ٿيا کارا

٤: حاڪم سائين هيڪر هلي آءُ - مڃ منٿ موچارا

٥: ولي بخش چئي ور وسيلا - ورنهن ڪيا وسڪارا

ٽل: محب مسافر يار -وارث ڪچ ڪا ورڻ واري

١: سرهو سيئر تنهنجو سلطاني -مولا بخشئي جوڀن جواني
تنهنجو ڏيهه سڄو آ ڏاني -هوت هنئين جا هار
پرين پوين جي ڪچ پوئواري

٢: نوح فقير جو هوند ئي نظر -توڪي ڪو ٻه خوف نه خطر
تون آهين ساقي تون ئي صدر -دل وٺيا دلدار
سائين لڳ ڪا ڪچ ستاري

٣: علي حيدر هوندئي حامي -سڀڪو تنهنجو ٿيندو سلامي
هر هند دائم قائم مدامي -امين عشق اُجار
برهه تنهنجي جي واهه بهاري.

٤: سوال اسان جا ساب جو ڀيندا -سڄڻ خير سلامت ايندا
ڏيهه مبارڪ سڀئي ڏيندا -محب ايندا منٿار
هادي آس پڄائيندو هماري

٥: ولي بخش جو ورندو والي -ايندو امين ڄناب عالي
مٿي محبت جا آهيون موالي -پُر ڪندو پينار
سرور شاهه ڪري سرداري

ٽل: دوست مٺا دلدارا وي - مُحب ملو هاڻ هادي حاڪم

١: سڪندي سڪندي سال لنگهي ويا - سانوڻ سئو سيارا وي
مون گذاريا سي سڀ ماتم

٢: سواءِ تنهنجي ڪنهن ڪي سُڻايان - سور اندر جا سارا وي
اوهين آهيو حال جا محرم

٣: سڪ سورن ڪان وار نہ واندو پريتم يار پيارا وي
ويڙهي ويا وهلور وهم

٤: پرين پسايو پاڪ پيشاني - نيڻن نور نظارا وي
قرب وارا ڪي پائي قدم

٥: هر ڪنهن حال ۾ هوئج حامي - جانب جيءَ جيارا وي
لحظي لاهيو مون تان هي غم

٦: آهن عيب اميق اسان ۾ - تن نہ ڇيهہ شمارا وي
ڪيئن پانيان ٿو ڪروڙين پدم

٧: پرين توکي آهيون پرتل - سرور شاهہ سوپارا وي
ڪير ڪندو ٻيو ڪوجهن جا ڪم

٨: ولي بخش جا ڪريو قائم - چون جي چوويهہ هزارا وي
تنهنجي ديدار ۾ دائم سي دم

ٿل: ساقيا مئي جام پياريو - وٺي وحدت جي ڀَري ڀَري

١: مندَ محبت جو پيار پيالو - نظر نينهن جو ڏَري ڏَري

٢: هٺ تڪبر هئڻ هستي - ساڻ پيڻ ٿين پَري پَري

٣: حق هيڪڙائي هردم حاصل - ٻن ٻيائي ٻَري ٻَري

٤: دم دم ۾ ديدار الاهي - منجهه ظاهر باطن ذري ذري

٥: دور دنيا جي ڪُن ۾ قابو - آيو آهيان منجهه اَري اَري

٦: زهد عبادت ڪين ڪيو ڪجهه - توهه توهان جي تري تري

٧: سُرڪ سڪ جي ڏي سوائي - سُرڪ رِي نٿي سَري سَري

٨: ولي بخش ڪي پر پيارج - قرب قريشي ڪري ڪري

ٿل: صبح سان سوائي ڏيو سُرڪ ساقي - پريمي پيالي جا آهيون پياڪي

١: اصل ڪم اوهان جا پياسا پيارڻ - منجهان مهر محبت نوازي نهارڻ
پرين پڪ پياريو ڪا محب ميساقي

٢: ڏيئي تانگهہ تڙ ويا اُجيا اُڃ مرن تا - اڃا تڙ تنهنجي اچيو پر پين تا
هٿان تو پي ٿيا محب سان مُلاقي

٣: جني ڪي پياريئي وجي ٿياسي واصل - مليا ساڻ مولي، ڪري حَال حاصل
طمع ڪي ڏيئي وياسي تهدل طلاقي

٤: ڏي مٺ اُچي مان ڪو ساغر سوايو - ٿئي حال برحال لايو سجايو
ٿئي راز روشن ڪلي قلب طاقي

٥: وٺي جام وحدت پيري پري ڏي - قدح مد مئي جو عنايت ڪري ڏي
هجان توسان همدم بچي ڪين باقي

٦: جي ويل آئون وڙ ڪان تہ تون هين وڙائتو - پياري ڪرين پربرهہ ۾ بلائتو
هٿي هوڏ هستي هٿي سپ حلاقي

٧: ولي بخش ڪي تون پرين پُر پيارج - منجهان آب ڪوثر ڪوڏاتر ڏيارج
اصل ڪان اوهان درجو آهي اوطاقي

ٽل : حاڪم هوت هِئين جا هار -رس تون رهبر سڀ ساعت ۾

١: دردن دل آهي ويڙهي وڪوڙي -بنا اوهان جي آهي اجوڙي
منهنجا محب مٺا منٺار

٢: ڪون لڳي ٿو دوا ٻيو درمل -تون علاج منهنجو مڪمل
ماريس مرضن تو ڪان ٽار

٣:درد منهنجيجوتون آهين دارون -لهه ڪي ساجن سگهيون سنيارون
تون آهين علاج سندو آزار

٤: لاهه غمگين تان غازي تون غم -ڪر مريض سندو ڪو مرهم
دلبر ڏيو ڪا ٻوا ديدار

٥: ولي بخش جي ڪر تون واهر -هتي هُتي اوهان جي آهر
ساقي سرور شاهه سردار-

ٿل : قرب ۾ اوهان جي ڪيا ڪيا - يار پيارل وصل جا واعدا

١: ظاهر باطن محب ملو مون کي - لڪي پايو نہ ليا ليا

٢: گوندر ۾ گذران اسان جو - مٺا نڪي آهيون جيا جيا

٣: عقل مت هئڻ ۽ هستي - نينهن اوهان جي نيا نيا

٤: ڏڏ ڏوهاري ڏيرا ساڳيا - نڪي آهيون ڪي ڀيا ڀيا

٥: توسان ٻول ٻڌل آهيون تنهنجا - هاڻ ٽليون ڪيئن ٽيا ٽيا

٦: اگلا گندرا يار اوهان ڪئين - پُر پياري ڍيا ڍيا

٧: ٻنهي جهانن حاڪم سائين - اسين اوهان جا ٿيا ٿيا

٨: طالب مولي، ڪي ڏي پارت - جنهن جي پناري آهيون پيا پيا

٩: ولي بخش جو ورتون وسيلو - ٻيا وسيلا ويا ويا

ٿل: محب منا دل جاني وي- آءُ وري تون ويهہ نہ وساري

۱: آئون اصل کان آهيان تنهنجي- ٻانهن جي سائين ٻانهي وي
تو سوا ٻيو ڪير سنڀاري

۲: هجر فراق جي هاڃي هاڪم- ڦٽي ڪئي دل فاني وي
وڌو ڏيل ڏکن آهي ڏاري

۳: تو سوا هت منهنجو منڙا- هئہ هئہ حال حيراني وي
اوکيءَ مان وچ پار اڪاري

٤: مرض مروتي ڪئي آهي موڳي- جو ٻن جند جواني وي
ساهہ سدا تو کي ساجن ساري

۵: آئون اصلئون عيبن ڀريل- تنهنجو مٽ ناثاني وي
پيل آهيان تنهنجي پناري

٦: مون جهڙيون سوين سکن تيون- پر ڏيهہ سڄو تنهنجو ڏاني وي
آئون بہ لڳل آهيان تنهنجي لاري

۷: ساغر سک جا ڏيئي سوايا- محب ڪيئي مستاني وي
پَٽ پرت جا پُر پياري

۸: پوئي پاتيم پرين پارس تنهنجي ڳٽن جي ڳاني وي
واڳ وصال جي آ تون واري

۹: سوا تنهنجي سهڻا ساجن- زهر پايان زندگاني وي
ڪيل قول پرين اچ پاري

۱۰: ولي بخش چئي ورهہ وڪوڙي- دلڙي ڪئي ديواني وي
چڙهي آ تنهنجي نينهن نظاري

ٿل: اکڙين جي اسرار ڪيا دانهہ ديوانا، لاهي ڇڏيو تن سرجو سانگو

١: آري اکين جي جيڪي ٻہ آيا، سورهہ ٿيا سرشار پائي ڳل ڳانا
پاتو انهيءَ ڳل گلا جو گانگهو

٢: پيچ پنبڻين جا جن کي پيڙا، سي بانڪا ٿي بردار جابر جوانا
سر سوريءَ تي ڪن سهانگو

٣: چوٽ چشمن جي جڻ کي لڳڙي، سي تہ هزارين ٿيا پتنگ پروانا
اهي لنگهي ويا لاحد لانگهو

٤: سوا سرُمي جي آهن سهٽيون، سو گهاڪن سردار سوين سلطانا
سر ڪنيو تن درد جو دانگو

٥: هئا مطلوب پرٿي پيا طالبِ، نيڻن ڪيا نروار ياور يگانا
ميگانن جو مُلهہ آ مهانگو

٦: هند سند ۾ آهي هاڪ انهن جي، ڪابل توڙي قندار ڪيئون موهي مستانا
عشق عينن جو آهي اڙانگو

٧: طالب جو تون ٿي پئو،. طالب ولي بخش ڇڏ ويچار ڇڏ ٻئي جهانا
تار تنهنجي لئہ ٿيندو تانگهو

ٽل: مون کي ماڻن ساڻ ماريو - مُرڪي معشوقن مرڪي معشوقن پاتا پيچ پرين

١: وار وسيهر وانگي ٿا - ور ڏيو ونگ وجهن

٢: ابرو يار عجيب جا - ٿا ڏوڙا . ڏنگ هڻن

٣: ديدون دلبر يار جون ڏسي - ماٿ لڳي مرگهن

٤: ڪنديو نڪ نراڙ ۾ - ٻي چقمق منجه چپن

٥: ساهه وٺي سوگهو ڪيو - گل گوهر جي گفتن

٦: دل ڦرايو دوست ڪان - ڪئين ولي بخش وچن

ٿل : دل حُسن لٽي لٽيائين صبر شرم -نائي ناز نيڻن سان ڪيائين نرم

١: چو طرف حسن جي فوج چڙهي -لئون وارن سان ڪري لاڏ لڙي
جهلي ڪير تن جي تاب تڙي -ٿئي حال ڀائي ڪو حال محرم

٢: آيو زلف واسينگ مگٽ ڪري -ڏسيو ڪو پيو لڇي ڪو اقت مري
مون ڪي قسمت آندو ترڪٽ ڪري -هاڻ ڀلا ڪجان ڪو ڀال ڀرم

٣: ابرو ڪج تلوار ڏسي -ويو مت عقل جو خانو ڪسي
لرزش آئي لڳن پيو هينئڙو ڦسي -سڀ هوش ٿي ويو درهم برهم

٤: واهه واهه اکين جي عجب اٽي -گهايو گهور سان ڪن پيمال پٽي
نڪ نسنگ دونالي حاٽي ڏٽي -ڪئين ڦٽ ڦٽيو پوءِ ڪن مرهم

٥: چلڻ عجائب چال ميان -من مهٽي مٺڙي مقال ميان
تنهنجي کهڙي ڪريان ويهي ڳالهه ميان بازي بخت کٽي ڪن جنهن تي ڪرم

٦: وجهي نڪ نوڙي ڏيئي نينهن نيئر -ڪئين ڦٽ ڦٽي ڪري خونُ جگر
رهيو ياد اتي نڪو زر ۽ گهر -ويو وسري ڪعبو بيت حرم

٧: جڏهن دردن دل ۾ ديرو ڪيو -تڏهن شاهه حسن اچي گهيرو ڪيو
تنهن پيرن تي ڏاڍو پيرو ڪيو -ڪن تي سرد نظر ڪن تي سخت گرم

٨: اُتي دلدار ڏني دلداري اچي -مستان ماندو ٿئين ٿيءُ مڙس مچي
ولي بخش انهيءَ ڏس رنگ ۾ رچي -جتي ڪفر رهي نڪو دين ڌرم

ٿل : واهه واهه شاهه حُسن جو سير آهي - جهلي تاب تنهنجو اهو ڪير آهي

١ : چڙهيو شاهه وڏا جت شاهي ڏين - در شاهه حُسن جي سپاهي ٿين
وڃي واهه سيپئي بي واهي ٿين - ير اهڙو ڪٿي نه انڌير آهي

٢ : رخسار لبن جي لالي ڏسي - ڏند هيرا موتي مثالي ڏسي
نڪ نسنگ بندوق دونالي ڏسي - سينو سپر ڪري سو دلير آهي

٣ : آهن اکڙيون ڪجليون ڪاريون ٻيئي - تو هٽي ڪٿي منهن پاريون ٻيئي
ٻيا ابرو ڪج تلواريون ٻئي - اتي مٿو ڏئي سو مٿير آهي

٤ : هڪ چشمن جا چمڪار عجب - ٻيا زلف سياهه سر وار عجب
ٿيو هلڻ چلڻ گفتار عجب - تنهن ۾ ڦند نڪو ٻيو ڦير آهي

٥ : ٿي مريض ويس آءُ لاءِ شفا - شفا ڪانه ملي ٿي الٽ جفا
لڳا تير نظر جا سئو سئو دفعا - سودي سر جو ڪيم ٻيو خير آهي

٦ : اتي عقل چيو اتي هل ته هلون - هت ناحق پيا ميان مفت جلون
چيو عشق تلين تو کهڙيون ٽلون - توکي ٽيٽو هتي هاٽي ڍير آهي

٧ : ويو عشق عقل کان راند ڪٽي - سر ساهه جو سانگو سيوئي سٽي
منهن مرڻ کان ڪڏهن ڪين مٽي - اهڙو عشق شهنشاهه شير آهي

٨ : ولي بخش عشق جي وڏائي وڏي - گهايو گهوُرن سان ڪري جان جڏي
ڏني عشق عقل کي مٿي تي مڏي - تن جو ورهين کان وٺي وير آهي

ٿل: پهرين پيار ڏيئي يار دلڙي ڏتاري
ڏئي گهور گهائي نہ ماري جياري

١: عجيبن سان آهي حسن فوج فالم - رهي ڪانہ مون کي اها ڪا بہ معلم
چڙهي چوطرف پئي سا نينهن جي نياري 4

٢: زلف زور زابر جيئن نانگ ڪارا - ڏسڻ سان ڏنگن ٿا اهي مڻ وارا
ڏئي ور ورن ۾ پائن ڳٽ ڳاري

٣: ابرو ڪمان ڪج عجيبن جا اعليٰ - چشم چور ڪن ٿا سي نوري نرالا
پئڪان پنبڙيون آهن تير ڪاري

٤: نسنگ نڪ نروار جڻ ڪا دونالي - نہ ٿئي مٽ مرجان اهڙي لب لالي
تنهن لالي لڄايا لعلون اناري

٥: نہ سي مٽ موتي نہ هيرا برابر - مٽي باب شاهي سي ثابت سراسر
ڏين ڏند ٿا وڌ ڏيئي کان ڏيکاري

٦: ڪئين ڪن غب غب ۾ ٿيا غرق غمازي - وسري ويئي تن قبل المازي
چائي زنخ ڪيا چريا چوڏاري

٧: دليون يار دلبر ڪلندي ڪٽي ٿو - هلي ٻانهن لوڏي تہ واهواھ وٽي ٿو
گفتار رفتار مٺڙي موچاري

٨: آهي بوءِ کهڙي مشق عنبر ۾ - تنهن کان وڌ خوشبوءِ پرين جي پگهر ۾
ڪندي هوڏ تنهن سان ڇا ڪٿوري تاتاري

٩: قربن ڪيا جت پريمي پسارا - اتي ڪئين وڃائي ويا وير وارا
اچي نيٺ ويئي ولي بخش واري

ٿل: مٺا محب جاني ياور يگانا ، ڪرڻ ڪين واجب برهه ۾ بهانا

١: ڏنئي پيار پهرين واهه واهه وٺي ويون، ڏيئي راز ريبي دلڙي ڪٺي ويون
آهن شوق تنهنجا شاهي شهانا

٢: ائين ڪو نه ڀانيم ته ونيو دل وچي ٿوسوين سور صدما سهٽا سڄين ٿو
لڪين لوڪ جا ٻيا مهٽا ۽ طعنا

٣: سوا تنهنجي سهٽا نه ٻيٺي پوا ڪا تو ۾ اميدون نه توڪان سوا ڪا
تون ڪر ڪرم ڪو اي دلدار دانا

٤: ولي بخش آهي پرين توڪي پرتل - تنهين ساڻ هوئج سڄڻ يار سرتل
ڪندو ڪير منهنجا ٻيو مشڪل آسانا

ٿل: سکندي ٿيا کئين سال اچو يار اوري، کيم کيو ائين جانب جدايون

١: اٿئي پهر آهي اندر ۾ ، تنهنجي محب مقال
مل ٿکيءَ جي ٿوري ، هاٿي چڏي ڏي ڏايا ڏايايون

٢: .ڏکيا ڏايا ڏينهڙا گذاريان ، جانب منجهہ جنجال
ٿکيس ڏونگر ڏوري ، معاف کريو ائين مون کي مدايون

٣: توکي ساري ساجن سپرين ، هڙا تيڙا حال
تڳان کيئن توريءَ پال کريو کي پلا پلايون

٤: کيئن اجهايان آگ عشق جي ، منهنجي ناهي مجال
تون ويون چاهہ چوري وار وري کي ورڻ جون وايون

٥: صدقو توتان سهڻل صدقي گهوريان مڏيون ۽ مال
ڏيان گهر تڙ گهوري دائم قائم قرب کمايون

٦: ولي بخش جا حاکم هادي واريو واڳ وصال
سر ڏيان کلهن کان کوري پيچ پرت جا کي پختا پايون

ٿل: سڻ تہ ڪئي جي هيءَ ڪوڪار آهن برابر مون ڏي مڙئي

١: پاٿهي پنهنجو پاڻ سجاتئي ٿورو لکن جو مون کي لاتئي
منهنجا محب مٺا منٺار

٢: تنهنجي لڙهہ لڳي آهيان لاري، تنهنجي ساجن آءُ سهاري
مون ۾ مڙئي عيب اپار

٣: تنهنجي آهيان تنهنجي هونديس، توسان نينهن نڀائي نينديس
توتي مڙئي منهنجا بار

٤: ٻي نہ وٺان پر توکي وٺان شل تنهنجا طعنا سر ڪٺا شل
ڪري ڳل ڳچي جا هار

٥: تون جيئن نچائين تيئن پئي نچندي، رنگ پيارا تنهنجي رچندي
سهڻن جا سالار

٦: توريءَ ڏکيندو ڪير ڏلايون، منهنجون محب مڙئي اڳلايون
اي سائين ڏوليا ڏکٺهار

٧: طالب تون مطلوب بہ تونهين، منهنجو مٺا محبوب بہ تونهين
مون ڏي آهن حرف هزار

٨: ولي بخش چئي رهجان راضي، اتئي نام الله جو آزي
اي ميان اڙين جا آڌار

ٽل: اچو يا [illegible] ي ڏڪ واري آئون صدق وچان سئو واري
آئون ڪ [illegible] هـ [illegible] ور وچان لک واري

۱: پهرين پيارل پيار ڪيو ئي، پوءِ وري ڪو ترس نہ پيو ئي
ڪهڙو روح ۾ خيال رهيو ئي انهيءَ مونجهہ منڙا آهيان ماري

۲: جانب جدائيءَ ۾ جيئڙو جلي ٿو، ڪو وس توسان نہ حاڪم هلي ٿو
ٻيو لوڪ سارو خوش ٿي کلي ٿو، هڪ آئون اوهان جي عشق آزاري

۳: منڙا مون ڪان منهن ۾ لڪايو، پردو حجاب جو لالڻ لاهيو
سڪنديءَ کي سائين ڪيم سڪايو، تنهنجي تات طلب آهي تاري

٤: توسان ڪهڙي حجت هلايان، تنهنجي جوڙ جتيءَ جو ناهيان
توهان آس اميد نہ لاهيان، تو ساجن ڪين سنياري

۵: ڪڏهن ڳل ڳرهاتيون پيارا تو پاتيون، واهہ واهہ وصال جون اهي يار راتيون
پايون پرين تو ٿي جهاتي ۾ جهاتيون، ڪيئہ ڪا نہ منهنجي پوءِ ڪا پونواري

٦: ازل سرتي آيو ڪي ايندو، وئي ساهہ ساجن مون ڪان سو ويندو
ڪو ترس ترجو تنهن کي نہ پيندو، هيڪر حياتي ۾ ڏيو ڪا ڏيکاري

۷: ولي بخش کي بخشيو پڇايون، ڪيم ڏسو ائين ڪامل ڪڇايون
ناتو نينهن جو اچ تہ نباهيون، دلدار ڏيو ڪا دلداري

ٿل: مٺا محبوب من مهٺا - سڪندا ڇو سڪائين ٿو
رقيبن سان رهاڻيون ۽ - مون کان منهنڙو لڪائين ٿو

١: لکين لائق سڄڻ سندئي - ڪهڙا ڳائي ڪهڙا ڳايان
ڪڏهن دلدار دلداريون - ڪڏهن وريو ڏِڪائين ٿو

٢: ڪن سان ويجهڙو ويهيو - ڪرين محبت مٺيون ڳالهيون
ڪن سان گهنڊ ۽ گهونگهٽ - ڪن بيزر وڪائين ٿو

٢: حجت ڪهڙي هلائيندس - جتي جو جوڙ آءُ ناهيان
جي ٿو مون سان ڪرين ماٺا - ته ڇٽل ڦٽڙا چڪائين ٿو

٤: ولي بخش کي ورهيه گذريا - سڪندي سڪ تنهنجي ۾
تنهن کي ورهه ڏيو ويتر - وصل لاءِ وِ سڪائين ٿو

ٽل: تنهنجي عشق مون سان ڪيون يار ڪيڏيون
سٺيون سئو سر تي هلائون مون هيڏيون

١: تنهنجي برهه باهيون، ڏاڍيون يار لايون
توکي ڪنهن سيکايون، اهي رمزن جون ريڏيون

٢: رکي نينهن ناتو، تو سان پيچ پاتو
مون سهيءُ سجاتو، پائن تي ٿيون ٿيڏيون

٣: اندر روح رهڻا، ڪنهن کي ڪين ڪهڻا
ڏين منهن تي مهڻا، هليو هڪ جيڏيون

٤: اچو يار باقي، ٿيو محب ملاقي
رهيل دم باقي، خدا لڳ ڪيڏيون

٥: تو سان لئون لايم، اکڙيون اَڙايم
پرت کي پڙهايم وِرهن جون ويڏيون

٦: اهي ولي بخش وايون، ناتو نباهيون
ڪريو نا جدايون، عجيبا ائين ايڏيون.

ٿل: آيو عجيب ڪري امداديون، ڪريان شڪر ٿيون دل شاديون

١: اچي پير پيارل پايو، ٿيو لايو سڀ سجايو
هاٽي اڱڻ ٿيم آباديون

٢: آيو محب منُو دل جاني، سئو وار صدق هيءُ ٻانهي
اڄ پنيون من مرادِيون

٣: آيو وحدت جو وڻجارو لٿو من تان سڀ مونجهارو
اچي پاڻ ڪيائين آزاديون

٤: جيڪي [illegible]سن هئا دلوارا، ويا موذي مري منهن ڪارا
تن سان ترت ڪيائين تعديون

٥: ولي بخش سان مولا ملايو، بسم الله ڀلي ڪري آيو
وڙهيون واهه وحدت واديون

ٽل: اجهي آيون امالڪ آيون آيون ڪنهن نہ ورايون
اڪيون اڙنگ ڪري آ ڪرو

١: سڪل پَٽ ڪيائون ساوا ، پاٽي پرت مان پي پي ڍاوا
آٽي لالڻ جتي ٻہ لڳايون

٢: وسي وسايائونِ ويران آباد ، آباد برباد برباد آباد
اچي محبن جتي تہ ملايون

٣: اڪيون عجيبن ڪُنڊيون ڪاريون ، ساڻ ڏسڻ ڪ؛ قاريون
وجهن ٻنگن ڪي ٻاهيون

٤: ولي بخش ڏي واليءَ وِرايون ، بسم الله يلي ڪري آيون
آيون چمي اسان چايون

ٿل: ڀلا ڇا ڪان چو آهه وساريو تو - نڪي قول ڪيل وري پاريو تو

١: نڪو مرڻ منهنجو نڪو جيئڻ منهنجو - نڪو ٻڌڻ منهنجو نڪو ترڻ منهنجو
نڪي ساعت توريءَ سرڻ منهنجو - نڪي سهڻل يار سنڀاريو تو

٢: نه مارين ٿو نه جيارين ٿو - نه نهارين ٿو نه وسارين ٿو
ڏيئي گوندر گڏ نه گذارين ٿو - لائي نينهن نسنگ نه نهاريو تو

٣: منهنجو مهندار بہ تون منٺار بہ تون - دلدار بہ تون ديدار بہ تون
منهنجو ياقي يگانو يار بہ تون - ڏيئي سڪ جو سبق سيکاريو تو

٤: اڄ قرب ڪري بہ ٿي پير پري - هاٿي وڄ نه پري نٿي ساهه سري
ڪيو مست آهيان تنهنجي ذوق ذري - ڏيئي ٻارڻ عشق جو ٻاريو تو

٥: سڻ هيءَ تہ سدا آهيان گولو گدا - ٿيءَ ڪيم جدا اٿئي اسم خدا
ولي بخش جي آهي الوداع - جنهن ڏي ورق وصال نه واريو تو

ٽل: سهڻا يار سڄڻ اهو ثواب نہ ڪر - هيڪر پاسي رُخ تان نقاب نہ ڪر

١: تنهنجي گهور نيڻن جي گهايل ڪي - سڪ سورن جي تہ ستايل ڪي
تنهنجي ماڻن جي تہ مڇايل ڪي - جاني يار جيئين تون جواب نہ ڪر

٢: دلدار ديدار جي ڪول دري - دلدار ديدار لاءِ دل آ چري
متان فوت فراق ۾ ٿئي سا مري - اهڙو يار عجيب عذاب نہ ڪر

٣: پنهنجي دستئون پيارل پيار ڪٽي - اڪ اڪ سان ملائي اڪ جي اٽي
آهيان ڏاڍو اڇيو ڏي گهاتي گهٽي - هسي هسي تون ڏي ڪو حجاب نہ ڪر

٤ منهنجو امين بہ تون انصاف بہ تون - منهنجو دين بہ تون مصحاف بہ تون
منهنجو پردو پوش غلاف بہ تون - منهنجي ڪچاين جو تون ڪتاب نہ ڪر

٥: ولي بخش ڪي بخش بچايون سڀ - ڏک عيب عجيب اڳلايون سڀ
ڪر پنهجا پال پلايون سڀ - آهن مون ڏي مڙيئي تون حساب نہ ڪر

ٿل: عشق آ عجب عجاب - برهه بهادر آهي بالا

١: دين ڪُفر سان مور نہ مطلب - عشق رکي ٿو ناڪو مشرب

نڪو ڏوهه ثواب - ڪم ڪري سڀ خود خيالا

٢: ازلي عشق جني تي آيو - تنين سانگو سر جو لاهيو
سوال نہ ڪو ٻيو جواب - قرب ڪراين ڪيڏا ڪشالا

٣: حسن جو ڀالو ٻِست ٽِر ٿيو - پاٽان وٽندا ڪم ڪري ٿو
نينهن آهي ناٿ نواب - موهيو مرد ڪري متوالا

٤: زلفن جون ٿو پائي ڳِل ڳاڙيون - ابرو آهن تيغون تراريون
اکڙيون جيئن اوقاب - چور ڪري ڏيو چشمن چالا

٥: چشم مبارڪ جيڏا نهن چاٻِئي - ڪئين ٿو گهوٽ گهورن سان گهائي
ڪري تڪيرو تاب - برهه ٻچائي ٻٽچيون ڀالا

٦: عِشق اِنا الحق جو دم ماري - ماريو ڪئين ٿو جوان جياري
رون رون منجهه رباب - ڪولي قلب جا تاڪيون تالا

٧: سق عشق ڪان سڪجان ساري - ولي بخش ٻيا ورق وساري
پڙهه تون برهه جو باب - نينهن جا نقتا آهن نرالا

ٿل: ڪريو عشق عليل - ڪيئن گهوٽ گهمائي
گهاٽي

١: ڪنهنجو واريو ڪين وري ٿو - پاٽان وٺندا ڪم ڪري ٿو
ذليل ناهي ذوق ذلي - جاڻ سپيئي سوٿو
جاٽي

٢: ڪم ڪري سڀ ڪفر جهڙا - سر ڪٽي ٿو جنيون جهيڙا
تاتي ڪو ڪو ايندو قليل - طرف توڪل جي سوٿا
ٽي

٣: ڪيئن مجذوب ڪري مستانا - لاءِ ديدار جي وطن ديوانا
آهي اُصل اصيل - وجهيو ور ولئين جيئن وا
ٽي

٤: برهہ ۾ آهي سرجي بازي - رهہ رضا تي ٿي تون راضي
دل ۾ نہ آڻج دليل - نينهن ملي ٿو نا ڪنهن نا
ٽي

٥: ولي بخش وڃ وڪ وڏائي - محبت جو ميدان ملهائي
پيءُ تون جام جليل - موج محبت جي ڏس ما
ٽي

ٿل: عجيبن جون اکيون - ٻيئي نيڻ نرگس
ڪنڍيون ڪاريون ڪجليون
بنائين ٿيون بيوس

١: نشي نينهن جي سان ٻئي نيم خوابي
وانگي شينهن شوريل سرڪش شرابي
تني سان نياهڻ سندو ڏانئم ڪو ڏس

٢: اچن سي امالڪ منجهان قرب ڪاهيو
وجهن وير وريام ڪئين ٻنگ ٻاهيو
خماريل ڪڏهن ڪين ڪن بس

٣: مون کي منهنجي اکڙين انيءَ سان اڙايو
جني کي ڪڏهن ڪين ڪو ترس آيو
اهي ناز پرور سکيون اهڙي سروس

٤: ولي بخش سان تن رکيو نينهن ناتو
ڏيئي ڳل ڳراهٽي پڪو پيچ پاتو
ويو پنهنجي وس ڪان ٿيو هاڻ هن وس

ٿل : سچي درد بنان سابات ڪهڙي - عطا عشق نہ ٿيو پوءِ ذات ڪهڙي

١: ڀلي ڪو شاعر شعر آوازي ٿئي - توڙي پڙهي مُلان ڪو قاضي ٿئي
جي يار رانجهن ناراضي ٿئي - بنا عمل ڀلا آيات ڪهڙي

٢: سڀ آيات ڀلي سڀ ذات ڀلي - سڀ بات ڀلي سڀ ڏات ڀلي
سڀ ڏينهن ڀلا سڀ رات ڀلي - جنهن ۾ محب نہ مليو سا رات ڪهڙي.

٣: جيڪو مُلڪ معني جو ماڻي ٿو - اهو صفت ۾ ذات سڃاڻي ٿو
پروان ٿيَ پرت پڇاڻي ٿو - ناهي تانگهہ طلب پوءِ تات ڪهڙي

٤: پيا ٽاهم لکين پيو ٽاهيندو - تند توڪل ڪين وڃائيندو
جدا يار جانيءَ کي پسائيندو - ولي بخش اها وصلات ڪهڙي

ٿل : مون کي دوست دلبر ڇڏيو تو وساري
تنهنجي تات ڏينهن رات جيئن تاڙو تنواري

١ : تنهنجي ڏسڻ لاءِ ڏاکڙا ڏئم کي
سوين سور سرتي ساڄن سئم کي
سندم ساهه سهڻل سدا تو سنپاري

٢ : کيم دوست دلبر دردر گدائي
کريو کيم مون سان اي جانب جدائي
اصل آئون اوهان جي لڳس يار لاري.

٣ : اول ياري لائي چني پوءِ ڇڏيو تو
پنهنجو پاڻ سان کين گولو گڏيو تو
چاڙهيو چوٽ جنهن کي نينهن جي نظاري

٤ : اٺ ئي پهر عجيبا تنهنجي انتظاري
بلاشڪ بدن کيو برهه بيقِراري
وصل لاءِ ولي بخش پيو ٿو پُڪاري

ٿلهه : تنهنجي تانگهه طلب مون کي تات آهي
وسري ويل نٿي ڏينهن رات آهي

١: لنئولنئو ۾ مون کي يار لوري آ
ٻي روز جهجڻ ۽ جهوري آهي
تو سان زور هلي نڪا زوري آ
آٽين آب اکيون جيئن برسات آهي

٢: ڪڏهن محب مٺا مون کي ملندون تون
خوشحال سجڻ ٿي گلندون تون
اچي اڱڻ اسان جي ٿلندون تون
تنهنجي هجر ڪئي هي هات آهي

٣: هڪ ڏينهن پاتي تو جهاتي هئي
سا صفات چوان يا ذاتي هئي،
اسرار عجب اصباتي هئي
تو وري محب نہ ڪئي ملاقات آهي

٤: تنهنجي ڏسڻ لاءِ مون ڏاڪڙا ڏٺا
سوين سور سجڻ مون سرتي سٺا
مون کي هان ملو محبوب مٺا
ولي بخش جي وائي اها وات آهي

ٿل : پهرين گڏي گوڏي وهاري - پوءِ ڏکي ناڏار ڪر
محب ماڻن جا نه ايذا - تيز تون تڪرار ڪر

١ : دلبا ڏيئي دلڙي ڏتاري - تو پرين پنهنجي ڪئي
هاڻي وجهه وٺي ناوار جي - تون مهر ڪا منٿار ڪر

٢ : تنهنجي جلوي يار جاني - ساهه آ سوگهو ڪيو
ڇڏ غصو غمناڪ سان - تون غور ڪو غمخوار ڪر

٣ : تنهنجي پيرن جي پٽي - پي سرمون اکين جو مون ڪيو
هي اکيون منهنجون ٻيئي - پنهنجي پير جا پيزار ڪر

٤ : تو نوازيون ناز پرور - ڪيئي اگليون اوچيون
ولي بخش تي وارث واري - تون وڙ ڪو وينجهار ڪر

ٿل: منهنجو تون ئي آهين - آئون تنهجي آهيان
تو مان آس اميد - ڪڏهن ڪين لاهيان

١: مون ٻيو سيڪي ڇڏيو آهين باقي تون - منهنجو يار يگانو ياقي تون
ڪڏهن مون سان ٿيندون ملاقي تون - تو ڪي پانڌ پلو پل پل پايان

٢: ميڙيون نتا مئا منهنجيون مجيو - ڏايا سور سڪايل ڏي ٿا سچيو
ساعت سال پانيان ويهو ورهه وجيو - تنهنجي ٻول ٻڌل ٻي جي نه آهيان

٣: مون ڪي تنهنجي طلب ۽ تانگهه رهي - تو لاءِ ڪوڙين اڏايان ڪانگ پئي
تنهنجي سانگي ڇڏيم ٻاسانگ سيڻي وآديون ورهه سنديون ويلي يار وهايان

٤: چئي ولي بخش وصال جي واڳ واريو - مئي مائٽ سان مٺا ڪين ماريو
اچي گهايل سان ڪو دم گهاريو. آئون ٻاڳ پلا هوند پوءِ پانيان

ٽل : دلدار دلڙي ويو ڪٺي - هو ناز پرور ناز سان
زور جرئت نا هليو تنهن - ناز بي انداز سان

١ : جيئن باز ڪو بانشو اچيو - ٿو منجهه چڙي چائي چنبن
ڇا چڙي ڪاوڙ ڪندي - تنهن شوق جي شهباز سان

٢ : پهرين پيارل پيار ڏيئي - مستان دل مجروح ڪئي
من موهن موهي وڌي - رمزن واري ڪنهن راز سان

٣ : عيش ۽ آرام سڀ - ان جي نهوڙي ناز نيا
هاڻي رات ڏينهن رهڻو پيو - سڪ سوز ۽ گداز سان

٤ : باقي رهيو هڏ ماس چم - سو پيو ڳڻتين ۾ ڳري
عقل مت هئي پيا منجهي - هڪ گهور ۽ غماز سان

٥ : ان جي رفتار ۽ گفتار ڪئين - ماڻهو ملڪ موهي وڌا
حورن پرين حيرت لڳي - پرين سندي پرواز سان

٦ : ولي بخش جو وس ناهليو - من ڪو ترس تنهن کي پوي
بيزر بندو بردو بنيو ان لئون واري لحاظ سان

ٿل: سو سو سلامن تون ڏيئي - چئج سونن جي سرتاج کي
مون کي مٿا هڪ تون ڪپين - آئون ڪوهہ ڪريان ٻي ڏاج کي

١: پانڌي پيارل کي چئج - ديدار جو دارون ڏيو
ٿيا سڪندي سال ڪيئن - اهنجي انهيءَ علاج کي

٢: هيلا حڪيمن ڪئين ڪيا - پر ڪو نہ پيو ڪنهن کي پتو
ڏيو ٻُڪي ڪا ٻاجهہ جي محبوب هن محتاج کي

٣: تنهنجي برهہ جي بندگي - بيزر غلامي مون مڃي
تو سوا ڪيڏانهن ڪريان - ٻي رسم ۽ رواج کي

٤: عيب اگلايون گهٽيئي - مون ۾ اهن منهنجا مٿا
سي سپيئي ڍوليا ڍڪي - لائق رکو منهنجي لاج کي

٥: ولي بخش کي هر وقت - تنهجي تانگهہ طلب تات آ
ماندو ملڻ لاءِ تو مري - هڻ هڻ ڇڏئين ٻي هاج کي.

ٿل: چوڻ دل جي اکيون اڙيون - وڃي ڦاٿيون مون کان زوري

۱: پهرين محبت ملين ميٺيون - پرائي پوُر پوءِ ويٺيون
ڏکن سان هاڻ تين ڏيئيون - لڳي لئون کاوين لوري

۲: اڃي اتکي اهڙيون اڙيون - سدا سهمن اندر سڙيون
جهلين ٿيون تاب ۽ تڙيون - جهڄن ڏينهن رات کيو جهوري

۳: منهنجي وس کان ويئيون هاٿي - ماريون محبوب جي ماٿي
نکن تر ناکهين تاٿي - لڳيون ظاهر نہ کي چوري

٤: ولي بخش سان نہ سي سرتيون - پيازل يار کي پرتيون
جنهن کيون قابو ڏيئي پرتيون - گهٽيئي تنهن کئي نہ سا توري.

ٿل : تنهنجا ڳڻ ۽ ڳالهيون يار - ذري ذري ٿيون ياد پون

١: توجي ڳل ڳراهتيون پاتيون - جهاتي ۾ کي پائي جهاتيون
چوکيون سنڌئي چاليون يار - مون کان کنهن دم کين ٿيون وسرن.

٢: دم دم دل ۾ دود دکائين - روئاڙيو روئاڙيو لڙک وهائين.
اکيون کن سي آليون يار - جيئن کي موسم مينهن وسن

٣: ڏيئي فراق کري فراقي - وڃي يار يکو ٿيو باقي
هٽي ديدون دو ناليون يار - سي ته ڦٽيل اڃا پيا ڦٽکن

٤: قدم قرب جا پريو بندي ڏي - هن اوهان جي سائين سندي ڏي
ته ڳڏجي جاني جاليون يار - پل ته پيا پيا ڏيهه ڏسن

٥: تنهنجي ياد اندر ڏي اُڏما - سهڻا سور سوين پيا صدما
تنهنجيون رمزون نراليون يار - ڏيهه سڄي ۾ کين ٿيون ڏسجن

٦: ياد ولي بخش کين وساري - ٿاڙي وانگر تات تنواري
توجي پياريون پياليون يار - اڃي تايو آهي تن طلبن.

ٿل: صدق صدق سو واري صدقي
لاهي نقاب نهارڻ تان

١ :نيڻ خماريل کڻي خوشيءَ مان
کلي يار ڪيڪارڻ تان
غمن ۾ پي غوطا کاڌم
تار انهيءَ مان تارڻ تان.

٢ :واعدا وصل جا ڪيا تو جيڪي
پنهنجا سيئي پارڻ تان
دلبر اڄ ديدار ڪرايو
انهيءَ سارڻ يار سنپارڻ تان.

٣: ڪڏهين تہ ويجهو ڪين وهاريو
اڄ گوڏي گڏ ويهارڻ تان
مٺڙا مٺڙيون ٻوليون ٻولي
دلڙي يار ڏتارڻ تنان.

٤ : هٿيار حُسن جا يار کڻي
اچي عاشق سر اولازڻ تان
موتو وانگي ماري ماريئي
انت موتو جيارڻ تان.

٥: گهور ٿيان لک گهورون گهوريان
واڳ وصال جي وارڻ تان
اهي احسان لکين لک ٿورا
گڏجي يار گذارڻ تان.

٦: ساقي سرڪي ڏنيئي مرڪي
تنهن پيالي پر پيارڻ تان
مون پانيو آئون وسري ويڙس
ولي بخش کي ڪين وسارڻ تان.

ٿلهہ: محبت ۾ منهنجا مٺا - ويهہ تہ گڏجي يار گذاريون

ويهہ وڃڻ جون وايون ڇڏي ڏي - قرب ۾ هردم رهون ٿي ڪٺا

جاني جدائي جيئڙو ٿي جهوري - ڏک تہ اڳي ئي مون آهن ڏٺا

تانا تنڪا مهڻا ملامت - سي تہ سڀيئي مون سر ٿي سٺا

ويهہ ولي بخش سان ٿي ويجهو - ورهہ جا جنهن سر مينهن وٺا.

ٿل : تنهنجيون ڳالهيون سڄڻ - منهنجي روح ۾ رهيون
مون کي تون نہ مليون - مون ڪنهن سان نہ ڪيون

١ : منهنجي محرم حال جو پائي تون - ڪر ايڏي ڪيم جدائي تون
مون سان بيحد بي تہ وفائي تون - ٿيو ڏيل ڏکن ۾ يار ڏهيون

٢ : هاڻي هيڪر اچو ڇڏي هوڏ مٺا - تنهنجي واهہ وٺي مون کي لوڏِ مِٺا
توريءَ ڪنهن سان ڪريان آءٌ ڪوڏ مٺا - تنهنجي عشق ڏنيون ڏاڍيون درد ڏيون

٣ : اچيو چت تي چڙهن تنهنجون چالڙيون - مٺيون محب تنهنجون جي مڪالڙيون
اهي ڳڻن پريون جي ڳالهڙيون - مون کي ياد پون نئين سج تہ نيون

٤ : پنهنجي پر ۾ روز پچاريان ٿي - ڪريو ياد هنجون نت هاريان ٿي
هڪ ويل بہ ڪين وساريان ٿي - منهنجون آهن سمر اهي ساهہ سنيون

٥ : مون پيو سڀ کي ڇڏيو توکي نہ ڇڏيان - تولاءِ جايون اکين م يار اڏيان
توکي ساعت ساعت آءُ تہ سڏيان - پيون وايون مون ڪانِ سڀ يار ويون

٦ : ولي بخش جاتا نيڻ وهن سڪ صبر پيئي ڪيئن ٿهن
مون ڪان زوريءَ ٽيون وڃيو پڌر پون - جيڪي آهن اندر ۾ اڻ تہ ميون

ٽل: حال پائي آهي ڪر - قرب وارا پري قدم
ساهہ سڪي ٿو ساري - دوست اوهان کي دم دم

١: ڳل ڳراٽي پائي وري وساري ڇڏيئي
- سور سمر ساڻ ڏيئي گوندر منجهہ گڏيئي
ٻي ڪنهن کي هاڻ سڏيان - من جو تون ئي محرم

٢: سال ٿي ويا سڪندي - توکي ساريان ۽ سڏيان
اڳڻ ٻهاريو دل جا - اکين اوطاقون اڏيان
واڳ وصال آواري - هوئج هميشان همدم

٣: ڪئين سهڻن کان سهڻا - ڏيهہ ڏوري مون ڏٺا
تنهنجو مٽ نہ پانيان - منهنجا محب مٺا
تنهنجو هلڻ ملڻ ڪلڻ - ڏي سورج کي شرم

٤: مهل مرڻ جي مون وٽ - مانَ اچين تون موٽي
اَئون اوهان جي آهيان - توڙي ڪري جي ڪوٽي
ڪير ڪندو پيو توريءَ هن ڪوجهيءَ تي ڪرم

٥: هيلا حڪيمن ڪيا - ورهہ وڏي ويو ويتر
درد لهي نہ دل جو - جاني ملين نہ جيتر
محب جڏهن تون ملندين - ٿينديون بيماريون پوءِ بسم

٦: ولي بخش کي ويتر نئين سج ٻسور نوان
ڪريو سڪائون سانڊيا ن - محب مڪا جي اوهان
تن ڳارا ڏيئي ڳاريو - جاني يار جسم

ٽل : ويهه نه منهن تون مٽي - پرديسيڙا پريت لڳائي

١: مندون موتي ملڻ جون آيون - وري ورڻ جون ڪرڪي وايون
جيءُ نه توري جٽي - جاني ڇڏ م تنهن کي جلائي

٢: بازي برهه جي يار بنائي - گهور نيڻن سان دلڙي گهائي
ڪٺي ويون تون ڪٺي - ڏيئي راز کو رمز رلائي

٣: وڃي يار يڪو رهيون ويهي - ڪري ڏکن ۾ منهنجي ڏيهي
سڪ سورن ۾ سٽي - پيچ پرت جا دل کي پائي

٤: جنهن سان تو هو گڏ گذاريو - تنهن کي تو نه سڄڻ وري ساريو
ڪيئن پلا اهو ڪٺي - ڳالهيون تنهنجيون ڳايو ڳائي

٥: ولي بخش ڏي وري ورڻ جي - ڪر پيارل پير پرڻ جي
نه ڳالهيون ڪريون ڪي ٻٽي - اڄ تون پنهنجو پاڻ پلائي

ٿل : مندون موٽي وري آيون - مان ورن وڻجارا
پچان پڄران پڙهان پيئي - سندا سورن سيپارا

١: سچڻ سلامت ثابت وطن وري شل اپندا ڪاف ڪشالا تن جا ساب سيئي پيندا
من مرادون پڄندن هون سدائين سوپارا

٢: آئون تہ انهن لاءِ اجا روز اداسي آهيان - پرهہ ڦٽي جو فالون پرين لاءِ پايان
اڄ سياڻي مان اچڻ جاني جيءَ جيارا

٣: نجم نجومين کان پوٽيون پڻايو پڇان - محب ڪڏهن سي ملندا جن لاءِ لڇيو لڇان
ڪائڻ پيئڻ عيش عيدون خيال خوشين جا ڪارا

٤: پيرن فقيرن ولين تي باسيم ڪئين باسون - الله پڄائيندو اهي اندر منهنجي جون آسون
محب موٽي مون ملندا - من منهنجي جا منٺارا

٥: ولي بخش ڏانهن ڪڏهن واءُ وصالي ورندا - عجيب اکين سان ڏسي نيڻ نماڻا ٺرندا
درد دفع سڀ ٿيندا دوست پسي دلدارا

ٿل: پرين پاريو ائين پنهنجو واعدو وصال جو
جاني پسايو جلوو جانب جمال جو.

١: شمس قمر تارا تنهنجي چمن پيُزارا
چهرو چٽو چوان ڇا بدري هلال جو

٢: اول توڙي آخر باطن توڙي ظاهر
رهي ٿو دور دل ۾ تنهنجي مقال جو

٣: منگي بيک ٿو-بکياري ديدار دان واري
بخشيو مٿاکو بهرو برهہ بحال جو

٤: آهين سخي کرپازي پنهنجي کي پاکر
منگتو آهيان مدامي محبت جي مال جو

٥: سائين کريو ستاري ٿئي برهہ کو بهاري
ڏيو خير لڳ خدارا خوبان خيال جو

٦: ڏيو ذوق ذکر ذاتي رهي روز ڏيهان راتي
ڏيئي نيهن ۾ نوازيو ڏوڏو ڏمال جو

٧: ولي بخش آ سوالي محبت سندو موالي
تنهن کي عطا انعام ٿئي قربي کمال جو

ٽل: جِيَس جانيءَ ياد ڪياس - ياد هجان شل وري نہ وساري

١: ڪيڏو قرب ۾ ڪرم ڪيائين - پرم شرم جو ٻڪ يڪيائين
آئون ٿورائتي هاڻ ٿياس - سر ساهہ صدق ڪريان واري

٢: جلوو جمال آهي جنهن ڪي - سنجهہ صبح آهي سوال تنهن ڪي
جڳ ۾ جنهن جي نانءُ سياس - سو پنهنجي پرت پرين شل پاري

٣: ٿورو لکن جو مون ڪي لاتائين - پيار وارو ڪو پيچڙو پاتائين
هيس جڏڙي هاڻ جِياس - ڪئين جڏيون ٿو يار جياري

٤: منهنجو محب ڏسي جا هيڪر - سک نہ سمهي سا جَلي جيڪر
اهڙي آهي سونهن سندياس - پل پل پيئي. پوءِ پڪاري

٥: ولي بخش چئي وصال وارو - پرين پسايو نور نظارو
جنهن لاءِ آءُ سال سِڪياس - تنهن اڄ پُرڪيو آ پياري

ٿلهه: مالڪ توکي ڪيو مٿاهون
آهي پرين وٽ تنهنجي پچار

١: گس لاءِ تون چڱي گرهوڙي
آئون آيس تو در ٻوڙي
بنا عجيب جي آهيان اجوڙي
تون لهه ڪا اهڙي سار سنڀار

٢: سائل آيس تو در سوالي
مون کي ملائج وارث والي
عزت تنهنجي اصلئون عالي
ٿي حمايت هر وار

٣: محبت مون کي مال ڏيارج
پرتئون پيالو پريم پيارج
آهي تنهنجي ڪل اختيار

٤: شال نصيب ٿئيم شريعت
طالب آهيان ڏينم طريقت
حال منگان ٿو توکان حقيقت
معرفت ۾ تون آهين مختيار

٥: ولي بخش چئي آهيان ويچارو
تو در آيس پنڻ پنئارو
منهنجو مقصد ڪجان موچارو
آهن الله جا توتي آر.

ٽل: محمد منصور ٿيو مانجهي - برهه جو سر ڪٽي بارو
ڪُلي خوشبوءِ ڪتياڻن ۾ - هليو هر جاءِ هيڪارو

١: ڪري ترڪ قبل ماضي - رضا تي رند رهيو راضي
ڪري سڀ غير گم غازي - اناالحق جو هنيو نارو

٢: نچي نروار ٿيو نانگو - جڏي سر ساهه جو سانگو
لنگهي لاحد وارو لانگهو - ٿيو سرمد جيئن سوپارو

٣: مچائي ميخانه منصوري - پرت پنهنجي پاري پوري
حاصل هر حال حضوري - نظم ۾ ٿيو سو ناميارو

٤: دُئي وارا تڳا توڙي - ٻيائيءَ کي جڏئين ڀوڙي
چڙهيو توڪل سندي گهوڙي - جڏي لالچ سندو لارو

٥: سانگو سر ساهه جو لاهي - محمد جيئن موج مچائي
اهڙو ٻيو ڪير ڪٿ آهي - ولي بخش آ ورهه وارو

ٿل: سهڻو ساميئڙو دلڙي لٽي ويو - دلڙي لٽي ويو ڪو دم ڪٽي ويو

١: وڃڻو اصل هو وطن ويراڳي - سچو سنياسي سامي سهاڳي
رام ريجهايو جوڳيءَ جاڳي - مون کان مهيسر منهڙو مٽي ويو

٢: مون کي ملي من مرد مهيسي - عاشقي عشق جو اصل اويسي
هتان هليو ويو پورب پرديسي - سک سورن جي سير ۾ سٽي ويو

٣: ترڪي ترڪ ڪي ترڪ ڪيائين - ڪين بنا پيو ڪين ڪنيائين
سڪان ساريان آئون سدائين ڏيئي درد دل کي دلڙي ڦٽي ويو.

٤: نتنگ نپاهي نيهي سو نيندو - اٿم اميد ته ڪين ڇڏيندو
پنهنجو پاڻ سان گڏ گڏيندو - سڳو سک جو وجهي وٽي ويو

٥: جوڳي پنهنجو جيءَ جلايو - نانهن ٿي نانگي نات نمايو
ولي بخش تنهن کان ورهه وهايو - ڏيئي جهام جهوري جيئڙو جهٽي ويو

ٽل: اچا ڪو نہ آيو ڪو قاصد قريبن
وريو ڪو نہ وانگي سندو يار سڄڻن

١: سندن شان شاهي آئون نوڪر گدائي
ڪريان چا وڏائي اڳيان عجيبن

٢: ڀلا ڪندا پيرو ساجهر سويرو
مٿيندا نہ ميرو ملان شال مجيبن

٣: ويل نہ وساريان هنجون روز هاريان
نڪريو نهاريان نرتئون نجيبن

٤: پل پل پڇايان اميدون نہ لاهيان
ولي بخش واهيان هنجون لاءِ حبيبن

ٿل: ادا ساٿي سڄڻ کي -منهنجا سلام ڏج ساري

١: پئج پيرين منهنجي پارا -پائي ڳچيءَ ڳل ڳارا
سنيها هي چئج سارا -مٺي محبوب موچاري

٢: وصل جي واڳ هاٿي واريو -نہ مون کي ماڻن سان ماريو
کيل پنهنجا قول پرين پاريو -چئج دل لائي دلداري

٣: وڃي ٿو حال ٿيندو هيٺو -لڳي ٿو ناچندو ڦيٽو
درد وڌي ٿيو ٻيٽو تيٽو -ماريو انهيءَ آ مونجهاري

٤: حياتي مثل آهي حُباب -هٽايو پردو حجاب
پسايو منهن مٿا مهتاب -اچو ننگ پنهنجو نهاري

٥: اسان جا عيب اڳلايون -ڍکيو ڍولڻ ائين ڍلالون
ٻي جا ناهيون تنهنجا آهيون -پيل اصل کان پناري

٦: پيا ٻہ عاشق اتي اهڙا -کي مون کان وڌکي مون جهڙا
ڏسڻ منهن لاءِ کريو ميڙا -پيو هرکو ٿو پکاري

٧: کجان اهڙي اُتي آزي -نمي نوڙي تون نيازي
ريجهائي تون کجان راضي -اچي من پوءِ اوطاري

٨: مٿا محبوب دل جاني -رهي ٿو حال حيراني
ٿي آضعيف زندگاني -جيو ولي بخش ويچاري

ٿل: پانڌي پڇايان تولاءِ - ڪانگ اڏايان او يار پيارا

۱: راتو ڏينهان، تنهنجي طلب ۾ - ويٺي واجهايان

۲: پيرن فقيرن مڃيو مڃتائون - پوٿيون پٿايان

۳: اڄ اڱڻ تي يار پيارا - گهورون گهمايان

٤: تنهنجي آهيان تنهنجي هونديس - تنهنجي سڏايان

۵: ولي بخش چئي هر ويلي پيئي - ورهه وسايان

ٿل: ٻاهه برهه جي يار ٻرڪائي - ڏاڍو ڪو ٻارڻ ٻاريو ٿئي

١: نازن وارا ناز ڏيکاري - مون کي ماريو نه جياريو ٿئي

٢: گهُنڊ گهونگهٽ سان دلڙي گهائي - محب ماٺن سان ماريو ٿئي

٣: خوش هجين تون يار سدائين - مون کي نه خوشين کان ڪاريو ٿئي

٤: مون ضعيف بي زوريءَ کي - ڏاڍو ڏاڍ ڏيکاريو ٿئي

٥: جلان جدائي ۾ آئون جاني - تو ساڄڻ ڪين سنڀاريو ٿئي

٦: ولي بخش کي برهه بڄائي - ترُ نه ترس ڪو ڌاريو ٿئي

ٿل : ماري ماٺن سان مشهور ڪيئي - ڏيئي چوٽ چشم چڪچور ڪيئي

١: تنهنجا زلف وسيهر وار ڪرن - سر سِياهه سٽي تڙ ڌار ڪرن
اهي محبت وارن جا مار ڪرن - موهي مُحب مٺا مخمور ڪيئي

٢: تنهنجا ڀؤنر ڀرون ٻيئي ڀالا ٿيا - تنهنجي نيڻن جا ناز نرالا ٿيا
چقمق وانگي تن چالا ٿيا - دل درد وارن دستور ڪيئي

٣: تنهنجو برهه ٻلاشڪ ڀاري آ - تنهنجي نيڻن جي نوڪ نياري آ
نوسان زور نڪو منهنجي زاري آ - آٿي زابر ذوق ظهور ڪيئي

٤: هٿيار حُسن جا مون کي هٽي - خوني نيڻ خماريل يار ڪٺي
ڪيئي قرب وارو پئمال پٽي - واري ولي بخش کي وهلور ڪيئي

ٽل: هيڪر نام خدا جي نهار ڪٽي مُئي دلڙي يار جيار ڪٽي

١: تنهنجي رخ ڪعبي جو طواف ڪريان - ۽ سجدي ۾ هي سرڙو ڌريان
قربان جنهن تان حوران پريان - سو منهن مون کي ڏيکار ڪٽي

٢ ڪري وار غلاف تو واري ڇڏيا - سي سيهي سموهي سينگاري ڇڏيا
تو مشتاق هزارين ماري ڇڏيا - اهي ابرو ڪج تلوار ڪٽي

٣: تنهنجي رمز عجب رفتار عجب - تنهنجو گهنڊ عجب گفتار عجب
تنهنجي چشمن جا چمڪار عجب - مون ڏي واحد لڳ سي وار ڪٽي

٤: برباد دل آباد ڪري - ديدار ڏيئي دل شاد ڪري
مون مسڪين تي اها امداد ڪري - گڏ گوڏي ساڻ ويهار ڪٽي

٥: آئون نہ شيخ مشائخ پير آهيان تنهنجي درجو منگتو فقير آهيان
تنهنجي ديدار لاءِ دلگير آهيان - تون ديدار جو دان ڏيار ڪٽي

٦: نہ دولت زر خزانو کپي - نہ توري ڪو افسانو کپي
ولي بخش کي پُر پيمانو کپي - سو پنهنجي دستئون پيار ڪٽي

ٽل: جهاني پايو منهنڙو لڪايو ڇڏي
البيليون اکيون اٽڪايو ڇڏي

١: منهنجو يار چشم جڏهن چائي ٿو
گهنڊ گهورن سان ڪئين گهائي ٿو
جي ڪٿيو ڳاٽ ڳالهائي ٿو
تہ لکين فقير ڦٿڪايو ڇڏي

٢: جيڪو اکڙين جي منجهہ آيو اري
سو تہ ساري عمر پوءِ سور جري
مجروح مثل جيئي نہ مري
جنهن کي سيني اندر سڏڪايو ڇڏي

٣: دانهہ ڪئين دل گير ڪري
ڪئين امير وزير فقير ڪري
مستان ڪئين مهيمر ڪري
سر سوريءَ تي لٽڪايو ڇڏي

٤: توڙي هجي ڪو ڏيرو دڏ
تہ ٻہ سڏيو ويهاري گوڏي گڏ
ڪن جو نہ سٽي ٿو سورن سڏ
ڪي سڪ ۾ يار سڪايو ڇڏي

٥: ڪئين مست منگهن مخمور ڪريو
ڪئين چشمن سان چڪچور ڪريو
ڪئين ولي بخش جهڙا وهلور ڪريو
لائي وصل وسڪايو ڇڏي

ٽل: ڪٽي خبرون ڪريون خاصيون - آيو قاصد قريبن جو

١: مٿان قاصد قرباني - ڏيان سر ساهه مهماني
آندي جنهن يار جي نشاني - آهي نوڪر نجيبن جو

٢: صدق سوار سڄڻ تان - مٿن منهنجن محبن تان
قريبن جي تہ قدمن تان - آهي ضامن ضعيفن جو

٣: جيڏانهن جاني چشم چائي - لکين تو گهور سان گهائي
تنهن سان مٽ پيو ڪير آهي - حسن هالار حبيبن جو

٤: چئي ولي بخش ڪين وساريان - سڄڻ سهڻو سدا ساريان
آئون گڏجي مان گذاريان - آهيان عاشق عجيبن جو

ٽل: اٿي جاڳ جوڳي - تون جاڳي جفا ڪر
ڪيل قول پنهنجو واعدو وفا ڪر

١: اٿئي سانگ ساعت - دنيا دم گذر آ
سڄي سخت ڏايو - سٽاٽو سفر آ

٢: ٿي هوشيار هل تون - دنيا آهي دلبو
نہ رهيو ڪو رهندو - هتان نيٺ هلبو
خيال خالي - نہ خالي خفا ڪر

٣: آهي دم غنيمت - دلدار دم ۾
فڪر سان قولج - غازي ٿي غم ۾
فڪر فيض آهي - سو سو دفعا ڪر

٤: مٿي موت تنهنجي تون غافل گذارين
ڪليو ڪايو سمهين - نٿو دم سنيارين
جاڳي تون جاڳي - ڪي نيهي نفعا ڪر

٥: ولي بخش واحد - دم نہ وسارين
پنهنجي پاڻ ۾ - سو نرتئون نهارين
تنهنجو تو ۾ آهي - تون سينو صفا ڪر

ٽل: منهنجو دوست دلبر اجهو يار آيو - منهنجي ملڻ لاءِ والي ورايو

١: واتون ۽ رستا ڪريو سڀ صفائي - اڱڻ گهر اجرا اعليٰ اڇائي
ڪٽون پلنگ گاديون واري وڇايو

٢: عطر بوءِ ڪٿوري سوين ڪي سرهاڻيون ڪٺي ساز سامان ڪريو رس رهاڻيون
آيو آهه عجيب ائين ڳايو وڄايو

٣: ڪريو خير خيرات صدقو سڄڻ تان منهنجي يار محبوب منڙي ملڻ تان
گڏي ڪير ڪند ۽ ورچون وراهيو

٤: ڪريو سڀ سلامي ٻڌي هٿ ادب جا لکين اڄ احسان رازق رب جا
آڻي جنهن عجيب آ موليٰ ملايو

٥: ولي بخش واحد واريو واهُ وصالي - مليو محب مون کي جناب عاليٰ
ٿيو هاڻ سڀ ڪم سهڻو سڄايو .

ٿل: تون هي تون جي ڪر تنوار -واحد ويجهو ٿئي وارث ور ۾

١: خود خوديءَ جا خيال وڃائي -محبت واري موج مچائي
پوءِ پرين جي ڪر پچار -گهوٽ ڪي ڳولي لهجان گهر ۾

٢: ونحن اقرب اها آيت- وفي ان فُسڪم سمجهه اشارت
نائي پنهنجا نيڻ نهار -نافع خالق رک نظر ۾

٣: تنهنجو تو ۾ هادي حق آ -تر نه تفاوت تنهن ۾ شڪ آ
عاشق ٿي تون عشق اُجار -ٿي فنا اٿئي فيض فڪر ۾

٤: ولي بخش تون ڪيم وسارج -چوويهه هزار سان پرين پچارج
پنهنجو مالڪ سو مختيار -ڪو دم صاف تون آهين سفر ۾

ٿول: مٺا محبوب دل جاني - ڪڏهن منهنجي اڱڻ ايندا

١: ايندا فضلئون ڪري ڦيرو - پائي ڪو پرت جو پيرو
ڪندا اچي دل اندر ديرو - هيٺي سان هڪ اچي ٿيندا

٢: جتي جي جيءَ ۾ جهوري - لڳي لئون لئون ۾ لوري
ڏکن جي ويا وجهي ڏوري - ڏکي کي ڏي اچي ڏيندا

٣: وصل واريون واري وايون - جوڙيندا جيءَ ۾ جايون
ڀلا ڪندا پاڻ ڀلايون - وٽان پوءِ ورهه مون ويندا

٤: تنريءَ ساعت ڪين سري - جن جي چاهه ڪيس چري
اهي ولي بخش ايندا وري - جري مون کي پوءِ ڪيئن چيندا

ٿل: جيئو جانب سدا جڳ ۾ - متان مون کي مٺا مٿيو

١: ڏکيا آهن ڏينهن مون ڏنڙا - ورهه جا مينهن سر وٺڙا
ملو جيڪر مون کي مٺڙا - ته پوءِ جڻ مون سپيئي ڪٽيو

٢: ساريان آئون ڪين ٿو سُڪڙا - درد دل ۾ دکيا دکڙا
ڏنو ڏاڍا مون کي ڏکڙا - تنين مان ڇا توکي وٿيو

٣: نه ٿيو ظالم ڇڏيو ظن کي - تارون تو کي پاتيون تن کي
ميخون محبت سنديون من کي - سي متان پانهيون پرين پٽيو

٤: اڄو فضلئون ڪري ڦيرا - پري کي پرت جا پيرا
جلن ٿا جيءَ اندر جيرا - اڄي ڪو دم پرين ڪٽيو

٥: مڄو منٿون منهنجون ميڙيون - ڇئو جهڙيون ڪريان تهڙيون
عادتون ڪيم ڪريو اهڙيون - سڪڻ جي سوز آهيان سٽيو

٦: ڏيانڙو دل ۾ ڌرجو - قدم ڪو قرب جو ڀرجو
ولي بخش ڏي ورجو - فراڪن جو آهي ڦٽيو

ٿل: انئي پهر اُداس -ڪين لهي ٿي ڪو دم دل تان

١: ويل وجود تان دم نہ وسري -پيرين تنهنجي پياس

٢: دم دم دلبر آهہ اوهان جي -تانگهہ طلب ۾ تاس

٣: سنڌ سنڌ ۾ آهي يار سمائي -برهہ تنهنجي جي باس

٤: چاليون تنهنجيون چڙهن ٿيون چت تي -تڏهن نڪريووڃن نيساس

٥: ڪئين ٿيون جڳائن جانب جدايون -تن ۾ ڪريو ڪي تپاس

٦: ساهہ صدق توتان سپرين -هڏ چم منهنجو ماس

٧: منهنجو مطلب ناهہ ٻيو ڪو -آهہ خواهش ملڻ جي خاص

٨: ولي بخش سان گڏ گذاريو تہ وڃن سيئي وسواس

ٽل: ساٿي ڏيج سلام - پانڌي پرينءَ کي منهنجي پارا

١: ڏج نياپا نياز سان نيئي - پيرين هٿڙا رکي پيئي
پهچائج پيغام - پائي پاند ڳچي ڳل ڳارا

٢: چئج ته لئون اوهان جنهن کي لاتي - سو ته روئي ٿو ڏينهان راتي
جر وهايو جام - نيڻ وهن ٿا ڪيونت نارا

٣: ساڻ صبح سئو فالون پايان - ڪوڙين تولاءِ ڪانگ اُڏايان
تر نه وڻن ٿا طعام - ڪاڻ پيئڻ ٿيا سڀ ئي ڪارا

٤: سڪ جي سورن جنهنکي آءَ ستيو - تنهن ڪان محبت محب نه مٽيو
جو لڳو اوهان جي لام - تنهن ڪان ڪريو ٿا ڪوهه ڪنارا

٥: ڪائي ڪهل نه قياس تو - ڪڙي ڪاڪل سان قيد ڪيو تو
دل کي پائي دام - اول اکين جا ڏيئي اشارا

٦: جانب لاهيو هاڻ جدايون - اچو ته ڳل ڳراٽيون پايون
ڪريو رسڻ جي ڪام - پرچو مون سان يار پيارا

٧: برهه تنهنجي ڪيو جنهن کي بيراڳي - ولي بخش ٿو وتي ويراڳي
ڪريو ڪي اچڻ انجام - لايون نيڻن کي نوان نظارا

ٿل : عمر مرم مارن جو مون کي ٿو ماري ، وڃان ويڙهيچن انهن جي اوطاري

١ : لڏم خواب خاصو وطن ويئي آهيان، وڃي پيش پنوهارن جي آئون پيئي آهيان
ڏنا ڏيڏاڏيا ماروءَ موچاري

٢ : ڪري ظلم ظالم ڪئي بند باندي ، منهنجي مارن لاءِ آهي دل ماندي
سندم ساهه سانگي سدا ٿو سنڀاري

٣ : تنهنجا پٽ پٽيهر اوڍيان ڪين آئون ، مون کي لاڳ لوئيءَ جو ڏاجو ڏنائون
سو پهري پنوهارن پوان آئون پناري

٢ : هتي هاڻ نہ جاٽان کهڙا پهر پيندا ، هُتي مون کي مارونجان ڪيئن چيندا
انهيءَ مير مون کي ماريو آ مونجهاري

٥ : پڪا پال پيهيون اڏين اباٽا ، ڏيو سڻ سيراندي ڪن واري وڃاٽا
اڇي جيڪو اُڇيو ڪَن پر پياري

٦ : ڪيا ڏٽ ڏوٿين سان مون گڏجي گذارا مون کي مور نہ وسرن مارو موچارا
وري شل وطن تي واحد واڳ واري

٧ : پوُن ياد پل پل پڪا ۽ پنوهاريون ، وساريان نہ وسرن ساٿيهہ سنگهاريون
اهو ڏيهہ ڏاڏاڻون من ڏاتر ڏيکاري

٨ : جئي ولي بخش ويڙهيچن لاءِ ويني واجهايان، ملان شل ماڙيچن اميدون نہ لاهيان،
اڳيان ڪيت خوش تي ڪلي من ڪيڪاري

ٽل: عمر اباڻي پار وٺا مينهن موڪون ، ساٿيهه سانگين جو ٽيو سيئي سوايو

خبر ڪنئيه جي مارن موڪلي ته وٺو سڀ ولهار لٿيون راهه روڪون
مون ڪي سنگهارن آهه سڏايو

آئون قسمت قيد جا ڪيڙي ، ٻيون ٻيڙيون ساڻ ٻتار ، ڪاٺ گولاڙا ۽ گوڪون
مون ڪي قيدن آهه ڪنبايو

آئي آهي مند ڪنيين ڪاٺڻ جي ، ٻيا ٻه ڏت هزار ، پڪ يون جام پوڪون
مارئي مارن ساڻ نيئي ملايو

عمر لوئي آئون ڪيئن لاهيان هنسيون پائي هار ، ڪندا مونتان ٺوڪون
مهٽو مون ڪاڻ هيءُ گهٽوئي آيو

ولي بخش چٽي ويڙهه وجان آئون ، مارو ڏيندا ميار ، پسان جهانگين جهوڪون
سرور شاهه ڪندو سانگ سجايو

ٽل: وطن وڃڻ جي مون کي موڪل ڏيج ميان
مينهن مند آئي پس پلر آئون پيان
1: هڪ جيڏيون هت گهمن ساڻ پيٽارن پيڙيون
ويل نٿا مون وسرن ويرهيچا ۽ ويڙهيون
ڏيجهہ ڏاڏاٽي وڃي ڪنييون ڪاڄ ڪيان

2: پٽ پٽيهر تنهنجا مور لڱين نہ لايان
هار هسيون زر زيور پوءِ پلا ڪيئن پايان
ثابت سيل رکي شال نياهي نيان

3: اڃا ڪو نہ آيو پنوهارن کان پاندي
جي مارين منجهہ ميس تہ ڪير ٿيندو ڪاندي
منهنجو مڙهہ ملير وڃي تہ جڻ ميائي جيان

4: عمر اباڻن ڏي ويڙهہ وري آئون ويندس
ڪيرون ڪٿيرن کي ڏهہ ڏهہ پيرا ڏيندس
مير عمر ڏي موڪل تہ تاڙيلن ساڻ ٿيان

5: ولي بخش چئي موتي وري ويڙهہ وڃان
مارن ساڻ ملان اٿم اميدون اجان
ڏونئرن ڏار پچي ڏوٿيئڙن کي ڏبان

ٽل: عمرڪوٽ ۾ آءُ ڪنديس هٿ ڪجاڙو
ڏسان شال اکين سان ويڙهيچن جو واڙو

١: ڪڏي ڇڏ ڪوٽن مان وڃان آئون وطن تي
آئي مند موتي تنواري ٿو تاڙو

٢: تنهنجا باغ بنگلا وٽن ڪين مون کي
اصل منهنجو آهي لويارن ڏي لاڙو

٣: تنهنجا سون چاندي جيڪي زر زيور
عم ايءَ اسان کي آهي سوءَ ساڙو

٤: ڪٽي ڪوه تان تو ڪئي بند بندياٽي
ڪڏهن ڪين ڦبندئي اهو ڏن ڏاڙو

٥: وليَ بخش کي هو وٺي وطن ويندا
ملي مان مون کي پنوهارن جو پاڙو

ٽل: عمر منهنجن اباڻن ساڻ گذجي آئون گذاريان شل

١: مون کي ڏي مير تون موڪل - وڃان پنهنجي وطن آئون
وڃي وڇڙا ولهارن ۾ - ويڙهيچن ساڻ واريان شل

٢: پيون سپ چاهه مان چارين - ڦريو ڦوڳن پاسي ڦرڙا
منهنجا ڇيلا ڪنهن نه ڇوڙيا - سي ڇوڙيلن ساڻ چاريان شل

٣: لهنديس آئون وڃي لائون - ڪاٿ ۾ ڪيت سان خوش ٿي
ڪيل جي قول آهن منهنجا - وڃي پنهنجا سي پاريان شل

٤: مُنڌل موڙهل مٿو منهنجو - هجي مرُ چيڙ چوٽي ۾
سرتين ۽ ساهيڙين ڪان وڃي ڏر آئون ڏٺاريان شل

٥: ولي بخش کي نٿا وسرن - رهن ٿا ياد هو هردم
وسارڻ ڪين سي واجب - مرڪي آئون م وساريان شل.

ٽل: ڪٽي مارو منهنجا ڪٽي آئون رهيس
هت قيد عمر تو ڪوهه ڪيس

١: جڏهن االست بر بڪم ٻول ٿيو
تڏهن قالو بلا مون قول ڪيو
هاڻي اِهو هيئن اچي هول پيو
آئون هتي تہ هيڪاندي هن سان هيس

٢: تنهنجي زور ظلم ڪان لاچار لڏيا
ٻڪا پائر اباڻن نيئي اڏيا
اُتي ويڙهہ وطن سڀ گهمن گڏيا
هڪي آءُ انهن ڪان ڌار ٿيس

٣: تنهنجي دڙڪن ڪين ٻيچاريو مون کي
مهٽن مارن جي آهي ماريو مون کي
جن ڏيئي پڪون هو پاريو مون کي
جي، مران مليرو وڃين تہ ميائي جيس

٤: نڪي ويس وڳا تنهنجا پائيينديس
-نڪي لوئي لڱن تان لاهيينديس
سينڌ سرتين ڪان تہ ڳتائيينديس
جڏهن پنهنجي وري آءُ وڳر ويس

٥: مون تي راضي رب رحمان ٿيندو
منهنجو مارو آخر زمان ايندو
ولي ٻخش چئي وٺي وطن ويندو
آئون ڀُڪي پرينءَ پنوهار پيس.

ٿل: مون کي پل پل ياد پنوهار عمر - ڪيئن وساريان نٿا مون وسرن

١ : ياد پون ٿا پڪا پنوهاريون - ساٿيهہ سانگي ۽ سنگهاريون
جهر جهنگ تن جي جهونگار عمر - دم دم دل تي پيا پسرن

٢ : جتي جهانگيئڙن جون جهوڪون - اتي مينهن وسي ڪيون موڪون
لٿا ڏولاوا ڏڪار عمر - هاڻ آتي پيا نوان ڏٿ نِسرن

٣ : ميها مڪٽيون مُرت مانڌاٿا - چنديون ڏوڙتي آئين ڏاڏاٿا
ڌٽوندي سي ڌنار عمر - اهي آڏي اسر اُٿيو اُسرن

٤ : ولي بخش چئي وطن اَءُ ويندس - آزيون نيازيون اُن کي ڪنديس
معاف ڪنداسي ميار عمر - روح راس نہ اچي تنهنجي ڪوٺن ڪسرن.

تل : لائي لئون توسان مون دلڙي ڦرائي - ڪري ڏاڍ ڏايا تو مَاري مڄائي

۱: پهرين پيچ پايم ورهه پوءِ وهايم - ائين ڪو نه پايم ته ڪندين ڪا جدائي

۲: ڪري ناز نٽڪو ڏئي چشم چٽڪو - مري پل اڦٽ ڪو تو وري نه ورائي

۳: پائي ڪجل ڪاني ڪيئي دل ديواني - مٺا محب جاني تو مفت مارائي

٤: واهه واهه ڪاشا ڏسين تو تماشا - بڇي برهه باشا تو قيد ڪرائي

٥: ڏيانڙو ڏر تون ڪجهه قياس ڪرتون - ٻڇ خدا پر تون اسم اٿئي خدائي

٦: ڪان ولي بخش ويئي تنهنجي پيش پيئي تنهن ڪي ڏي ڏيئي ڪريو ڪا وفائي

ٽل: محب مٺا دل جاني - دوست دلاور دلبر
ساهه سڪي ٿو ساري - اُڪنڊ منجهه اندر

١: سٺي سانياهي تنهنجي ڏيل ڏکن سان ڀريو - اڃا اتائين آيو وري وڃي ٿو وريو
ڪيئن ڪٽيندس ڏينهڙا بي ثمرن جا ثمر

٢: ڪانگ اڏايو ڪوڙين ڦريو ڦالون پايان - اڄ سياڻي ايندو اهڙيون اميدون پايان
حال پائي تون هڪڙو - ٻيا سڀ تان بي خبر

٣: توکي تصور بنان پل پل ڪيئن پسان - زور جرئت نا ٻي جو آئون ڏوري ڏسان
تون پنهنجو ڪرم ڪري هوت هلي آ هيڪر

٤: پرين پياسي تنهنجا آهن اداسي ٿيڙا - ساعت سال توري تو لايا وڃي ڏينهڙا
آ مسافر موٽي سوال سٺي تون سرور

٥: چارئي پنجئي بار نهن هردم تو سان حامي - عشق ادب ۾ تنهنجو جوڙ ٿئي نا جامي
ورڻ واري ڪا ڪجان ساقي سهڻا سڌر

٦: مولي، علي معاف ڪندو مڙئي تنهنجا مشڪل - ولي بخش جا وارث نازن ڀريا نرمل
سار صديقي لهجان ولهڻ جا والي ور

ٿل : توريءَ ساعت سال برابر - سال صدي ڪان سوايو آ
سال صدي ڪان سوايو آ - محبت مچ مچايو آ

١ : ڏينهن ميٺاڪئون محب مٺا مون - پيچ تو سان ڪو پايو آ
سِڪندي سِڪندي سڪ ۾ گذاريم - صبر سڪ وڃايو آ

٢ : هاڻ مون کي محبوب ملو - تنهنجي تانگهہ طلب اچي تايو آ
سڪ صبر ڪان ٿي پيئي سر سي - تنهن سانول يار ستايو آ

٣ : جيءُ جگر ۾ جانب جاني - دونهون درد دکايو آ
چاهہ عشق جي تو جا چوري - تنهن جان جسم جلايو آ

٤ : تنهنجي حُسن جو هر گهر در - هوڪو مون تہ هلايو آ
مون کي محب مٺا من مهٺا - تو نازن ساڻ نمايو آ

٥ : ولي بخش کي يار وڪوڙي - تنهنجي گهور نيڻن جي گهايو آ
ڦري دل فقير بنائڻ - سچ چئبو ڪنهن تو سيڪايو آ

ٿل : دلڙي ڪئي تو ديواني - جيءُ جا جاني ڦري فڪر ۾

١: ڦري فقر ۾ ڪائي ڦيريون - دلبر لاءِ مَ ايڏيون ديريون
اچ ڪري احساني - جيءُ جا جاني ڦري فڪر ۾

٢: فڪر فراق ڦوڙائي ماري - دوست اچي تنهن ڏي دلداري
جانب ماٿي جواني - جيءُ جا جاني ڦري فڪر ۾

٣: ڪوڪون تولاءِ روز ڪري ٿي - موت مٿا مشتاق مري ٿي
محب آهي مستاني - جيءُ جا جاني ڦري فڪر ۾

٤: ڪڏهن هاٿي عجيب تون ايندون - دوست دلاسو دل ڪي ڏيندو
قدمن تان قرباني - جيءُ جا جاني ڦري فڪر ۾

٥: لئون لڳي سا ڪين لڪي ٿي - ساريو توڪي سڄڻ سڪي ٿي
پرين پسايو پيشاني - جيءُ جا جاني ڦري فڪر ۾

٦: روز هجر ۾ هِنجون هاري - تنهنجون ويٺي واٽون نهاري
تنهنجي ٻانهن جي ٻانهي - جيءُ جا جاني ڦري فڪر ۾

٧: ويٺي ڏوري هاڻ ڏڪن ۾ - جنهن ڪي پيري هنئي توين ۾
هٽي قرب جي ڪاني - جيءُ جا جاني ڦري فقر ۾

٨: ولي بخش جي وس ڪان وئڙي - تنهنجي ناز نهوڙي نيڙي
هاٿي وتي حيراني - جيءُ جا جاني ڦري فڪر ۾

ٽل: مون سان مُحب مٺي منٺار -ملي صحبت ساءُ چکايو

١: ساءُ چکائي صحبت وارو -لاٿو من تان سڀ مونجهارو
لٿا دل تان درد هزار -ٿيو هاڻ لايو سڀ سجايو

٢: پردا حجاب جا سڀئي لاهي -پاڻهي پنهنجو پاڻ پلائي
ڇڏي تاب مڙئي تڪرار -ويهي محبت ماڳ ملهايو

٣: منهن مقابل مون سان ويهي -ڳالهيون ڳجهيون ڪيائين ڪيئي
دانهم دلربا دلدار -وصل وصال جو مينهن وسايو

٤: گڏگوڏي سان گوڏو ڏيئي -لاٿا ساجن سور سڀئي
منهنجي جاني جيءُ جيار -پيچ پرت جو واري پايو

٥: سال ٿيا هئا جنهن لاءِ سڪندي -پي جهاتيون پايم لوڪان لڪندي
تنهن اڄ وڙ ڪيا وينجهار -ولي بخش سان نئون نينهن لايو

ٽل : موت مٺا منٺار وو يار - تنهنجي آهي سڪ ستايو

١: ڪانگ اُڏايان فالون پايان - پڇان پوٽي دار وو يار
ڳچي پاند پلاندڙا پايو

٢: هنجون هاريان واتون نهاريان - پل پل آهي پچار وو يار
لڳو نينهن نہ ڪنهن بہ لڪايو

٣: پائي ليڙو قيد تو ڪيڙو - ڪٽي حسن سندا هٿيار وو يار
مون کي نازن ساڻ نمايو

٤: توڏي نہ ڪائي مون ڏي مڙيائي - آهي محب ميار وو يار
اوهين پنهنجو پاڻ پلايو

٥: پاڻ پلائج واڳ ورائج - ولي بخش کي نہ وسار وو يار
محبت تنهنجيءَ مچ مچايو

ٿل: سڪ ريت پريت پڄائڻ جي - ڪٽي خواري خلق ڪلائڻ جي

١: تڪڙ ڪري متان نينهڙو لائين - لائي پوءِ متان پڇتائين
قرب وارن جيئن قدم اُٺائين - وک وحدت طرف وڌائڻ جي

٢: ريت پريت جي آهي نياري - بار برهه جو بيشڪ باري
ترڪ ڏيئي تون ڪر تياري - توڪل تند وڄائڻ جي

٣: مئي محبت جو ٿي موالي - خيال خودي کان رهه تون خالي
پيري مغان کان پيءُ پيالي - حر ٿي حڪم هلائڻ جي

٤; ڇڏي سُکن جو سڀ سهارو ٿيءُ ولي بخش ورهن وارو
محبت ري ڀيو سڀ مونجهارو - ڪر لائڻ توڙ نڀائڻ جي

ٿل: ساهڙ منهنجو ساهه - ور ورن ۾ ڏيئي ونگيو

١: پار ميهار جي دونهين ڏُکي ٿي - اکين ڏٺو اُهاءُ
ميهر ميٺاکون مونهو منگيو

٢: گهڙيءَ ٿم سان دم گذارڻ - آهي غير گناهه
ٿم ڏمر سان آهي ڏنگيو

٣: تار توکل سان آئون ترنديس - اڳهه کري الله
من ميهر جي رمزن رنگيو

٤: ولي بخش چئي هر دم حامي - ساٿي شهنشاهه
لهريون لوڏا ويندس لنگهيو

ٿل: اچي ساهڙ تي ساٽي -طاقت ناهي مون ۾ ترڻ
جي

١: مانگر مڇ هزارين مڙيا -واڳون آهن وچ تي وڙهيا
ويو پتوري پاٽي -مهل اها اٿئي يار ملڻ
جي

٢: رنگ ڏسِي پوءِ روح ڏنو ريلو -مون نه پانيو ته آهي ڪو پيلو
آئون هيس اڻڄاڻي -هيءُ آهي قضا جا ڪين ترڻ
جي

٣: ڪپر جهور ڏين تا جهڙڪا -ڪارُونيار ۾ ڪن ڪن ڪڙڪا
ڪري ڏم ڏمر ڏيهاڻي -ڪرڪن ڪجائي ساناهي ڪرڻ
جي

٤: ولي بخش چئي ڪرتون واهر -اصل آهيان اوهان جي آهر
توڙ منڊي تاڻي -ويس وسان هاڻي ناهيان ورڻ
جي

ٿل : ڪامون جيئن لائي مٿاڙي، پرت پرديسي يار سان

1: ويو ٻاروچو نڪري هاٿي، ڪنهن جي لاءِ ڪتان ڙي

2: ڏنم پير پنهل جو هوت ويو آ هتان ڙي

3: آءُ پڻ ويندس اوڏهين جانب ويو آ جتان ڙي

4: ولي بخش چئي ور لاءِ تيو ويچاري وتان ڙي

ٿل: ورپ مان وري آءُ تہ -وچان ٿي ور ڏي

۱: ڪئي مو بس ڀنڀور ڪان -نٿي ساهہ سري

۲: لڪيو لوح قلم جو -پري ڪين ٽري

۳: آهي چت چريو ڪيو -سندي ذوق ذري

٤: محبت مچ مچايو -هلان ڪيئن هري.

۵: ڪيل قول پنهون سان -من پرت جو پِري

٦: هوت پنهنجا هٿڙا -شل ڌو ٻڻ تي ڌري

۷: آل عشق نار اللهﷺ -ٻانيڻ ٿي ٻِري

۸: ولي بخشور لاءِ -ٿي ماندي هي مري

ٿل: سسئي جڏ نہ ست ڙي - ڪاھ تہ پھچين ڪيچ ڪي

١: ڪٽي تون پير پنھل جو - راٽي ھارج رت ڙي

٢: اصل آري جام جو - آھي سور سنگت ڙي

٣: پرزا پيرن سان ڪجان - پھڻ سجو پربت ڙي

٤: سڪ وارن سورن جو - عام نہ ڏجان انت ڙي

٥: ڪين جڏيندو چيرين - جانب ايندو ئي جت ڙي

٦: سڪ وارن تي سسئي - ھوت ڏريندو وھٽ ڙي

٧: پيئندين جام پنھل سان - شوق وارو شربت ڙي

٨: ولي بخش چئي ور لاءِ - ووءِ ووءِ ڪندي وت ڙي

ٿل: جت وجئي تو زور ڙي هل تہ پهچين هوت كي

١: غفلت توكان يار گوايو - سمهي تو آ سور پرايو
حجت توكان هوت وجايو - دل ترازي تورڙي

٢: پت پنهل سان جا باريندي - سک پنپور جا سا نہ ساريندي
گهوٽ بنان كئين كهر گهاريندي - تون بہ ڏنگر ڏور ڙي

٣: ج وجي هان ور ورائج - پير پٽتي تون نہ پائج
يو ساجن سان نہ ساهج - سرگهور كيو تون گهورڙي

٤: متان ويهين ور وساري - سور سپئي كٽجان ساري
هوت گڏ بئي هاڙي ڏاري - پوءِ اتي آري سان اور ڙي

٥: ولي بخش چئي وچ تون كاهي - تنهنجو هاڻ هتي پوءِ چاهي
جيئڻ آڏو جت آهي - مر تہ ماڏين مورڙي

ٿل: ڪنيزڪ ڪيچيءَ جي اصل ڪان آهيان آءُ
پنهل سان پرت جون لڏيون مونکي لائون

١: ڀنڀور ۾ پوري ڪاڻ اديون جام آيو
خوش ٿي ڪتياڻي نازڪ نينهن لايو
ويو پوءِ وساري پڇان رند راهون

٢: ڏکي ساڻ ڏيرن آهي ڏاڍ ڪيڙو
جانب لاءِ جيڏيون جلي جان جيئڙو
ڏکيءَ کي ڏکن تي ڏکڙا ڏنائون

٣: رهيو هاڻ هت ڇا وڃان ٿي وندر ۾
پسان مان پنهل کي وٽڪار ور ۾
ملي من محب مون منگان ٿي دعائون

٤: اڏا لڪ لڪيون جبل جال ڏونگر
ڪنديس ڪاڻ ڪيچيءَ ڪافن ۾ ڪوڪر
سٽي مان صاحب سائل جون سدائون

٥: ولي بخش ور لئه ٿي ٻانيڻ ٻاڏائي
مون کي محب منهنجو من موليٰ ملائي
پڄائيندو پرور من جون مدائون

ٽل : آءُ ڪم ذات ڪوجهي - ڪڪي ڪاڄ ڪائيان
سمي ڪيس سڀاڳي ساٿي ڳالهہ ڳائيان

١ : ڪُسب ۽ نصّب ۾ - اصل ڪان آئون اپري
نوازي نظر سان - سمي ڪيس سڀيري
ڀلي ڪيون ڀلايون - ڀلا ڀال ڀائيان

٢ : منهنجا ڪرت ڪوجها - آئون مي مهاٽي
نهاري نظر سان - ڪيئين راڄ راٽي
نہ شاهہ سان شراڪت - ڳچي پانڌ پائيان

٣ : ڏنا جام انعام - ڪنگالن کي ڪيئي
ٿيا پر پئنيار - سائل سڀيئي
پٽي جام پيرن - لڳين کي آءُ لائنئيان

٤ : ولي بخش چئي شل - رهي راءِ راضي
مڃي من محب مون - نوري جي نيازي
ڪري نياز نئڙت - نميو سرڙو نانئيان

ٿل: آيو تڙ تماچي نوازئين اڇي نوري
مهاڻن سان محبت- رکي پرت پوري

١: ڪينجهر جي ڪنڌي تي- ٿيا رس رهاڻيون
ڪريو ميل محبت- ٿيون مرڪن مهاڻيون
بدبوءِ بدلي- ٿي خوشبوءِ ڪٿوري

٢: ڪٽي ڪاڄ ڪڪيون- ڪئي سيني سلامي
ڪري نياز نوريءَ- ڪيو عالم انامي
ٿيو معاف محصول- وئي مجبوري

٣: سمي جام جا مدام- ويئي ڳڻ ڳائي
هئس ڪاڄ ڪڪيون- ڪٿوري سا ڪائي
ڪيو گوشو گندگيءَ- هاڻي ٿي حضوري

٤: سهاڳ سمي جي- ڪئي راڄ راڻي
ويهو گڏ گوڏي- ٿي مرڪي مهاڻي
وصال سان ولي بخش- ويس وهلوري

ٽل: سويل ڪي ڙي سرتيون - ٿو ساهہ نهنجو ساري
ويئي وات نهاريان - ڪڏهن ايندو اوتاري

١: ويهو وهائيان راتڙي - نڪت نهاري
موتيو تان نہ مهندرو - جو مئي ويو ماري

٢: اکين آب سڪايو - اتي جيڏيون جر هاري
گڏي مون ڪي گوندرين - هو پارڻ ويو پاري

٣: سبق سڪ سورن جا - ويو سوڊو سيڪاري
وري وريو نہ ولهو - آئون ماريس مونجهاري

٤: ولي بخش چئي وصال جي - شل واڳ اچي واري
ڪار اٿل رهي راتڙي - من گڏجي گذاري

ٿل : ميارون مون ڏي مهندرا ۔ آهن مڙيئي
.بخش مون بدڪار کي ۔ تون سوڌل سيئي

١: ڪيم ڏوهه ڏنگايون ۔ ساريم نہ سيئي
موٽي آيون منهن ۾ ۔ مون جانب ڪيون جيئي

٢: اڳلي اوڳي اوڳٽي ۔ آئون آهيان اڳيئي
ٻڪج ٻول ٻلايون ۔ ڪو پاند پناهه ڏيئي

٣: سويا تو لئہ سڪن ٿيون ۔ مون جهڙيون ڪيئي
ناتو ننگ نڀائج تون ۔ نذر سان نيئي

٤: ولي بخش چئي ولها ۔ آئون وس ڪان هاٽي ويئي
پري پلاند پاپ جا ۔ آهيان پيش اچي پيئي

بيت

يا علي مُشڪل ڪُشا دُل دُل سندا اي هسوار
ٿيءُ مدد مسڪين جي هامي حمايت هر وار
معاف مشڪل ڪر مڙيئي ۽ حب ڏي حيدر قرار
لافتح الا علي لاسيف الا ذوالفقار
شير يزدان شاهہ مرادن قوت پروردگار
وارث وسيلا ولي بخش ڪي دائم ڏيو پنهنجو ديدار

بيت

سڏڙا سڄ سرور علي حاڪم هيٺن جا آهلي
گل آهين گوهر مٺا تنهنجي آمون دامن جهلي
تنهنجو طالب آهہ جيڪو تنهنجي پلا تون ڪر پلي
تنهنجي طالبن سان ڪسي جو تنهن تڙيل ڪي هٺ تلي
ولي بخش جي هر وقت واهر وسيلا ڪر ولي
رهبر آهين راهنما آهي رمز رب تو ۾ رلي
سات ڪر سولي تنهنجي طالبن جي

بيت

وحدت جا وينجهار وري ڪج ورڻ جي
مدد تنهنجي مُصطفي چڱا چارئي يار
پنجتن پاسو تنهنجو هميشہ هر وار
طالب المولي جا توسان آهن پرت پيار
قريشي قلبن جا امين محمد اُجار
ڦيرو ڪج فهيم تون جاني جيءُ جيار
وارث ولي بخش جا مُحب مٺا منٺار
آهيون تو آڌار وارج واڳ وصال جي

بيت

ساٿي سلام سڄڻ کي ڏج سو هزارين لک
پرين تنهنجي پرت جي پيم هاڻ پرک
ڪارڻ رب الک سگهو موٽج سپرين.

بيت

ساٿي سلام سڄڻ کي ڏجان ڪروڙين پدم
عاشق اوهان جو آهيان اڳي کان عدم
پريو کي قدم ولي بخش ڏي وصال جا.

بيت

اچيو چڙهن چت تي چاليون ۽ ڳالهيون
ٻي ڪنهن سان ڪرڻ جون ڪين کي جي تو سڄڻ سيکاليون
ٻيون ڳالهيون ڳالهين جهڙيون هي نينهن جون نراليون
اندر ڏيو اُڏما تيون اکيون ڪن آليون
اُهي ٻرين مون پاليون توسان ڪنديس تن جون.

بيت

مُحب سگها ملو اچي سڪايو آهي سڪ
اچي ويهو وجود ۾ جيئن منڊيءَ مٿي ٽڪ
لڳو نينهن نسنگ تي هاٿي کهڙي لکوٽي لک
وسهو ته وهه تي ولي بخش وهڪ
پرين پياري پڪ وري سار نه لڌو سپرين.

بيت

اوهان سار نہ لڌي سپرين آءُ سڪان ۽ ساريان
اچن سور سڏون ڪريو کهڙيءَ تل ٽاريان
ورهہ ۾ ولي بخش چئي گهايل ٿيو گهاريان
هنجون ٿو هاريان سگها مُحب ملو اچي.

بيت

اکيون اڻ جهل آ ڪريون مارين ٿيون مهمير
ڪئين ڪُٺائون ڪيترا اڪابر امير
ڪئين نمائي ڪجلين ڦيري ڪيا فقير
هئا ولي بخش وير پر ورِهہ وهائي آيا.

بيت

اکيون اکڙين سان جڏهن ٿيون اٽڪن
هو نهارين ناز مان هي نياز ۾ نمن
پورا پاتا پيچ ڪي پڪا پنبڻين
مون ڪي معشوقن نازن ساڻ نمائيو

بيت

ناز ۽ نياز جو ڪونهي حد حساب
نيڻن واري ناز جو آهه تڪيرو تاب
نياز نماڻو ٿيو آڻي رڳو آب
سور سرجن سڪ مان آهي سڪ ثواب
لاشڪ لاجواب ولي بخش ورهُه ٿيو.

بيت

مون ڏي مارؤ مير جا هزارين حرف ٻيا
الست بر بڪم مونکي قول ڪيا
عمر اباڻن ريءَ مون ڪي پهر پيا
اسين اصل تنهنجا نڪي سيڻ سيا
ويڙهيچا ويا سور تنهنجي سومرا.

بيت

سور تنهنجي سومرا سانگ ويا سانگي
وريو نه ويڙهيچن مان وري ڪو وانگي
آئون قابو ڪوٽ ۾ هو جهنگ رهيا جهانگي
ان ريءَ اڙانگي ٿي گهنگهر گهاريان ڏينهڙا

بيت

سانگي تنهنجي سور ڏيهي پر ڏيهي ٿبا
سانگي ساريو سومرا آءُ وڃان ٿي وهلور
لهن ڪين لڪ سينءَ من تان مارو مور
ولي بخش چئي وطن ڪان ٿيا ڏيهائي ڏور
آڏيءَ ۽ اُسور ساريو ويئي ساريان.

بيت

ساريو ويئي ساريان پکا ۽ پنوهار
وسرن ڪين وجود مان ساٽيهہ ۽ سنگهار
قيدن ڪنبائيس ڪين ڪي ماريس آءُ ميار
مون ڏي مارؤ مير جا ٿيا حرف هزار
سانگي ميل ستار واري ولي بخش ڪي.

بيت

ڏسي آڙنگ اُپ ۾ ٿيون اکيون بہ آڙنگ ڪن
هِو وٺو وڏ ڦڙو هي بہ وسيو ٿيون وسن
هن وسي بس ڪئي هي بي وس ڪين بيهن
ساري پنهنجا سپرين ڪيا اوهيرا اکڙين
پسڻ ريءَ پرين ڪڏهن اوڪاٽيون ڪين ڪي.

بيت

ڪڏهن اوڪاٽيون ڪين ڪي وسي وٺيون
ماٺ نہ ڪن مورهين محبت جون مٺيون
ولي بخش وسن ٿيون قرب جون ڪٺيون
سي سپين ڪان سٺيون جن وسي پرينءَ واريا.

بيت

ڪاهي رسندي ڪيچ ڪي آري ٿيندو اڳواڻ
سکن سانگ نہ ڪيڙو سور آهنس ساڻ
چئي ولي بخش وساريو جام نہ ڪيس جاڻ
پهرين هن پر وڙيو پرت جو پرياڻ
پوءِ محبت جو مهراڻ پلٽي پيو پرت تي.

بيت

سهڻي صدقو ساهڙ تان پر سو پيا صدقا
ڪندي هيئن نہ قرب ۾ اندر ڪي اڏڪا
ٻڏي ٻاتاري نہ ٿي درياءَ جا ڏڏڪا
ساهڙ ساڻي تنهنجو مان مري ائين منڏڪا
ولي بخش وڏڪا سهڻي ڪان سڪ ۾.

بيت

آءُ وڃان ٿي ور ڏي ور ٻہ مان وري
ڪيل قول پنهونءَ سان شل پرت جو پري
ڪيم بس پنيور ڪان نٿي ساهہ سري
ولي بخش ورهہ جي آيو منجهہ آري
ٻانيڻ ٿي ٻري ڪاڻي ڪوري وچ ۾.

بيت

ڪاڻي ڪوري وچ ۾ ڪٿيائي ڪاڻي
سڪن سانگ نہ ڪيڙو اڇي سور ٿيا ساڻي
پرت ۾ پنهل جي ٿي پڇي پر ٿياڻي
ولي بخش ور لاءِ هي وندر وڪاڻي
سنجهہ ڪي سياڻي ڪاهي رسندي ڪيچ ڪي.

درگاهه منٺار فقير جو ٻاهريون ڏيک

ٿلهه: هي هلت هن مون غريب آهي آسري الله جي
آئون نه عابد ٿيس اصل - پرهيز مون کان ناپني
نه مون ٻي عبادت کئي بنا کلمي رسول الله جي
نياز ريءَ ناهي ذرو، کو ٻيو عمل صالح سندم
آئون ٿو لطف رب کان گهران - پنهنجي واسطي ارواح جي
کم کاريگر ٿو کري - بندو آهي مثل اوزار جي
جيئن وٺي تيئن سو کري - پنهنجي نظر ساڻ نگاهه جي
منٺار کي مرشد امين محمد اهو ارشاد کيو
نه رب رکندو تو بندي کي، پنهنجي پلو هيٺ پناهه جي
حضرت منٺار فقير رح